

Een stout stuk : roman uit het Amerikaansche leven

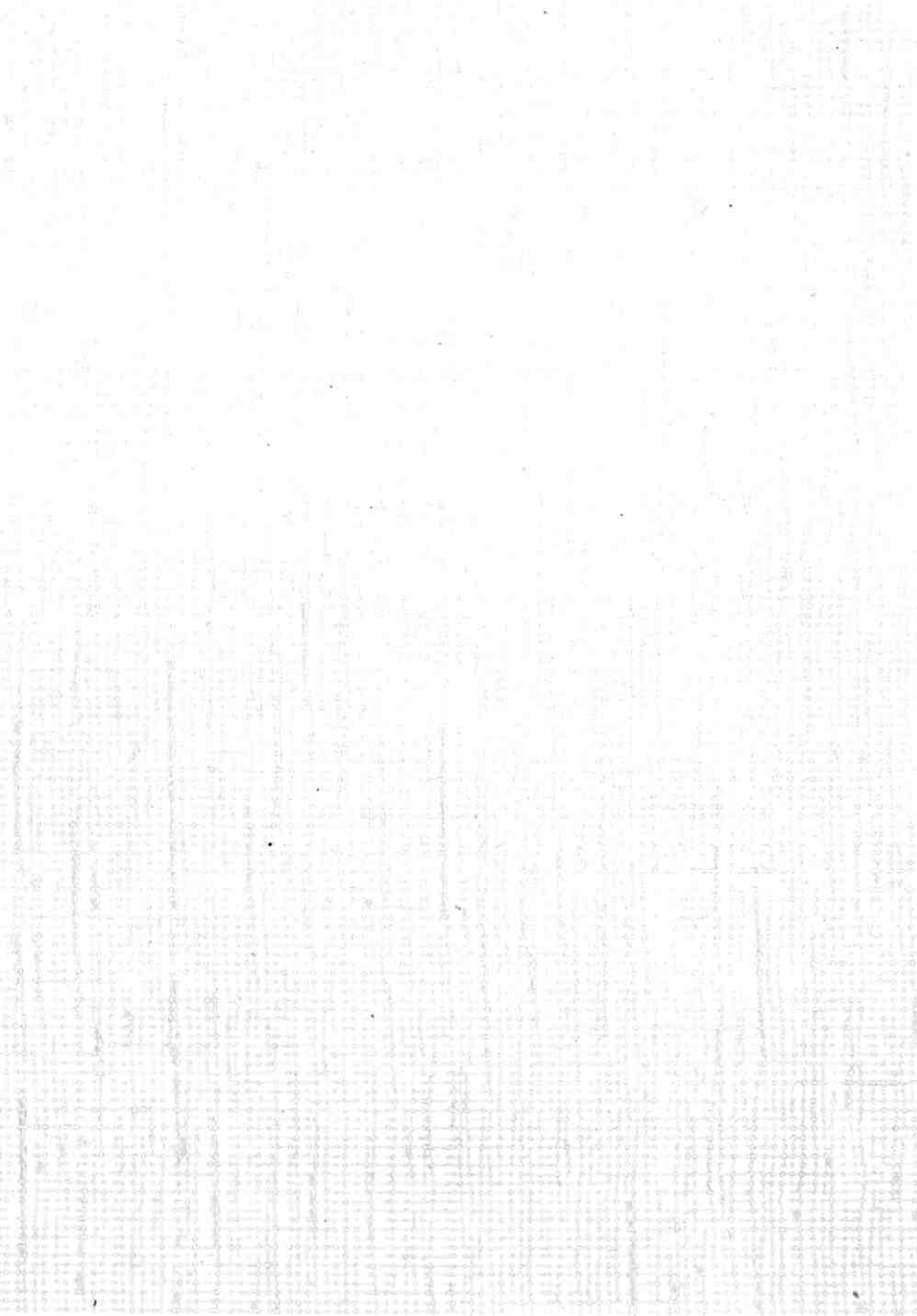
<https://hdl.handle.net/1874/236482>

FLV

Vak 160

233

mm 13518

Prijs 30 Cent.

AMERIKAANSCH DETECTIVE ROMANS. No. 5.

Een stout stuk,

DOOR

Laurence Lynch.

UTRECHT.
A. W. BRUNA & ZON.

BIBLIOTHEEK UNIVERSITEIT UTRECHT

3057 136 2

Handwritten signature

EEN STOUT STUK.

ALV Van 160

233

ROMAN

UIT HET AMERIKAANSCH LEVEN

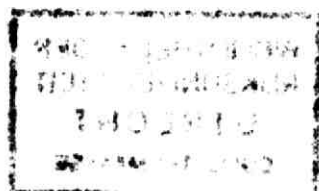
DOOR

LAURENCE LIJNCH.

UTRECHT.
A. W. BRUNA & ZOON.

2.j.

HOOFDSTUK I.

Een schandelijke handel.

»En je hebt geene herinnering aan je moeder, Alice?»

»Slechts een zeer flauwe. Zij stierf toen ik ternauwernood drie jaar oud was. Mijne kindermeid Hagar verzorgde mij, tot mijn stiefvader mij naar school zond, waarbij hij verklaarde, dat ik geen penning vermogen bezat en dus mettertijd mijn eigen brood moest verdienen. Dat prentte ik mij in het geheugen en leerde zoo veel ik kon. Toen de jaren van schoolgaan om waren, kwam ik weder naar hier, om voortaan het eenzaamste en vreugdelooste leven te lijden, want mijn stiefvader, die mij reeds als kind hard en onvriendelijk had behandeld, hield mij als 't ware gevangen. Zelfs mijn trouwe Hagar had hij weg gezonden. Zij woont nu hier in de buurt in een eigen huisje, naar ik gehoord heb, doch slechts in het geheim kan ik met haar omgaan. Gij ziet dus, Lucian," eindigde het jonge meisje met een zucht, »dat ik nooit geweten heb wat het zegt gelukkig te zijn."

»Nooit, Alice?» De verwijtende toon zijner stem deed

haar blozen. »Tot ik jou leerde kennen, Lucian,» stamelde zij, een schuchteren, doch tevens vertrouwend blik tot hem opslaande.

»Maar hoe kort zal dit geluk duren, want als je eenmaal weg bent, zal je zeker je kleine boschnimf, zooals je me noemt, wel gauw vergeten.»

Een eigenaardig lachje vloog over het gelaat van den jongen man, toen hij haastig antwoordde: »Welnu laat mij dan niet van je weg gaan, lieveling! Waarom zulje je leven hier in treurigheid slijten. Ga met mij mede naar Boston. Ik zal je de heerlijkheid en vreugde der wereld toonen. Tot de koningin van mijn hart zal ik je maken en ik zal mijne liefde aan je voeten leggen, wanneer je toestemt mede te gaan.»

Hij had deze laatste woorden met hartstochtelijke warmte gesproken, terwijl hij den arm sloeg om de gestalte van het jonge meisje en haar teeder naar zich toe trok. Zij liet hem begaan, doch gaf geen antwoord op zijne vraag.

»Nu, waarom spreek je niet?» drong Lucian aan. »Is mijne kleine boschnimf bereid dit vervelende oord morgenavond met mij vaarwel te zeggen?»

Het meisje schrikte terug. »Morgen reeds?» kwam het sidderend over hare lippen.

»Ik moet, liefste. Gewichtige zaken roepen mij terug. Uw lief gezichtje heeft mij reeds te lang vastgehouden. Zulje mij vergezellen?»

Alice zag zwijgend voor zich neer. Hoe lief zij den man aan hare zijde ook had, zoo stuitte het haar toch, zich door hem te laten ontvoeren. Wel was het geen vriendelijk tehuis dat zij zou verlaten, maar het bleef

toch altijd haar »Heimat," die zij dan voor altijd verloren zoude hebben.

»Waarom wil je dat ik heimelijk vlucht?" vroeg zij na een wijle. »Laten wij, als het wezen moet, liever een korten tijd van elkaar gescheiden zijn. In dien tusschentijd zeg ik mijn stiefvader, dat wij elkaar liefhebben en zullen toebehooren, zelfs al zoude hij zijn toestemming weigeren."

»O, gij lieve onschuld!" viel Lucian haar half lachend, half ongeduldig in de rede. »Eer ik terug kwam zou hij je al lang tot een huwelijk met zijn ouden gebochelden vriend hebben gedwongen, of je zoo tegen mij hebben opgezet — — —"

»Alsof hij dat kon doen," zeide Alice verachtelijk.

Zij stonden onder een grooten Ahornboom, waarlangs de weg naar het naaste dorp liep.

Eensklaps, als ware hij uit den boom gevallen, stond een kleine boerenjongen voor hen, die Lucian een telegram overhandigde, terwijl hij stotterend zeide, dat de waard hem bevolen had het aan mijnheer te brengen. Haastig opende Lucian het couvert en las het slechts weinige woorden bevattende telegram.

»Het is goed, Jim," zeide hij tot den knaap.

»Ga naar het logement terug en zeg aan mijn knecht, dat hij mijn bagage moet inpakken, want ik moet nog dezen avond afreizen. Hij gaf den jeugdigen bode een footje en wendde zich daarna tot Alice.

»In plaats van morgen, moet ik reeds van avond vertrekken lieveling," zeide hij. »Neem dus spoedig het besluit of je mij wilt vergezellen of niet. Bedenk hoe eenzaam je leven hier zonder mij zal zijn en vergeet

niet dat ik je lief heb, dat je mijn alles bent. Neem een besluit, kleine elf, ik laat je tijd tot dezen avond en zal dan je antwoord op deze zelfde plaats wachten."

»Goed, ik zal komen!" zeide Alice. Zij keek hem na, terwijl hij zich met vlugge, veerkrachtige schreden naar het dorp spoedde. »Zij is een verduiveld aardig ding," mompelde hij voor zich heen, »maar ik geloof niet dat zij van avond gaan zal. Nu, een paar weken eenzaamheid zullen mijn duifje wel tam maken en wat de stiefvader betreft — al te boos zal hij zich wel niet om hare vlucht maken. Waarom toch zou hij het meisje niet mogen lijden? Hm — misschien weet de oude Hagar er de reden van. Ik had wel zin haar eens te gaan uithooren." Hij bleef eenige oogenblikken besluiteloos staan, vervolgde daarna zijn weg, voor zichzelf overtuigd dat hij, die zich onweerstaanbaar voor de vrouwen hield, ook dezereis gemakkelijk spel zou hebben.

Onderwijl stond Alice Perth, door de tegenstrijdigste gevoelens geslingerd, als vastgenageld aan de plaats, welke haar geliefde zoo even had verlaten. Zij dacht er over na, of zij hem zou volgen of blijven, en kwam ten laatste tot het besluit eerst openhartig met haren stiefvader te spreken, doch in geen geval afstand van Lucian te zullen doen. Voornemens den terugweg aan te nemen, zag zij haar stiefvader, John Arthur, in gezelschap van een anderen man naderen.

Die andere was de voor haar bestemde echtgenoot Amos Adams, een leelijk, wanstaltig mensch, met terugstootende gelaatstrekken en een boosaardige uitdrukking in de door zware wenkbrauwen overschaduwde oogen.

Alice huiverde, toen zij hem zag. Haastig trok zij zich achter een dicht begroeid boschje terug, om te wachten tot de beide mannen voorbij gegaan zouden zijn. Alleen John Arthur stond hier stil en zette zich, zonder de nabijheid van zijn stiefdochter te vermoeden, op een omgewaaide boomstam neder.

»Voor den koekoek, Adams! wat gaat jou mijn gestorven vrouw aan!» hoorde Alice hem zeggen. »Spreek mij niet van haar. 't Is al erg genoeg dat zij mij alleen het vruchtgebruik van haar vermogen heeft nagelaten. Over geen boom en geen steen heb ik vrije beschikking, — het geheele goed en elke penning van haar vermogen vervalt na mijn dood aan hare dochter.»

»Weet Alice het?»

»Als zij het wist zoudt gij niet de minste kans hebben haar te krijgen,» luidde het weinig hoffelijk antwoord. »Gelukkig heb ik er voor gezorgd dat zij er niets van te weten komt. Want zie je, beste vriend, — heel lang zal ik het niet meer maken; met mijn hartziekte is het niet goed gesteld en als gij het meisje huwt komt het vermogen natuurlijk in uw bezit.

Alleen om de laatste jaren van mijn leven rust te hebben wil ik u mijne stiefdochter tot vrouw geven, doch daarvoor verlang ik dat gij uwe schuldvordering op mij zult vernietigen en mij een som van 10000 dollars betaalt.» Adams plukte nadenkend aan zijn dunne stoppelbaard. »Hm, dat is duur gekocht,» zeide hij eindelijk. »Evenwel — het meisje ziet er lief uit, zij bevalt mij. Alzoo toegestemd!»

»Gij doet een voordeelige zaak, Adams,» antwoordde John Arthur, listig met de oogen knippend, »en mijn

zegen krijgt gij bovendien."

Nadat hij nog een poos over de zaak had gesproken, spoorde hij zijn waardigen deelgenoot aan, de aangelegenheid zonder verder uitstel met Alice in het reine te brengen en formeel om hare hand te vragen. Adams vond dit goed, en zoo gingen zij te samen naar Arthurs huis terug, terwijl Alice Perth, het slachtoffer van dezen schandelijken handel, als verdoofd door hetgeen zij gehoord had, onbewegelijk bleef zitten. Zij bezat echter ondanks hare jeugd en haar haast nog kinderlijk voorkomen, een energiek karakter en een tot opstand geneigde natuur, die slechts een stoot van buiten noodig had om zich ten volle te ontwikkelen.

Dat zij nu haar stiefvader niet over haar geliefden Lucian Davis spreken kon, was duidelijk en ook dat zij niet onder zijn dak blijven kon, als zij weigerde den haar tegenstaanden Amos te trouwen.

Alles kwam bij haar in opstand bij de gedachte hoe haar hebzuchtigen, onnatuurlijken stiefvader haar wilde verschacheren, hoe bedriegelijk en slecht hij jegens haar handelde. Bleef haar dus wel een andere keuze, dan te ontvluchten en haar lot aan de handen van den geliefde toe te vertrouwen, over? Nog geen uur geleden was zij voor het doen van dezen stap terug geschrikt, doch nu was zij er toe besloten.

Vastbesloten sprong zij eensklaps op. »Ik zal naar Hagar gaan," mompelde zij zacht.

»Zij heeft mijne moeder gekend, zij alleen kan mij alles zeggen."

Haastig ijlde zij op het een weinig ter zijde van den weg gelegen huisje harer voormalige kindermeid toe,

die zij, zooals gewoonlijk, voor het venster met haar breiwerk in de hand zag zitten. Verwonderd keek de oude vrouw op, toen zij het jonge meisje met een haar ongewone onstuimigheid op haar zag toetreden.

»Nu, wat scheelt er aan, kind?» vroeg zij, haar vroeger pleegkind met uitvorschenden blik aanziende.

»Ik ben gekomen om iets van mijne overleden moeder van je te vernemen, Hagar,» antwoordde Alice, zich naast hare kindermeid zettend. »Tot dusverre heb je altijd mijne vragen ontweken; mijn stiefvader heeft me zelfs verboden er over te spreken, maar thans moet je me de geschiedenis mijner moeder vertellen en wel op staanden voet. Ik wil het.»

Ontzet staarde de oude vrouw het opgewonden meisje aan. »Je weet niet wat je verlangt, kind,» stamelde zij. »Mijnheer Arthur heeft gezworen, dat ik je nooit zou weerzien als een enkel woord over mijne lippen kwam.»

»Heb daarover geen zorg,» viel Alice haar in de rede. »Ik weet reeds meer dan je vermoedt, ik weet dat mijn stiefvader mij haat, omdat mijne moeder haar vermogen zoo belegd heeft, dat hij er niet vrij over beschikken kan en na zijnen dood wordt alles het mijne.»

»Wie heeft je dat gezegd?» vroeg Hagar verbaasd.

»Niemand. Ik ben het te weten gekomen. Natuurlijk zou hij liever hebben dat ik stierf, maar ten zijnen gevalle doe ik dat niet. Nu heeft hij mij aan dien onuitstaanbaren Adams voor een paar duizend dollars verschacherd, met het vooruitzicht op een gelijke som als ik jong kwam te sterven. Wil ik je vertellen, hoe ik het weet?»

De oude vrouw knikte zwijgend van ja en Alice

deelde haar nu mede hoe zij den onvrijwilligen luister-vink had gespeeld. Toen drong zij van nieuws aan om de levensgeschiedenis harer moeder te weten en ten laatste gaf de kindermeid toe.

Wat zij haar mededeelde kwam in 't kort hierop neer. Alice Harcourt, die na den dood harer ouders door een ongehuwden oom als dochter was aangenomen, had zich van hem vervreemd, wyl zij haar hart had geschonken aan Lionel Perth, een jongen man die heel flink en zeer ontwikkeld was, doch zonder middelen.

Hij had aanvankelijk in de rechten gestudeerd, doch deze studie opgegeven, om détectief te worden, omdat hij voor dat beroep niet alleen groote neiging gevoelde, maar er ook bijzonder veel aanleg voor had. Door zijn flink optreden in moeilijke gevallen, verwierf hij zich spoedig een uitmuntenden naam, zoodat hij zich in staat gesteld zag Alice Harcourt te huwen.

Doch slechts een tweetal jaren hield zijn jong geluk stand. Bij het vervolgen van een gevaarlijken misdadiger werd hij verraderlijk doodgeschoten. Een vriend uit zijn jongelingsjaren, John Arthur, die klerk bij een advocaat was, trok zich het lot der verlaten weduwe en van haar kind aan, doch slechts uit eigenbelang. Hij was nl. te weten gekomen, dat Alice, zonder het te weten, door haren oom als erfgenaam van zijn aanzienlijk vermogen was aangewezen en daarom stelde hij alles in het werk om zich in hare gunst te dringen, wat hem door zijn openlijk getoonde teederheid voor het kind spoedig gelukte. Kort nadat de weduwe van Lionel Perth hem hare hand gereikt had, stierf de oom, waardoor zij plotseling tot welvaart kwam.

John Arthur, die thans zijn doel bereikt had, liet het masker vallen en ontpopte zich als een zelfzuchtige despoot, wiens schijnbare liefde slechts huichelarij was geweest. Ook jegens de kleine Alice werd hij dagelijks onvriendelijker, zoodat de beangste moeder, bezorgd, voor de toekomst van haar dochtertje, een testament ten haren gunste maakte, waarvan echter haar echtgenoot geen kennis droeg. Kommer en hartzeer ondermijnden hare gezondheid. Zij stierf echter nog geheel onverwachts aan hartsverlamming, naar het heette.

John Arthurs ontgoocheling was groot, toen hij zich bedrogen zag in de hoop in het onbeperkt bezit van het vermogen zijner vrouw te zullen komen. Van dat oogenblik aan, haatte hij zijne stiefdochter, die hij liefst uit den weg zou hebben geruimd.

»Voor haren dood,» besloot Hagar hare mededeeling, »stelde uwe moeder mij een pakje voor jou ter hand, dat ik alleen dan mag afgeven, wanneer je stiefvader je slecht mocht behandelen.»

»Dan heb ik er nu recht op,» antwoordde Alice, »geef het mij.»

Zonder tegen te spreken haalde de oude vrouw het zorgzaam bewaarde pakje voor den dag. Het was een dagboek der overledene, waarin het martelaarschap van een geplaagd hart was afgespiegeld. Alice las het met diepe ontroering en toen zij Hagar weer het gelaat toewendde, stonden hare oogen vol tranen. »Ik zie uit deze woorden mijner moeder, zeide zij met stotterende stem, »hoeveel zij heeft geleden en hoezeer zij mijn stiefvader heeft gevreesd. In de hoop van haar te zullen erven, deed hij alles om haar leven te verkorten

en is hij langzamerhand haar moordenaar geworden."

Hagar knikte zacht met het hoofd, als wilde zij zeggen, dat dit ook hare meening was.

»Uit hebzucht doodde hij mijne moeder," voer Alice met toenemende gemoedsbeweging voort, »en uit hebzucht wil hij mij verkwanselen.

Maar zijn schandelijke daden zullen niet ongestraft blijven. Ik zal wraak nemen. Zooals hij haar in den dood joeg, zoo zal ik hem jagen en vervolgen. Zooals hij haar heeft laten lijden, zoo zal hij alle pijnigingen der hel ondergaan. Ik ga nu heen, Hagar, doch houd om mijnentwille een waakzaam oog op hem. En nu, vaarwel! Binnen kort zulje van mij hooren." Haastig drukte zij een kus op de wang der oude vrouw en was daarna verdwenen.

HOOFDSTUK II.

Onder het net gevangen.

Lucian Davis bevond zich precies op het afgesproken uur onder den Ahornboom, vol ongeduld wachtend op het verschijnen der geliefde. Maar hij wachtte vruchteloos. — Alice kwam niet. Met een zachte verwensching op de lippen verwijderde hij zich ten laatste en sloeg den weg naar het spoorwegstation in. Het ergerde hem geweldig door het »kleine landmeisje," zooals hij haar noemde, gedupeerd te zijn, te meer daar de begeerte om deze in jeugdige frischheid bloeiende schoonheid te bezitten, zijne zinnen prikkelde.

Middelerwijl zat Alice in de eetkamer van Oakley Hall in gezelschap van haren stiefvader en van diens vriend Adams. Alvorens haar plaats als gastvrouw aan de tafel in te nemen, had zij zorgvuldig toilet gemaakt, een reistaschje gepakt en dit even als haar hoed en mantel in een verborgen hoek der vestibule neergelegd. Gedurende den maaltijd werd slechts weinig door de beide mannen gesproken, maar toen de tafel was afgenomen, zeide hij tot Alice, haar met een doordrin-

genden blik aanziende: »Waarschijnlijk zijt gij u de eer bewust, die deze heer u wil bewijzen. Ik heb er je tenminste al eenige malen op voorbereid. Ik houd er niet van de zaken te rekken en daarom zoude het mij aangenaam zijn, als deze aangelegenheid nog heden avond haar beslag kreeg. U ook, Adams?»

»Zeker, zeker!» knikte deze gewichtig.

»Nu dan,” ging Arthur voort, »in de onderstelling dat je het voorstel van mijn vriend aanneemt. —”

»Halt, niet zoo snel!” viel Alice hem in de rede. »Mijnheer Adams heeft mij nog geen voorstel gedaan, en door tusschenkomst van een ander neem ik het niet aan.”

»Zij heeft gelijk,” knikte Adams, en zich met een bloemzoet lachje tot het jonge meisje wendende, begon hij niet zonder eenige verlegenheid: »Hm, ziet u, jufvrouw Alice, het zoude mij zeer verheugen, hm — als u mij de eer wildet aandoen mij uwe hand te schenken. Waarlijk zeer!”

»Uw voorstel klinkt uiterst vleierend voor mij,” gaf Alice spottend ten antwoord, »alleen ben ik bang, mijnheer Adams, dat u mij — te duur koopt. Ook is het handel drijven met mijn persoon, gelijk mijn geëerde stiefvader van plan is, niet naar mijn smaak en op dezen grond veroorloof ik me de mij toegedachte eer, om uwe gade te worden, van de hand te wijzen.”

»Wat voor een onzin kraamt u daar uit?” riep Arthur met heftigheid uit, terwijl Adams verbluft voor zich keek.

Alice bleef volkomen kalm.

»Ik weet dat gij mij aan dezen man verkwanselen

wilt, doch daartoe laat ik mij niet vinden — in geen geval.”

Hare openlijke rebellie, nog wel in een zaak die zijn hebzucht dienen moest, deed Arthur van woede blaken. Hij schimpte en tierde, stiet bedreigingen en verwenschingen uit, en vergat zich zelf in zijn onzinnigen toorn zoover, dat hij de nagedachtenis zijner gestorven vrouw belasterde.

Alice had zijn toorn met kalme onverschilligheid over zich laten heengaan, maar toen John Arthur op hare moeder begon te smalen, kwam haar hart daartegen in opstand. Met bliksemende oogen trad zij op hem toe. »Geen woord meer!» riep zij in hartstochtelijke opgewondenheid uit. »Is het niet genoeg, dat gij mij mijn leven lang hebt gehaat, omdat ik de erfgename van het vermogen mijner moeder ben, en wilt ge mij nu nog voor geld verschacheren? Wilt gij ook nog de nagedachtenis mijner moeder te schande maken, nadat gij haar leven vergiftigd hebt? Neem u in acht, want dit zweer ik u: voor elken traan, dien zij door uw toedoen vergoten heeft, zult gij eenmaal boeten. Ik zal mijne moeder wreken, ik zal gericht houden over u, haren moordenaar!»

Sprakeloos, als verwezen staarde Arthur zijn stiefdochter aan, welke hem zulk een ontzettende aanklacht in het gezicht slingerde. Eer hij een woord tot antwoord gevonden had, had zij de kamer verlaten.

»Dat is een wilde kat,” mompelde Adams het hoofd schuddend. »Voor zulk eene zou men bang worden. Ik geloof dat zij in staat zou zijn iemand te wurgen!»

John Arthur was intusschen weder tot zich zelf gekomen.

»Bah! belachelijk!» stiet hij verachtelijk uit, »die kleine.»

Hij sloeg grimmig met de vuist op de tafel, daarna stond hij op, om naar het oproerige schepsel, zooals hij Alice in zijn ergernis noemde, om te zien. Maar zij was nergens te vinden en met hoeveel ijver ook naar haar gezocht werd, zij was en bleef verdwenen.

Geen enkele minuut had zij na deze heftige scène met haren stiefvader gearzeld zich van hem los te maken en haar lot toe te vertrouwen aan den man, dien zij lief had en die verlangde dat zij hem zou volgen.

Nog juist bijtijds bereikte zij het kleine spoorwegstation. Lucian Davis stond op het perron, den trein wachtende. Een straal van vreugde vloog over zijn geelaat toen hij Alice zag.

»Breng je me eindelijk antwoord, liefste?» vroeg hij, haar tegemoed tredend. »Is 't ja, of neen?»

»Ja.»

Een sardonisch lachje speelde om zijn mond. »Zoo is het goed, kleine boschnimf!» fluisterde hij teeder. »Vergeet nu alles wat achter je ligt en laat je door mij geleiden in een nieuwe, schoonere wereld.»

Zij vleide zich zwijgend tegen hem aan en eenige minuten later voerde het stoompaard haar aan de zijde haars geliefden naar de groote stad heen, waar zij, naar zij hoopte, een gelukkig leven beginnen zoude. Had zij slechts kunnen vermoeden wat haar beschoren was.

In de coupé, waar zij met Lucian ingestegen was, bevond zich slechts een enkele medereiziger, een jonge

man met een intelligente gelaatsuitdrukking en eerlijk blikkende blauwe oogen, zooveel merkte Alice nog op, daarna verzonk zij afgemat door de aandoeningen van den dag in een lichte sluimering.

Aan het laatste station voor Boston steeg Davis uit om een verfrissing voor Alice te halen. Van dit oogenblik maakte de jonge man, die het paar ongemerkt scherp had gadegeslagen, gebruik om zijne reisgenooten aan te spreken.

»Vergeef mij, mejuffrouw, dat ik mij veroorloof u te vragen of u in Boston bekend zijt,» vroeg hij zich naar Alice heenbuigend. Zij zag hem onthutst aan. »Ja, maar waarom stelt u er belang in dat te weten?»

»Hm, ik dacht zoo,» mompelde de vreemdeling voor zich heen. Luider vervolgde hij:

»Misschien zult u eenmaal een vriend noodig hebben, om u te helpen of om u te beschermen. Wees zoo goed mijn kaartje aan te nemen en vergeet niet, dat het een eerlijk man is, die u voor ingeval van nood zijn bijstand aanbiedt.» Hij reikte haar zijn kaartje toe, dat zij echter in het eerste oogenblik terugwees, wijl de houding van den vreemdeling haar indringend toescheen. Eerst als hij zijn verzoek met meerder drang herhaalde en zeide: »neem het kaartje aan — om der wille uwer moeder!» greep zij er naar en stak ze het zonder het te lezen in haar reistaschje. Tegelijk daarop kwam Lucian terug, hij bracht haar gebak en vruchten; onderhield zich met haar en vertelde haar van het leven en drijven in een wereldstad, dat zij nu door eigen aanschouwing zou leeren kennen.

In Boston aangekomen riep Lucian een rijtuig aan

en gaf hij den koetsier het adres van een Hotel op. Hij merkte niet, dat de jonge man, die met hen samen gereisd had, eveneens een rijtuig nam en zich naar het zelfde Hotel liet brengen.

Ondanks het ver gevorderde uur was er nog leven en beweging in de hel verlichte straten dat Alice met een gemengd gevoel van nieuwsgierigheid en verwondering gadesloeg.

»Zult gij niet bang zijn, zoo alleen in een Hotel te wezen, liefste?» vroeg Davis, zijn arm om haar heen slaande.

»Ik heb n.l. nog een bijeenkomst voor zaken bij te wonen, welke ik niet durf verzuimen. Ben je niet angstig?»

»O, neen,» verzekerde zij.

»Des te beter! Morgenmiddag haal ik u af en dan zullen wij niet meer van elkaar scheiden. Voorzichtigheidshalve zal ik u onder den naam van mis Web voorstellen — met het oog op uwen stiefvader. Vindt je dat goed?»

»Richt alles in, zooals je meent dat goed is, Lucian,» antwoordde zij hem met een vertrouwenden blik aanziende.

Toen hij haar naar de voor haar bestemde kamer geleide, zag zij haren medereiziger in de vestibule staan. Dit bracht haar de woorden te binnen, die deze heer tot haar gesproken had en zoodra Lucian haar had alleen gelaten, haalde zij het kaartje te voorschijn hetwelk de vreemdeling haar had gegeven. Het adres luidde: »William Vaughan, Arts. Bar street 430.»

»Een arts?» dacht zij verwonderd. »Wie kan het

zijn? Ik zal Lucian morgen vragen of hij hem kent.
Morgen?

Wat zal de nieuwe dag mij opleveren?"

Zij legde zich ter ruste, niet vermoedende dat het voor geruimen tijd was, dat zij vrij van kommer en hartzeer zich aan hare droomen kon overgeven.

DERDE HOOFDSTUK.

Een vreeselijk ontwaken.

Terwijl Alice Perth in blind vertrouwen, op den man dien zij nauwelijks zes weken kende, rustig sliep, zat diezelfde man in een elegant ingericht vertrek, aan de zijde eener vrouw, welke men het op den eersten blik kon aanzien, dat zij een bewogen leven leidde. Zij kon ontegenzeggelijk als een schoonheid gelden met haar rosachtig blond haar, de schoone gelaatskleur, en de schitterende nixe oogen.

Cora Weston, was een bekende verschijning in Boston, doch haar naam stond niet in den besten roep, want men hield haar voor eene avonturierster, die trachtte zich ten koste van dwaze aanbidders te verrijken.

Met Lucian Davis onderhield zij sinds meerdere jaren reeds intieme betrekkingen; hij was de eenige voor wien zij een bepaalde neiging gevoelde, een gevoel, door hem beantwoord voor zooverre zijn zelfzuchtige natuur daartoe in staat was.

Nog kort geleden had Cora een ouden gek, den rij-

ken mijnbezitter Thomson op nog al onbeschaamde wijze uitgeplunderd. Den bedrogene vielen ten slotte de schellen van de oogen en om zijn toorn te ontvlieden, trok Cora naar Europa, doch keerde in het geheim terug, wyl zij niet den minsten lust gevoelde het schouwtooneel harer aan gevolgen rijke handelingen vaarwel te zeggen. Zij had Davis getelegrafeerd haar wegens een gewichtige zaak te komen bezoeken en spreken en niettegenstaande het reeds late avonduur, kwam hij tot haar, nadat hij het jongste slachtoffer zijner slechtheid de arme Alice Perth, een veilig onderkomen had verschaft.

»Je ziet, Lucian,» zeide Cora lusteloos in haren zetel terugvallend, een cigaret met haar slanke vingers draaiende, »voor een poosje moet ik mij een beetje achteraf houden, tot de oude gek Thomson weer kalm is geworden en er gras over de zaak zal zijn gegroeid. Kun je me niet een rustig oord aanbevelen, waar ik toch de bezigheden vind die ik wensch. Zij deed het woord, »bezigheden» vergezeld gaan van een veelbeduidend lachje.

Davis bedacht zich eenige oogenblikken en zeide vervolgens: »Hm, ik weet wel iets dat geschikt voor je zou zijn, maar dan moet je je bekwamen de rol van een eerbare jonge weduwe te spelen.»

»Als het de moeite loont, waarom niet!» antwoordde Cora luchtig.

»Goed dan, luister!» Met de hem eigen handigheid legde hij haar een plan voor dat haar hoe langer zoo meer interesseerde. Het was niets minder dan om John Arthur, den eigenaar van Oakley in hare netten te

lokken en over te halen tot een huwelijk met haar.

»Wijl hij een afgeleefd man is, die een hartkwaal heeft," besloot Davis zijne uiteenzetting van 't plan, »zoo heb je alle kans na korter of langer tijd zijn erfgenaam te zullen zijn."

»Heeft hij geen bloedverwanten?"

»O, ja — een vermogende zuster en een stiefdochter welke hij echter haat en die heimelijk van hem is weggegaan. Als je het slim aanlegt laat hij je alles na. Ik zal je natuurlijk zooveel mogelijk ter zijde staan en dat gaat het best in de rol van een broeder."

Cora lachte begeerig. »Je bent werkelijk een genie, mijn allerliefste Lucian, en ik denk dat van al de kleine veldslagen, waaraan wij samen hebben deelgenomen, deze niet de slechtste zal zijn."

»Als jouw hand het spel leidt, schoonste van alle schoonen," luidde Lucians galante antwoord, »dan kunnen wij van een schitterenden uitslag zeker zijn."

Zij bespraken verder hun plan in alle bijzonderheden en tegen het grauwen van den ochtendstond, begeleide Davis haar naar Bellair, een plaatsje in de onmiddellijke nabijheid van Oakley, waar hij haar in het eenige daar bestaande logement als zijne zuster, mevrouw Termer, bracht.

Twee uren later bevond hij zich weder in Boston, op weg naar Alice Perth, zijn lichtgeloovig slachtoffer hetwelk hij waande geheel in zijne macht te hebben. Hij had echter buiten het toeval en buiten zijn onbekenden medereiziger doctor Vaughan gerekend.

In de voormiddag uren, terwijl Alice met klimmend ongeduld haren Lucian wachtte, liet zich een dame bij

haar aandienen, die zich mevrouw Girard noemde. Zij scheen omstreeks 30 jaar oud te zijn, had zachte, donkere oogen en zeer sympathieke gelaatstrekken, die echter den stempel van diepen kommer droegen.

»Wil mij verontschuldigen,» begon zij met welluidende stem. »Als ik mij niet bedrieg is u de jonge dame, die gisteren avond hier is aangekomen.

't Zal u wellicht aanmatigend toeschijnen, dat een vreemde die u ten eenenmale onbekend is u opzoekt. Maar de zaak, die mij hier heen voert, is gewichtig en — — —

»Wie heeft u gezonden?» viel Alice hare bezoekerster op tamelijk hooghartige wijze in de rede.

»Een, die in alle opzichten een man van eer is, die u, hoewel slechts oppervlakkig, kent — dr. Vaughan. Ik ben sinds jaren met hem bevriend en op zijn verzoek ben ik tot u gekomen.»

»Waarom deed hij dat?» vroeg Alice hare bezoekerster met een blik van wantrouwen aanziende.

»Omdat hij bezorgd over u is.»

»Over mij? Waarom?»

»Omdat hij vreest dat gij niet weet onder wiens geleide gij gisteren hier zijt aangekomen.»

Alice werd bloedrood. »Wat wil u daarmee zeggen?» riep zij heftig uit.

»Dat gij nog het karakter nog de reputatie kent van den man, onder wiens hoede gij u hebt gesteld,» luidde het ernstige antwoord.

Als door een adder gebeten, sprong Alice op, »hoe komt dr. Vaughan er toe mij door u tegen mijn besten vriend te willen ophitsen?» riep zij met gramschap uit.

»Als ik meer over hem weten wil dan ik weet, zoo zal ik het hem zelven vragen. Wat anderen zeggen, treft mij niet.»

»Ook niet als die anderen u toonen, dat gij aan den rand van een afgrond staat, dat uw leven, uw zielsrust in gevaar is?»

»Neen!» klonk het trotsch over Alices lippen.

Mevrouw Girard vestigde een medelijdenden blik op het opgewonden meisje. »Ik zie gij zijt boos op mij,» zeide zij met ernst, en toch zelfs op het gevaar af u nog meer te ontstemmen, moet ik u eene vraag doen: in welke betrekking staat gij tot dezen Lucian Davis en wat verwacht gij voor hem te zullen zijn?»

Een gloeiende bloes spreide zich over Alices gelaat uit, want met bliksemsnelheid schoot haar de gedachte te binnen, dat Lucian, niettegenstaande al zijne liefdesbetuigingen, er nog geen enkele maal van gesproken had haar tot zijne vrouw te zullen maken. Hoe, indien hij werkelijk eens oneerlijke bedoelingen had?

Verlegen liet zij het hoofd zinken. Mevrouw Girard maakte van hare verwarring gebruik om op overtuigenden toon te vervolgen: »dr. Vaughan is een groot menschenkenner. Toen hij u in gezelschap van dezen man aantrof, zag hij dadelijk dat de schurk niets goeds met u voor had en dat gij in het gevaar verkeerdet als een slachtoffer zijner slechtheid te vallen. Hij durfde het niet wagen u zelf te waarschuwen. Daarom bad hij mij, het te doen. Arm kind, gij hebt uw lot aan slechte handen toevertrouwd aan die van een erkend speler, een mensch van wien de heele wereld weet, dat hij liefdesbetrekkingen onderhoud met een slecht befaamde avonturierster.»

Zij zweeg, doch Alice die gedurende deze voor haar zoo verpletterende onthullingen als gebroken in haren zetel terug gezonken was, verroerde zich niet. Mevrouw Girard sloeg zacht haren arm om het jonge meisje. »Ga met mij mede,» zeide zij vriendelijk; »laat mij vooreerst uw beschermgeest zijn. Ik weet dat gij lijdt onder deze ontgoocheling, maar ik beschouw het als mijn plicht u te waarschuwen. En mocht gij toch nog twifelen aan de waarheid mijner woorden, dan kan ik u bij een jong meisje brengen, dat nu stervend neerligt, nadat Lucian Davis haar te gronde heeft gericht.»

Een rilling liep Alice langs de leden, toen zij dit hoorde. Met doodsbleek gelaat, en starende oogen, doch met een harden, vastbesloten trek om den mond, richtte zij zich uit hare verdooving op.

»U meent het misschien goed met mij,» zeide zij toonloos, »maar ik kan u daarvoor niet danken. Wil u mij alleen laten? Lucian Davis kan dadelijk hier zijn.»

»Ga toch met mij mede!» verzocht mevrouw Girard nog eens. »Gij moogt dezen man niet wederzien.»

»Ik ben geen kind meer,» luidde het koele antwoord, »en niemand zal mij beletten Lucian Davis op mijne wijze vaarwel te zeggen.»

»Beloof mij echter daarna tot mij te komen,» vervolgde mevrouw Girard, »opdat gij niet zonder vrienden in deze groote stad zult zijn. Hier is mijn adres.

Zij legde haar kaartje op de tafel en verwijderde zich, terwijl Alice stom en onbeweegelijk wachtte tot zich de deur achter hare vreemde bezoeker had gesloten. Toen eerst kwam er leven in hare gestalte.

»Groote God, bedrogen, schandelijk bedrogen!» mompelde zij het gelaat in hare handen drukkend. Het scheen haar zoo onmogelijk, zoo ongeloofelijk toe. Nog den vorigen dag had zij vol blind vertrouwen geluisterd naar de eeden zijner liefde, had zij in hem het ideaal van haar hart gezien, en om zijnentwil haar thuis met vreugde verlaten. En nu? Een giftige damp was over haar jonge leven heen gegaan; haar liefde voor Lucian was dood — alleen haten, kon zij den ellendeling, hoe sterk ook haar hart zich daartegen verzette. Want de woorden der vreemde vrouw, dit gevoelde zij, droegen den stempel der waarheid.

Langzamerhand kwam de storm in haar binnenste tot bedaren; met koele bezonnenheid overdacht zij haren toestand en ontwierp zij een plan om zich aan het geweld van haar schurkachtigen geliefde te onttrekken.

Toen hij eindelijk kwam, begroette zij hem met onbevangenheid, lachte bij de teedere woorden die hij haar toefluisterde en liet zich zonder verzet door hem in zijn jonggezellenwoning voeren. Hoe prachtvol was alles daar ingericht. Nog nimmer had Alice zulk een weelde gezien.

»Dit zal voorloopig het paleis van de koningin mijns harten zijn,» voerde Lucian haar tegemoet en toonde haar vervolgens alle vertrekken, verblijde zich over hare bewondering en genoot met vreugde de vele vragen die zij hem deed.

Eensklaps viel haar oog op een fraai bewerkten, kleinen revolver. »Wat een aardig stukje speelgoed!» zeide zij, naar het wapen grijpende. »Is het geladen?

Ik heb nog nooit een wapen in de hand gehad. Toon mij eens aan, hoe men daarmee omgaat."

Lachend vervulde hij haren wensch, laadde de revolver, legde haar de samenstelling uit, doch trok er vervolgens voorzichtigheidshalve de patronen weder uit.

Spoedig daarop kondigde een knecht aan, dat de tafel gedekt was. Alice was gedurende den maaltijd schijnbaar in een vroolijke stemming, zoodat Davis hoegeenaamd niets van haar werkelijken gemoedstoestand merkte.

In de namiddag sloeg hij haar voor tot den avond wat te gaan uitrusten. Gedurende dien tijd wilde hij eenige handelsvrienden bezoeken. Zij vond dit goed en liet hem met goed gespeelde teederheid uit.

Nadat hij zich verwijderd had viel haar blik op een toegevouwen blad papier, dat op den grond lag. Waar schijnlijk had Davis het onopgemerkt laten vallen. Alice herkende het telegram, dat hij in hare tegenwoordigheid had ontvangen en door nieuwsgierigheid gedreven, las zij het. De inhoud luidde:

Moet U dadelijk spreken. Wacht u in uwe woning.
CORA."

Met een toornig gebaar slingerde Alice het telegram weg.

»Doortrapte schelm!" siste zij tusschen de tanden.

»Zij riep hem, en hij kwam en voerde mij hier heen.

»Schandelijk! Ongehoord!" In hare oogen gloeide felle haat. »Maar neem u in acht, Lucian Davis! Ook uw uur zal slaan. Boeten zult gij voor uw euveldaad, en

ondervinden hoe vreeselijk de kleine boschnimf zich kan wreken."

Opgewonden liep zij de kamer eenige keeren op en neer; daarna schelde zij den knecht, een neger, dien Davis had aangewezen om de »jonge dame" te bedienen. Reeds toen Henry aan tafel diende had Alice uit Lucians korten en bevelenden toon en uit het bedrukte voorkomen van den neger gemerkt dat er geen bijzondere goede verstandhouding tusschen heer en dienaar bestond. Hiervan wilde zij partij trekken.

Toen Henry verscheen, verzocht zij hem haar een vel postpapier te brengen en sprak hem zoo vriendelijk toe, dat hij na enkele oogenblikken reeds verklaarde alles voor haar te willen doen, wat zij van hem mocht verlangen.

»Nu, bezorg mij dan gauw wat schrijfgereedschap," zeide zij, verheugd den man voor zich te hebben gewonnen. »Ik heb papier noch inkt."

De bediende knikte en opende zonder aarzelen de schrijfmap van zijnen heer, die op een zijtafeltje lag. Het was een geschenk van Cora, wier portret den binnenkant der map versierde. Eer Henry haar weder sluiten kon had Alice het portret gezien.

»Is dat madame Cora?" vroeg zij een plotselinge ingeving volgend.

»Ja," bevestigde Henry een weinig verlegen.

»Zij moet zeer schoon zijn," vervolgde Alice, »gij kent haar zeker? Bevalt zij u?"

De neger trok een grijnslach en antwoordde: »neen, want zij is precies als mijnheer; zij denkt een zwarte is geen mensch."

»Hoe slecht van haar,» merkte Alice op en schreef vervolgens eenige haastige regelen aan dr. Vaughan, hem smeevende haar uit de handen van den schurk te bevrijden. Zij verzocht hem binnen een uur met een rijtuig aan den hoek der straat te wachten, om haar te brengen bij mevrouw Girard, die haar bescherming had beloofd.

»Ziezoo, Henry zeide zij tot den bediende die geduldig bij de deur wachtte, »bezorg deze aan het adres en breng mij het antwoord terug.»

De zwarte nam den brief aan dien hij beloofde te zullen bezorgen en zoodra hij zich had verwijderd, vloog Alice op de schrijfmap aan, die het beeld van de schoone Cora bevatte. Zij keek er lang naar, als wilde zij zich deze gelaatstrekken diep in het geheugen prenten. »Als ik haar ooit zie, zal ik ze dadelijk herkennen,» mompelde zij voor zich heen. Hierop nam zij de revolver, laadde die zorgvuldig, gelijk Lucian het haar had voorgedaan en stak het fraaie wapentje in haar zak.

Spoedig hierop keerde Henry terug. Het antwoord van dr. Vaughan behelsde alleen deze woorden :

»Ik dank u voor het vertrouwen dat u mij schenkt en zal u op den aangegeven tijd wachten.» Alice ademde verlucht op.

Op voorzichtige wijze verzekerde zij zich van den bijstand des negers wien zij een ruime belooning toezeyde, als hij haar van dienst wilde zijn.

Henry, die zijn heer in stilte haatte, stemde bereidwillig toe en bewees een zeer bruikbaar werktuig te zijn.

De pendule op de schoorsteen sloeg 5 uur. Dat

was de met dr. Vaughan afgesproken tijd. Haastig, met kloppend hart, kreeg Alice hoed en mantel en zoude juist den drempel overschrijden, toen zij verschrikt terug week, want voor haar stond — Lucian Davis.

VIERDE HOOFDSTUK.

Op leven en dood.

Het plotseling verschijnen van den man, dien zij tot elken prijs wilde ontvlieden, beroofde Alice bijna van haar bewustzijn. Zij was als verlamd, niet in staat een enkel woord uit te brengen.

Davis, die in het eerste oogenblik geloofde dat zij hem wilde begroeten, zag al gauw zijne dwaling in en raadde zonder moeite hoe de zaken stonden.

»Ik kom op het juiste oogenblik,» zeide hij op spottenden toon. »Mijn liefje wilde zonder geleide uitgaan, — maar dat mag ik niet toestaan.

Hij sloot de deur en leunde met gekruiste armen daartegen. Een waarlijk duivelsche lag grijnsde om zijn mond, terwijl hij het sidderende meisje vast in het oog hield.

Zoo stonden zij een wijle sprakeloos tegenover elkander, totdat Alice, die langzamerhand de heerschappij over zichzelf herwonnen had een stap voorwaarts deed en met gekunstelde kalmte verlangde, dat hij haar de deur zou openen.

»Het spijt mij zeer!" klonk het ironisch antwoord.

»Mijne schoone gebiedster moet mij eerst zeggen, waarheen zij voornemens was te gaan."

»Zeker niet terug naar de plaats die ik terwille van een speler en woesteling verliet," antwoordde Alice koud.

»Aha, zij heeft lont geroken," dacht Lucian; men houdt mij niet meer voor een »Tugend held," — nu dat kan verder geen kwaad. Luid zeide hij op zoet vleienden toon; zeg niet zulke hatelijke dingen, mijn zoetlief. Ik ben heusch niet zoo slecht als je denkt.

Wie hecht nu waarde aan praatjes van dienstboden."

»Wat ik omtrent u weet, heb ik uit een betere bron," zeide zij trotsch. »Ik verkies niet langer hier te blijven — laat mij dus gaan."

»Voorloopig niet, mijn duifje," Het honende zijner weigering dreef haar het bloed naar het gelaat en verriedt zich in het trillen harer oogleden. »Laat mij gaan!" riep zij heftig uit. »Ik wil hier niet blijven, ik wil u niet wederzien."

»Hu, wat klinkt dat!" lachte Davis, hoofdschuddend. »Je ziet er uit als een kleine tijgerkat, maar het staat je goed. Jammer, dat je toorn geen effect op me maakt. Ik heb overigens geen lust je te laten vertrekken, want ik wil nog dikwijls je lief gezichtje bewonderen. Kom, wees verstandig, schatje! Je weet dat ik je lief heb. — Gisteren nog heb je het van me geloofd en ik ben in dien tusschentijd niet van gevoelen veranderd."

Hij strekte den arm uit als wilde hij haar naar zich toetrekken, doch zij week voor hem terug. »Raak mij niet aan!" riep zij bevende van toorn. »Ik wil niet hierblijven! Ik wil niet!"

Zij beproefde de deur te naderen, doch hij versperde haar den weg. Ook bij hem was thans de bedaardheid verdwenen.

»Geen enkelen stap verder!» snauwde hij haar toe.
»Ik sta je niet toe weg te gaan, begrepen?»

Een oogenblik stond Alice verdoofd door de gedachte dat zij zich reddeloos in de macht van dezen man bevond, daarna echter dreef de vertwijfeling haar tot het uiterste. Met bliksemsnelheid trok zij de revolver te voorschijn, waarvan Davis haar de behandeling nauwelijks drie uur geleden geleerd had. Lucian was geen bloodaard. Opgewonden sprong hij op het meisje toe, om haar het gevaarlijke wapen te ontrukken, doch in hetzelfde oogenblik ging een schot af en in de rechter arm getroffen tuimelde Davis terug.

Als een pijl uit den boog vloog Alice hem voorbij naar de deur, doch reeds was hij weer geheel overleind.

Met geweld kampend tegen het gevoel van zwakte, door het sterke bloedverlies veroorzaakt, sleurde hij het heftig tegenspartelende meisje met den linkerarm naar zich toe, en siste haar in het oor: »kleine satan! eer wurg ik je, dan dat ik je de vrijheid geef. Je zult — mij — niet — ontg — — —.» Zijn stem stakte een doodelijke bleekheid overtoog zijn gelaat en bewusteloos zonk hij op den grond neer, het van ontzetting bewusteloos geworden meisje vast tegen zich aandrukkend.

Zoo vond hen zijn bediende Henry, die toen hij het schot hoorde onmiddellijk toesnelde. Hij begreep dadelijk wat er was gebeurd en stormde de straat op om hulp te halen. Het toeval voerde hem Dr. Vaughan te gemoet,

die sedert een kwartier uurs op de afgesproken plek wachtte. Hij had Davis het huis zien binnengaan en vol bezorgdheid over Alice bleef hij in de nabijheid. Niets goeds vermoedend stond hij op het punt te gaan onderzoeken naar de oorzaak van het uitblijven van Alice, toen hij den neger zag, wiens ontsteld gelaat en vreemde handeling zijn aandacht trok. Enkele woorden waren genoegzaam om alles te verklaren.

Begeleid door den ontstelden knecht spoedde dr. Vaughan zich naar het tooneel des onheils en wat hij daar aanschouwde: een in zijn bloed zwemmenden man en een oogenschijnlijk dood meisje welker rechterhand de nog rookende revolver krampachtig omspande, — vervulde hem met afgrijzen.

Doch er was geen tijd te verliezen. De arts gelastte Henry het levenlooze meisje naar een andere kamer te dragen, terwijl hij den verwonde een voorloopig verband aanlegde en hem naar het naastbijgelegen ziekenhuis liet overbrengen. Nu wijdde hij zijne zorgen aan Alice, die in zulk een diepe onmacht lag dat het meer dan drie uren duurde eer zij tot bewustzijn kwam. Afwisselend met een pleegzuster bleef Vaughan den geheelen nacht aan het ziekbed en toen Davis, den arm in een verband dragende, den volgenden morgen kwam om naar den toestand van Alice te vernemen, verklaarde hem de dokter met ernstig gelaat, dat als de patiente zou ontwaken uit de verdooving, waarin zij thans lag, zij of dadelijk zou sterven, of door een hevige koorts zou worden aangetast. Bij de geheele uitputting van haar lichaam, was het verloop van deze koorts moeielijk te bepalen. Evenwel zoude hij — dr. Vaughan alles

beproeven om Alice in het leven te houden.

»Ja, doe dat, dokter," antwoordde Lucian, laat haar de beste verpleging genieten. Het zoude toch al te verschrikkelijk zijn als mijne onvoorzichtigheid de arme kleine het leven zou kosten."

»Hoe is het ongeluk eigenlijk gebeurd?" vroeg dr. Vaughan, die eigenlijk niet aan een ongeval geloofde.

»O, heel eenvoudig!" luidde het snel gegeven antwoord. »Zij speelde met de revolver en vroeg mij haar de samenstelling er van te verklaren. Toen zij zag, dat het pistooltje geladen was, werd zij bang, waarom ik het weder op zijne plaats wilde leggen. Daarbij stootte zij onwillekeurig tegen de leuning van den stoel; het schot ging af en trof mij in den arm. Van schrik viel de kleine buiten kennis en ik verloor, tengevolge van het bloedverlies, ook het bewustzijn.

Dat alles klonk zeer geloofwaardig. De dokter scheen er door te zijn bevredigd, want hij deed geen verdere vragen doch verlangde alleen dat Davis zich een tijd lang niet zou vertoonen, wijl de zieke de meest mogelijke rust behoefde.

»Dat zal wel het beste zijn, stemde Lucian toe.

Zoolang zij ziek is zal zij zich misschien niet kunnen herinneren hoe de zaak zich heeft toegedragen."

Ten einde zich den tijd te bekorten besloot hij de schoone Cora op te zoeken om zich door haar te laten verplegen, daar het sterke bloedverlies hem tamelijk had verzwakt.

»Als eerst mijn arm genezen is, en de kleine boschnimf geheel hersteld," mompelde hij voor zich heen »dan zal ik haar wel temmen. Voor geen half millioen zou ik het kleine nest nu laten loopen."

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een verrassende nieuwhed.

Overeenkomstig hare afspraak met Davis, hield Cora Weston zich sedert eenigen tijd onder den naam van mevrouw Termer in Bellair op. Zij verwekte een algemeen opzien door hare schoonheid, hare elegantie en het voorname van geheel haar wezen; terwijl zij zich hoogst onverschillig toonde voor de openlijke bewondering der dorpsbewoners, legde zij het er op toe den bezitter van Oakley voor haar te interesseeren.

Tegen alle verwachting in, gelukte haar dit zeer spoedig, want John Arthur was niettegenstaande eene groote hartstocht die hem beheerschte, zijn hebzucht, zeer gevoelig voor vrouwelijke aantrekkelijkheid. Blindelings vloog hij onder het net hetwelk de schoone kokette hem had gespannen en toen Davis, die zich voor haren broeder uitgaf, haar na zijne verwonding (welke hij tegenover haar als het gevolg van een twist aan de speeltafel voorstelde) kwam bezoeken, kon zij hem het welgelukken harer plannen mededeelen. Gemeenschappelijk sponnen zij de intrige verder af, zonder

vermoeden, welke hand eenmaal het geheele weefsel verscheuren zoude.

Af en toe ging Davis naar Boston om te vernemen hoe het met Alice Perth ging en om haar tegelijk in het oog te houden. Weken lang zweefde zij tusschen leven en dood; maar dank zij haar krachtig gestel, kwam zij eindelijk de koorts te boven en onder de zorgzame verpleging van dr. Vaughan en Olivia Girard ging zij, hoewel slechts langzaam haar genezing tegemoet. Zoodra ze zich sterk genoeg gevoelde, verliet zij de woning van Lucian en nam zij haar intrek bij mevrouw Girard, die alles deed wat mogelijk was, om hare vriendin het bittere leed, dat het verraderlijke gedrag van Davis haar had veroorzaakt te doen vergeten.

In hoeverre haar dit gelukte kon zij niet nagaan, wijl Alice zich aanvankelijk stil en in gedachten verzonken toonde, als hield zij zich onafgebroken met een bijzondere gedachte bezig.

Vier maanden verliepen, in welken tijd Alice haar krachten geheel terug kreeg. Lucian Davis had zij niet terug gezien, daar hij gelukkig niet wist waar zij zich bevond. Toen hij op een zekeren dag aan zijne woning kwam vond hij die leeg en zijn bediende die gedurende de ziekte van Alice in het huis was gebleven, kon hem niets anders mededeelen, dan dat een heer haar met een rijtuig had afgehaald. Bij het vertrek, had zij den knecht een pakje gegeven, hetwelk hij zijn heer moest ter hand stellen. Lucian opende het haastig; het hield niets anders in dan zijn kleine revolver en een strookje papier, waarop de woorden stonden: »Als wij elkander weerzien, zal ik u met andere wapens bestrijden.»

Hij lachte verachtelijk, maar toch beving hem een onaangenaam gevoel. Was het een voorgevoel, of was het het bewustzijn Alice Perth te laag te hebben geschat. Zij had hem getoond moed te bezitten, dat zij niet de speelbal van zijn hartstocht wilde zijn en dat zij evengoed wist te haten als lief te hebben. Wat zoude er wel van haar zijn geworden? Hij deed voorzichtig navorschingen, die echter alle zonder gevolg bleven. Alice bevond zich gezond en veilig onder de hoede harer vriendin, die het jonge meisje had lief gekregen en als een zuster behandelde.

Hoewel mevrouw Girard door een groot leed gedrukt werd sprak zij daarover niet. Slechts eens, toen Alice deelnemend naar de oorzaak van haar leed vroeg, verhaalde zij haar met korte woorden op welke verschrikkelijke wijze zij bezocht was geworden. Tot voor vijf jaren had zij gelukkig met haren echtgenoot geleefd; toen werd hij van een moord aangeklaagd en niettegenstaande zijne verzekeringen van onschuld tot langjarige gevangenisstraf veroordeeld. Olivia had hemel en aarde bewogen om zijne vrij spraak te verkrijgen, doch te vergeefs.

Alice luisterde met gespannen opmerkzaamheid naar dit verhaal en den volgenden dag, scheen zij nog meer in gedachten verdiept dan anders. Zoowel Olivia als dr. Vaughan, die dikwerf de avonduren bij mevrouw Girard doorbracht, merkte dit op, maar zij waren te fijngevoelend om het meisje met vragen lastig te vallen.

Ongeveer een week later verklaarde Alice plotseling voornemens te zijn naar Bellair terug te keeren. Olivia keek haar verrast aan. »Naar Bellair?» zeide zij hoofdschuddend.

»Waarom wilt gij daarheen?»

»Om verschillende redenen.»

»Mag ik ze weten?»

»O ja. Lucian Davis en die Cora hebben zich in Bellair genesteld. Ik wil trachten te ontdekken wat zij in het schild voeren; ik wil over mijn stiefvader waken en als de tijd gekomen is rekenschap vragen aan de schuldigen.

Olivia gaf zich alle moeite om Alice van haar voornemen af te brengen, doch deze bleef erbij. »Sinds weken zon ik er op, wraak te nemen over hen die mij en mijne moeder zulk een groot onrecht hebben aangedaan, en nu zich de gelegenheid aanbiedt, zoude ik die ongebruikt laten? Neen, ik heb nog slechts één levensdoel — en dat wil ik bereiken. En nog iets anders wilde ik doen, voegde zij er na een kleine pauze aan toe, »doch dat betreft u, lieve mevrouw Girard. Wil u mij eenige vragen beantwoorden, ook bij u moet ik daarmee een wonde aanroeren?»

»Welke vragen?»

»Over uw ongeluk. Gij hebt mij onlangs verteld dat Lucian Davis voor de rechtbank tegen uwen man had getuigd. Heeft de verwonde — Percy heet hij nietwaar? — ook verklaard of hij zijn aanvaller herkende?»

»Ja.»

»En wat beweerde Davis?»

»Hij had mijn man kort voor het gebeurde naar de plaats zien sluipen waar later de verslagene gevonden werd.

»En wie maakte het eerste gewag van den moord?»

»Ik geloof Davis.»

Alice zag een poos nadenkend voor zich en vroeg verder: »bestonden er oneenigheden tusschen uwen man en Davis?»

»Geen openlijke, maar ik weet dat zij een innerlijken afkeer van elkaar hadden. Ook had Philip ontdekt, dat de andere bij het spelen niet eerlijk te werk ging, en had hij zijne vrienden daarvoor gewaarschuwd.»

»Was de verhouding tusschen uwen man en deze Percy een betere?»

»Neen; zij hadden zelfs kort voor het plegen van de misdaad een heftigen strijd gehad. Philip kende hem van de schoolbanken af en wist veel ongunstigs van hem. In de hitte van den strijd dreigde hij Percy in zijn eer te zullen aanranden en dit werd later uitgelegd als had hij diens leven bedreigd.»

»Volgens hetgeen u mij zegt, heeft dus Davis schuld aan de veroordeeling van uwen man. Daar deze hem echter nooit eenig onrecht heeft aangedaan, zoo zoude de handelwijze van Davis geheel onbegrijpelijk zijn als hij er niet een bijzondere reden voor had gehad.»

»Welke?»

»Zelfverdediging.»

Mevrouw Girard zag het meisje getroffen aan. »Hoe meen je dat Alice?» vroeg zij aarzelend.

»Dat Lucian Davis de schuld op een ander wierp om de verdenking van zich zelf af te wenden.»

Deze veronderstelling bracht Olivia's gemoed in hevige beweging. »Daaraan had ik niet gedacht,» riep zij uit. »Groote God! als dat eens zoo ware! Ik moet dadelijk een détectief gaan raadplegen.»

»Neen, dat zult gij niet doen,» viel Alice haar driftig

in de rede. Ik ben op het denkbeeld gekomen en maak aanspraak op het recht deze zaak zelve tot klaarheid te brengen. Wordt deze schurk ontmaskerd, dan zal het door mijne hand geschieden. Dat zweer ik.

Nog op denzelfden middag kwam Lucians bediende bij haar. De neger stond in haren dienst en bracht getrouw bericht van alles wat hij van zijn heer wist. Deze keer bracht hij haar een brief. »Hij is van haar,» zeide hij veelbeteekenend. »Mijnheer haalde hem met andere papieren uit zijn zak en legde hem achteloos op zijn schrijftafel neer eer hij uitging. Ik heb van die gelegenheid gebruik gemaakt, omdat ik dacht, dat u gaarne zoudt willen weten wat er instaat.»

Alice gaf den bediende een pluimpje en zag toen haastig den brief in, die het navolgende behelsde:

»*Geliefde Lucian!*

Zoo even heb ik een heel onaangename ontdekking gedaan. John Arthur is niet de werkelijke eigenaar van Oakley. Een stiefdochter, die, zooals men hier verteld heimelijk weggelopen is, en sedert niets meer van zich liet hooren, zal na zijnen dood alles erven. Als zij nog leeft is al mijn werk voor niets. Is het niet ergerlijk? Kom onverwijld naar hier want ik heb met u te spreken. Er moet iets worden gedaan.

John Arthurs zuster, een oude, belachelijke en ijdele vrijster is sinds vier weken bij ons. Zij speelt het jonge meisje en spreekt aldoor over haar aanbiddler Percy, die naar hare beschrijving een halfgod is. Hare tegenwoordigheid is volstrekt niet

naar mijn zin, maar zij heeft geld. Was dat niet iets voor jou, mijn lieve? Kom dus dadelijk. Met smachtend verlangen wacht je uwe

CORA ARTHUR."

Alice ontstelde, Cora Arthur? Wat beteekende dat? Zij zond den bediende weg en dacht vervolgens over het gelezene na. Er was geen twijfel mogelijk. Deze intrigante avonturierster had John Arthur getrouwd in de hoop hem te kunnen uitplunderen. En Lucian Davis was haar bondgenoot. Nu kwam het er opaan te handelen.

ZESDE HOOFDSTUK.

Fijn gesponnen.

In de nieuw ingerichte woonkamer zaten vier personen aan de ontbijttafel, nl. John Arthur, Cora, zijn zuster Ellen en Lucian Davis, die zijn rol als broeder uitmuntend speelde.

»Dezen avond komt mijn nieuwe kamenier Mariette Leroque, een française," zeide Ellen Arthur, tot Cora, terwijl zij een zooeven ontvangen brief terzijde lag. »Zij is mij zeer dringend aanbevolen geworden,"

»Belachelijk!" bromde John Arthur. »Waarvoor heeft men op het land een française nodig. Je kunt het toch ook wel zonder zulk een luxe artikel stellen.

Ik behoef je toch niet te vragen wie ik voor mijne bediening kan aannemen," gaf Ellen haren broeder vinnig ten antwoord. »Of ik een Hottentotsche of een fransche neem gaat je niets aan.

Eer haar broeder iets kon antwoorden, diende de dienstbode een oude dame, Hagar genaamd aan, die de heeren wenschte te spreken. John Arthur schrikte even op »stuur ze weg!" riep hij geërgerd.

»Ik kan dat oude wijf niet uitstaan,»

Doch voor hij nog had uitgesproken stond Hagar, Alice Perths beschermster reeds op den drempel, zich niet bekommerend om de nieuwsgierige blikken der aanwezigen, trad zij dicht op John Arthur toe en een klein pakje, benevens een visitekaartje op de tafel leggend zeide zij op afgemeten toon:

»Het zou zeer onbillijk zijn, mij weg te sturen, want de tijding die ik u breng zal u waarschijnlijk niet onwelkom zijn. Ik breng u de boodschap eener doode.»

John Arthurs gelaat werd aschgrauw, doch hij uitte geen woord.

»Gisteren avond,» zeide Hagar den heer des huizes scherp in het gelaat ziende, »hield een rijtuig voor mijne deur stil. Een vreemde dame steeg er uit, die mij mededeelde, dat zij lid was van een liefdadigheids-vereeniging en dat zij meermalen in het ziekenhuis een ziek meisje bezocht had dat op sterven lag. Voor haren dood, had dit meisje haar toevertrouwd, dat zij niet Martha Gray, onder welken naam zij in het huis was opgenomen, heette, maar de dame mocht het niet verraden en wilde zeker wel haar laatste bede vervullen om een klein pakje eigenhandig aan het daarop aangegeven adres te bezorgen. De dame had het beloofd en ook woord gehouden. Hier is het pakje John Arthur,» eindigde de vrouw, met sidderende stem. »Verheug u er nu over als gij kunt! Maar Gods vloek kome over allen, die het arme kind in den dood hebben gedreven!»

Zij verwijderde zich zonder te groeten en eenigen tijd heerschte er doodelijke stilte in de kamer, Cora

was de eerste die zich herstelde. Zij nam het kaartje en las wat er op stond voor: »Alice Perth onder den naam van Martha Gray gestorven aan hersenکوorts in het St. Maria Gasthuis,” en opende vervolgens het pakje. Het hield een beursje en eenige waardelooze sieraden in, die zooals ieder in Oakley kon getuigen, Alice Perth hadden toebehoord.

Cora's hart sloeg van vreugde bij de gedachte dat de gevreesde erfgename dood was, maar zij hoedde zich wel hare vreugde te laten blijken.

»Hoe droevig!” zeide zij bedrukt. »Dat arme jonge meisje! Het doet mij in de ziel leed.”

John Arthur stond bij deze hare woorden haastig op en verliet het vertrek, terwijl een sarcastisch lachje over Lucians gelaat vloog. Hoe weinig kende Cora de ware toedracht van zaken, dacht hij, doch zij behoeft ook niet te weten hoe alles gegaan is. Alice Perth is nu eenmaal dood — jammer van die aardige kleine.

Niemand ging natuurlijk over haar in den rouw. — Zij was zelf de oorzaak van haar ongeluk geweest door heimelijk weg te loopen.

Cora speelde nu wederom met dubbelen ijver de liefhebbende echtgenoot, doch in den grond van haar hart verveelde zij zich grenzenloos en smachtte zij naar het aan afwisseling zoo rijke leven in de stad. Dit zeide zij ook op een avond aan haren »broeder,” toen zij met hem door de lanen van het park op en neer wandelde.

»Ik geloof je graag,” stemde Lucian toe, »alleen zoude het dom zijn de buit nu te laten varen, Heb dus nog een beetje geduld.”

»Zoo dikwijls heb je me dat al herhaald!» mokte Cora. »Moet ik dan maar rustig afwachten tot het den ouden gek invalt zelf een einde aan zijn leven te maken? Hij is taaier dan je denkt. Ik zou mijn halve leven hier kunnen versuffen eer het noodig was het weduwenkleed aan te trekken. Neen, mijn geduld is ten einde. Ik heb een plan uitgedacht en als je me daarbij niet wilt helpen dan zoek ik een anderen partner.»

Lucian lachte. Slechts niet zoo heftig, liefje! Gij en ik hebben te veel gemeenschappelijke belangen om niet samen door dik en dun te gaan. Laat me je plan hooren! Als het uit jouw slimme hoofdje gekomen is zal het ongetwijfeld geniaal zijn.»

Aan het einde van den met dicht heestergewas omzoomden weg stond een bank, waarop Cora zich neer liet en vertelde aan haar met opmerkzaamheid luisterenden geliefde wat zij had uitgedacht. Een lichte rit-seling werd achter hen gehoord en twee loerende oogen drongen door het boschje heen, doch zoo min Cora als Lucian had er eenig vermoeden van dat zij werden beluisterd. Toen zij een half uur later naar huis terugkeerden kwamen zij Mariette Lerogne, de nieuwe kame-nier van juffrouw Arthur tegen.

Zij had zwarte, laag over het voorhoofd gekamde haren, droeg een wit jak, hetwelk hare gestalte bedekte en noch in gang, noch in houding had zij iets van die veelgeroemde gratie eener française. Met een lichte buiging liep zij het paar voorbij in de richting naar het dorp. Zoodra zij echter uit het gezicht was keerde zij om en verdween in het huisje van de oude Hagar. Deze zat voor het smeulende haardvuur toen Mariette binnenkwam.

»Zoudt ge mij herkend hebben Hagar als je niet geweten had dat ik Alice Perth ben?» vroeg zij lachend.

»Neen, kind,» antwoordde de oude vrouw. »Je verkleeding is meesterlijk. Even als in alles wat je onderneemt, ben je de echte dochter van je vader. Blijf je nog altijd bij je besluit je te wreken over het geleden onrecht?»

De oogen van het meisje schoten bliksemstralen. »Meer dan ooit,» zeide zij beslist. »Dat paar daar boven in Oakley smeedt nieuwe plannen, die zij zeker zouden verwezenlijken als — Marie Lerogne er niet was.»

»Hoezoo?»

Alice lachte. »Alleen die neuswijze kleine française heeft iets gehoord, wil ik je eens vertellen wat die mooie mevrouw Arthur heeft vernomen?»

Zonder een antwoord af te wachten nam zij naast de oude vrouw plaats en begon: »een uur geleden zag ik mijn tegenwoordige stiefmoeder met Davis uitgaan om te wandelen. Zij waren samen in druk gesprek, wat mij deed besluiten hen stilletjes te volgen. Ongemerkt kwam ik in hunne nabijheid en hoorde ik hoe zij het volgende met elkaar afspraken: Mevrouw Cora zal zich ziek houden als haar lieve »broeder» in de stad weergekeerd is. Zij zal weigeren een der dorpsgeneesheeren te consulteren en zal verlangen dat haar broeder zal overkomen met haren huisdokter, die haar reeds vele jaren heeft behandeld en die kort geleden in Europa geweest is. De laatste moet dan verklaren dat zij een besmettelijke koorts heeft. Juffrouw Arthur en de bange dienstbode zullen natuurlijk wegllopen. John Arthur echter zal onder het voorwendsel dat hij reeds

door de besmetting is aangetast worden teruggehouden. Op Davis verzoek blijft de dokter. Er zal om pleegzusters uit de stad worden geschreven en het fraaie paar heeft de handen vrij."

»En wat gebeurd er dan weder?" vroeg Hagar met spanning.

»Nu, mevrouw Cora zal gauw genoeg genezen zijn; haar echtgenoot daarentegen blijft ziek. Men strooit het praatje uit dat de koorts het denkvermogen heeft aangetast, zoodat hij in zijn geestvermogens gestoord is en bewaakt moet worden.

»Wat hebben ze daarmede voor?"

»O, de zaak is heel eenvoudig. Iedereen zal het begrijpelijk vinden dat de oude, zieke man spoedig sterft. Daar is het die twee om te doen. Ik ben immers dood en als nu mijn stiefvader sterft, dan valt de geheele erfenis zijne weduwe ten deel."

»Alzoo willen zij John Arthur uit den weg ruimen?"

»Ja, zoo ongemerkt mogelijk waarschijnlijk met behulp van den dokter, die natuurlijk door hen betaald wordt, door vergiftiging of op eenige soortgelijke manier. Hem geschiedt recht," besloot Alice met een uitdrukking van haat op het gezicht, »hij zal thans boeten voor al de plagerijen die mijne moeder van hem te verduren heeft gehad en voor de slechtheid waarmede hij mij heeft behandeld. Maar ook die anderen zullen hun lot niet ontgaan. Ik zal dien schurk van een Davis ontmaskeren, en Philip Girard de vrijheid hergeven."

»Dat is een goed werk," stemde de oude vrouw toe.

»Wat binnen het bereik mijner zwakke krachten staat

om u te helpen wil ik graag doen, want ik hoop het nog te beleven, dat gij als rechtmatige meesteres Oakley binnentrekt."

»Geduld slechts!" antwoordde Alice zich gereed makend om te vertrekken. Eer wij twee maanden verder zijn zal ik gewroken wezen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een onplezierig weerzien.

Juffrouw Arthur bevond zich in groote opgewondenheid. Zij wachtte bezoek en wel van niemand minder dan van haren aanbidder, Edward Percy uit Boston.

»Besteedt de grootste zorg aan mijn haar en aan mijn toilet, Mariette,” zeide zij tot hare kamier, »ik wil er zoo voordeelig mogelijk uitzien, zoodra mijnheer Percy komt, laat hem dan in het kleine salon en bericht mij dadelijk.”

Mariette verwijderde zich in stilte overleggend of deze Percy misschien dezelfde zou zijn, terwille van wien Philip Girard in de gevangenis smachtte. Uit vroegere vriendschapsbetrekkingen bezat dr. Vaughan een fotografie van dezen Percy. Alice of Mariette, gelijk zij zich tegenwoordig liet noemen had deze fotografie gezien en de gelaatstreken van den man zoo goed onthouden, dat zij hem uit honderden herkend zoude hebben.

Toen de verwacht wordende binnen kwam en zij hem de deur opende, ontsnapte haar een kreet van verrassing.

want de man die voor haar stond, een flinke man met blauwe oogen en blonde haren en baard, was niemand anders dan Edward Percy wiens persoon voor Alice zulk een groote beteekenis had.

Mariette liet hem in het kleine salon en wilde zich juist verwijderen met de woorden: »Ik zal juffrouw Arthur roepen," toen de vreemde bezoeker haar terughield.

»Wie is die dame daarginds?" vroeg hij door het raam naar een elegant gekleede dame wijzend, die op het terras voor het huis gezeten was.

»Dat is mevrouw Arthur."

»Zijne weduwe?"

»Neen, zij is de vrouw van den bezitter van Oakleij, verklaarde Mariette vriendelijk.

»Ah, ik geloof dat ik die dame vroeger gekend heb. Hier, aardig kind," — hij drukte haar een geldstuk in de hand — »wilt gij mij een genoegen doen? Roep juffrouw Arthur nog niet, doch zeg aan mevrouw Arthur dat een heer verzoekt haar te mogen spreken,"

Bereidwillig beloofde Mariette de boodschap te zullen overbrengen. Zij had zeer goed opgemerkt hoe verrast de vreemde bij het zien van Cora was geweest en brandde van nieuwsgierigheid te ontdekken in welke betrekking die twee tot elkander stonden. Mevrouw Arthur was niet weinig verwonderd toen de kamenier van hare schoonzuster haar de boodschap overbracht, zonder echter den naam van dien heer te noemen.

In het eerste oogenblik wilde zij hem niet te woord staan, wellicht uit vrees voor een onaangename ontmoeting, — doch toen zij vernam dat deze haar reeds

door het venster gezien en het meisje gezegd had dat hij een oude bekende was, liet zij zich door Mariette naar het salon brengen.

Noch zij, noch de vreemde merkten dat de française zich achter een leunstoel verborg die vlak bij de deur stond. Toen Cora de kamer binnenkwam en den man aanzag deed zij, met een uitdrukking van haat en vrees op het gelaat een stap achteruit. »Zijt gij het?» stamelde zij.

»Jawel ik ben het zelf!» klonk het half lachend gegeven antwoord. »Ben je niet verheugd mij na zoo langen tijd weer te zien, mijn lief wijfje?»

Zij werd bloedrood en zeide geërgerd: »noem mij niet zoo, gij hebt daar geen recht toe, of hebt gij vergeten hoe schandelijk ge mij tien jaren geleden hebt verlaten om een andere achterna te loopen? Hoe durft gij het wagen mij hier op te zoeken?»

»Om uwentwil ben ik niet gekomen,» antwoordde hij met een spottend lachje. »Mij voert een heel ander oogmerk hierheen.»

Zij keek hem wantrouwend aan. »Wanneer gij soms wat tegen mij in 't schild mocht voeren, zoo waarschuw ik u vooruit, dat ik niet meer het onervaren ding van vroeger ben.»

»Dat zie ik,» viel hij haar met onwillekeurige bewondering in de rede. »Je bent prachtig ontwikkeld, liefje en ziet er uit als een vorstin. Jammer dat jij niet de weduwe van John Arthur bent, — dan konden we weer beginnen waar we geeindigd zijn.»

»Zwijg!» riep zij toornig en met den voet stampend. Tusschen ons is alles uit, — begrepen? En hoe eer gij weggaat, zoo beter.»

»Dien wensch kan ik niet vervullen,” voer hij haar tegemoet, zich in hare ergernis verkneukelende. »Voorloopig blijf ik hier.”

»Waarvoor.

»Om mij van een vermogen meester te maken.

»Gij hebt toch voor vijf jaren een groote erfenis gehad?”

»Alles op tot den laatsten penning toe. Helaas heb ik nu niemand meer om van te erven en daar ik zonder geld niet leven kan, moet ik naar een rijke vrouw omzien.”

»Ah!”

»Nu is mij een juffrouw Arthur ingevallen die ik in Boston heb leeren kennen. Met haar zal ik stellig gemakkelijk spel hebben, als jij me een handje wilt helpen.

Cora maakte een afwijzend gebaar. »Jou helpen?” zeide zij met verachting in den toon harer stem. »Daar denk ik zelfs in mijn droomen niet aan.”

Hare weigering ergerde hem. »Je zoudt beter doen op goeden voet met mij te komen,” merkte hij op, nadruk op zijn woorden leggend.

»Waarom?” klonk het hoogmoedig wederwoord.

Hm, omdat ik in staat zou zijn te bewijzen, dat ik voor tien jaren een zekere Cora Fort trouwde, die zich onlangs onder een anderen naam met den bezitter van Oakleij in den echt heeft laten verbinden, zonder wettig van haren eersten man te zijn gescheiden. Dat noemt men bigamie, is het niet?”

De schoone vrouw ontstelde vreeselijk; alle kleur week van haar gelaat en zij wierp een blik vol bitteren haat op den man, die zich beroemde haar in zijne macht te hebben. Hare vrouwelijke sluwheid hielp haar echter uit het dilemma.

»Uwe bedreigingen zijn belachelijk," zeide zij minachtend de schouders ophalend. »Gij kunt mij niets bewijzen want ik was slim genoeg alle op ons huwelijk betrekking hebbende papieren onder mij te houden. Maar laten wij het verleden rusten," viel zij zichzelf plotseling in de rede, het is bij slot van rekening in ons beider belang de vrede te bewaren. Beproof u geluk bij juffrouw Arthur, ik zal u geen hinderpalen in den weg leggen."

»Best dan zullen we vrienden blijven," knikte hij toestemmend, terwijl een triumfeerend lachje om zijn lippen speelde,

Op dit oogenblik ging de deur open en kwam juffrouw Arthur ruischend binnen. Uit haar beschilderd gelaat las men verdriet en jalousie; toen zij haar aanbieder in een tête a tête vond met hare, haar zoo antipathieke schoonzuster.

Voor zij echter een woord kon uitbrengen, dook Mariette achter haar op. »Heeft men om mij gescheld?" vroeg zij, oogenschijnlijk buiten adem van het harde loopen.

Het verschijnen van het meisje kwam Cora hoogst gewenscht. »Jawel, ik heb gebeld," jokte zij. »omdat gij juffrouw Arthur het bezoek zoudt aankondigen. Ik heb een ouden bekende in mijnheer Percy gevonden, lieve Ellen," zeide zij zich tot deze wendende. »Hij was echter zoo ongeduldig je te zien, — — —"

Gevleid en geheel gerustgesteld nam de juffrouw nu haar jeugdigen aanbieder in beslag, terwijl Cora, spottend lachend zich terugtrok.

Mariette ging naar haar kamertje, om na te denken

over hetgeen zij had afgeluisterd. »Als ik slechts wist of Davis destijds al Percy's medeminnaar is geweest," mompelde zij voor zich heen; »dan liet het zich verklaren, waarom hij een aanslag op dezen heeft gedaan. Welnu, ook daar zal ik achter komen. Het net sluit zich al meer en meer over de schuldigen en als de dag van afrekening aanbreekt zal Alice Perth gewroken zijn!"

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De veldslag begint.

Mariette had een dag verlof van hare meesteres gekregen, om naar het heette, haar zieke moeder te bezoeken. In werkelijkheid echter vertrok zij naar Boston om Olivia Girard te bezoeken en te raadplegen. Er was haar veel aan gelegen het verleden der beide medeminnaars Davis en Percy na te sporen. Maar dat zou slechts met behulp van bekwame Detectiefs mogelijk zijn.

»Tot dusverre heb ik alles alleen gedaan,» zeide zij tot Olivia, »maar om te kunnen aantoonen dat Davis de schuldige is, moeten wij trachten te weten te komen op welken voet hij tijdens den aanslag met Percy stond. Is daaromtrent bij de behandeling der zaak voor het gerecht niets aan het licht gekomen?»

Niet het geringste,» antwoordde mevrouw Girard. »De beide mannen getuigden eenstemmig ten nadeele van mijnen armen man en verkeerden gedurende den loop van het proces vriendschappelijk met elkaar. Alleen weet ik dat Percy spoedig daarop uit Boston verdween. Dr. Vaughan, de eenige vriend, die Philip en mij was

overgebleven heeft later nasporingen naar hem laten doen, doch steeds te vergeefs."

»En toch moet hier de schijn bedriegen," merkte Alice nadenkend op. »Uit al wat ik in Oakley heb gehoord heb ik theorie opgebouwd die misschien zal blijken juist te zijn."

»En hoe luidt die theorie?"

»Heel eenvoudig, Cora Arthur was of is veeleer nog Eduard Percy's wettige vrouw. Destijds moet zij reeds betrekkingen met Davis hebben onderhouden en toen zij ontdekten dat Percy een zeer aanzienlijk vermogen van zijnen oom had geërfd zal zij met haren waardigen vereerder wel op het denkbeeld gekomen zijn om door den dood van haren man, van wien zij gescheiden leefde, in het bezit van zijn vermogen te komen. Het heeft haar zeker niet veel moeite gekost Davis, die Percy in stilte als medeminnaar haatte, tot die daad over te halen. Om nu de verdenking van zich af te werpen beschuldigde hij uwen man, van wien hij wist dat deze kort te voren hooggaande onaangenaamheden met Percy had gehad.

»Gij zijt een geboren detectief!" riep mevrouw Girard vol bewondering uit. Hoe meer ik er over nadenk, te waarschijnlijk vind ik uwe vermoedens. Maar een ding begrijp ik niet, hoe kwam Percy er toe Davis te ontlasten, terwijl hij wist dat deze den moordaanslag had gepleegd.

»Hiervoor is werkelijk slechts ééne verklaring te vinden, Davis moet een geheim uit Percy's leven kennen, hetwelk hem macht over dezen geeft. Wij moeten alles aanwenden om dit punt tot klaarheid te brengen, — de vrijheid van uwen man hangt er van af."

Mevrouw Girard brak in tranen uit. »Ach, Alice,” snikte zij, »met vreugde zou ik mijn heele vermogen opofferen als ik Philip daarmee de deur der gevangenis kon openen. Wat heb ik niet al beproefd om hem te helpen, doch altijd te vergeefs! En ik vrees dat ook uwe bemoeingen schipbreuk zullen lijden op de sluwheid dezer schurken.”

Stellig niet!” antwoordde Alice met vertrouwen.

»Ik heb den moed en de energie van mijn vader geërfd en misschien ook een beetje van zijn talent,” voegde zij er fier aan toe. »En dan — mij drijft nog een machtiger factor wraak te nemen op mijn stiefmoeder, die mij van geld en goed heeft beroofd en op den ellendeling die mij mijne eer ontrooven wilde, en die mijn leven heeft vergiftigd. Al ben ik slechts een zwak meisje, zoo zullen die twee toch ondervinden, zich in mij te hebben bedrogen.”

»Nu, voor het oogenblik houden ze je voor dood.”

»Tot ik voor hunne oogen zal verrijzen!” lachte Alice. »Was mijn denkbeeld niet voortreffelijk? Alleen op deze wijze kan ik ongehindert in Oakley leven en handelen en uit den eigen mond der schuldigen vernemen, wat ik wil weten. Doch zooals ik zeide, ik heb thans hulp noodig en daarom ben ik naar hier gekomen.”

»Mij dunkt wij moesten dr. Vaughan raadplegen,” sloeg Olivia voor. Hij zal gaarne op zich nemen de noodige detectiefs te kiezen en te instrueeren.”

Allice was het geheel daarmee eens. Toen dr. Vaughan in den namiddag mevrouw Girard een bezoek bracht, werd hem de zaak voorgelegd. Hij zoude liever

hebben gezien, dat het jonge meisje, in hetwelk hij levendig belang stelde onder de hoede van hare moederlijke vriendin in Boston ware gebleven; hij waagde het echter niet haar van haar voornemen af te brengen, wijl hij zeer goed begreep, hoezeer zij zou wenschen de beide schurken, die zulk een diepe wonde aan haar hart hadden toegebracht met eigen hand te straffen. Hij liet haar dus haar eigen gang gaan, onder belofte evenwel haar naar zijn vermogen te zullen bijstaan.

Met bewogen stem zeide zij hem dank en voegde daaraan toe: »ik heb mijn eerste plan veranderd, want aanvankelijk wilde ik alleen de beide avonturiers ontmaskeren en mijnen stiefvader het bewijs leveren welk een voortreffelijke vrouw hij bezit; om tegelijk Oakley van zijn tegenwoordige bewoners te zuiveren. Nu echter zal ik daarvan afzien.»

»Waarom?» vroeg dr. Vaughan verrast.

»Omdat ik hoop den heer Girard de vrijheid te kunnen hergeven en dat kan ik alleen als ik deze lieden ongestoord hun gang laat gaan, zoolang tot ik bewijzen heb gevonden.»

»Hoe gij wilt dus uw eigen wraak daaraan opofferen?»

»In 't geheel niet! ik stel ze alleen maar uit, want ik wil mij dankbaar betoonen tegenover al degenen die het zoo loffelijk met mij voor hadden. Davis is thans hier, waarschijnlijk om Percy uit den weg te blijven. Het zal dus gemakkelijk vallen hem door een detectief te laten nagaan. Zij vermoedde niet dat hij, terwijl zij in Boston vertoefde, op aansporing zijner zuster naar Bellair was gereden. hoewel slechts heimelijk, want mevrouw Cora haalde hem met haar pony-

wagentje dat zij zelf mende aan het station af en sloeg niet den weg naar Oakley in, maar stuurde haar rijtuig in tegenovergestelde richting.

»Nu liefje,» begon Davis een sigaar opstekend »wat is er geschied dat je me weer zoo gauw naar hier hebt geroepen?»

»Iets aangenaams: Edward Percy is hier.»

»Wat? Percy!» Hij keek haar strak aan. »Hoe komt dat mensch hier? Ik dacht dat hij in Cuba was.»

»Dat geloofde ik ook, maar de waarheid is, dat hij zich sedert drie dagen op Oakley bevind.»

»Waarom heb je hem niet de deur gewezen?»

»Als ik het slechts had gekund!» zuchtte Cora.

»Hij trad echter zoo brutaal op, en bedreigde mij te zullen bewijzen dat ik John Arthur getrouwd had, zonder wettig van hem te zijn gescheiden.»

»Je hebt toch de bewijsstukken?»

»Dat wel maar toch zou hij mij nog veel onaangenaamheden kunnen berokkenen en daarom heb ik een soort van vredeverbond met hem gesloten.»

»Tot welken prijs?» vroeg Davis.

Zij lachte spottend. »Natuurlijk niet voor niemendal. Hij heeft de aanzienlijke nalatenschap van zijn oom tot de laatste penning verbrast en hengelt nu naar een rijke vrouw, als hoedanig hij juffrouw Arthur heeft uitgekozen. Deze oude jonge juffrouw is doodelijk op hem verliefd, zoodat hij gemakkelijk spel zal hebben. Natuurlijk laat hij haar zitten zoodra hij het geld binnen heeft. Van mij verlangt hij, dat ik hem geen hinderenissen in den weg zal leggen en om der wille des lieven vredes heb ik hierin toegestemd.»

»Het is echter zeer lastig, hem altijd hier te hebben,» merkte Davis neerslachtig op.

»Dat is waar,» stemde zij toe. Ook mij, komt hij zeer ongelegen. Maar van twee kwaden moet men het minst schadelijke kiezen. Het is beter zoo, want nu kunnen wij hem in 't oog houden. Jou echter mag hij nog niet zien; — hij weet nog niet welke rol je hier speelt; eerst als hij Ellen Arthur geënterd heeft, zal een ontmoeting tusschen u beiden onvermijdelijk zijn. Blijf tot zoolang liever in de stad en maak die zaak met doctor le Guise in orde.»

Zij bespraken het laatste punt nog uitvoerig, waarop Davis naar Boston terugkeerde zonder te vermoeden dat een detectief voortaan elk zijner schreden zou volgen. Maar deze kon niets anders constateeren dan dat Davis elken avond een speelclub bezocht en herhaalde samenkomsten met een man had die den titel van professor droeg, doch van wien eigenlijk niemand wist, waar hij vandaan kwam of thuis hoorde.

Inmiddels maakte Eduard Percy groote vorderingen in zijnen aanval op het jonkvrouwelijke hart van Ellen Arthur. Zij was verrukt over zijn ridderlijk wezen, geloofde zijn gevele en verknoeide verscheiden uren aan haar toilet, om er zoo jong mogelijk in de oogen van haar smachtenden minnaar uit te zien.

Mariette doorleefde onaangename uren; zij kon hare meesteres absoluut niet meer tevreden stellen en had veel van hare luimen te verduren. Daarover wreekte zij zich echter door te beproeven een norsch karakter aan te nemen en den aanbiddend der juffrouw door bedekte toespelingen verdacht te maken.

»Ik geloof," zeide zij eens op een morgen, terwijl zij juffrouw Arthur kapte, »dat ik mijnheer Percy verleiden jaar in Baltimore gezien heb bij de menschen waar ik toen diende. Men vertelde destijds dat hij met een schatrijke weduwe verloofd was, van wie hij gaarne wilde erven. Naar het schijnt is daar echter niets van gekomen." In den spiegel kon zij zien, dat juffrouw Ellen bleek werd. »Aha!" dacht Mariette, »de angel steekt."

Inderdaad begonnen jalousie en twijfel het hart van de verliefde oude vrijster zoo te verontrusten dat zij dienzelfden dag haar aanstaande aan een scherp kruisverhoor onderwierp. Dank zij zijne radheid van tong, doorstond hij het met goed gevolg. Hij zeide Mariettes meester nooit te hebben gekend, dat hij vele naamgenooten had en dat het zeer krenkend voor hem was als zij het oor leende aan het geklets van dienstbaren.

Natuurlijk geloofde zij zijne verzekeringen, ja zij liet zich zelfs door hem overreden de babbelachtige française te ontslaan. Mariette scheen zich daarvan niet veel aan te trekken. Door kleine oplettendheden had zij zich den laatsten tijd in de gunst van mevrouw Arthur weten in te dringen en herhaaldelijk gezegd hoe veel liever zij een jonge en schoone meesteres zoude bedienen dan zulk een ijdele oude vrijster. Dat streelde Cora. Zij begon zich voor het meisje te interesseeren en zoodra zij hoorde, dat Mariette ontslagen was, nam zij haar in hare dienst, gedeeltelijk om hare schoonzuster te ergeren, gedeeltelijk omdat zij geloofde in Mariette een bruikbaar werktuig voor hare plannen te vinden.

Natuurlijk droomde ze er zelfs niet van, dat zij zelf door deze française was uitgezocht om haar eigen oogmerken te dienen.

Dr. Vaughan had n.l. geschreven, dat men omtrent het verleden van Davis geen ontdekkingen had gedaan, dan alleen deze, dat hij ettelijke jaren geleden in gezelschap van een zekere Cora Weston een reis naar Europa gemaakt had en eerst geruimen tijd later weder in Boston opgedoken was.

»Met deze resultaten der nasporingen, was natuurlijk niet veel te beginnen, ofschoon daaruit een langjarige intiemiteit tusschen den speler en de tegenwoordige mevrouw Arthur viel te constateeren.

Alice zag in, dat zij het beoogde doel, Philip Girard de vrijheid te hergeven, geen stap nader zou komen, als het haar niet gelukte uit te vorschen dat en waarom Lucian Davis den moordaanslag op Edward Percy had begaan. En dat bewijs was in dit geval alleen door Lucians medeschuldige, Cora Arthur, te leveren.

Klaar en duidelijk zag Alice nu voor zich wat zij had te doen. Zij moest de schoone avonturiester in hare macht hebben en tot eene bekentenis zien te dwingen. Op grond hiervan had zij den dienst bij juffrouw Arthur verruild voor den tegenwoordige, want om macht over Cora te krijgen, was het noodig hare geheimen uit te vorschen en voor alles, om in het bezit te komen van de papieren, die betrekking hadden op het eerste huwelijk van hare tegenwoordige meesteres. Doch waar waren deze papieren? Waar hield mevrouw Arthur ze verborgen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Doktor Le Guize.

Mevrouw was ziek. Niet verontrustend ; zij leed slechts aan een lichte aanval van migraine. Zij had behoefte aan rust en verscheen daarom niet aan den middagisch. Dit beviel John Arthur niet erg. Naar den aard van zijn egoïsme, hinderde het hem te weten, dat iemand in zijne omgeving ziek was ; bovendien verkoos hij het gezelschap van zijn schoone pikante vrouw die sedert den dood van Alice Perth een verdubbelde teederheid jegens hem aan den dag legde, verre boven dat zijner schoonzuster. Toen de eigenninnige stiefdochter zoo eensklaps het huis verliet, had hij juffrouw Ellen tot zich geroepen, omdat hij geen lust gevoelde zich zelf met het bestier der huishouding te bemoeien. Zij kwam bereidwillig, nestelde zich en dacht, ook na het hertrouwen van haren broeder er niet aan het veld te ruimen. Daarom kwam het aanzoek van Percy, John Arthur zeer gelegen want daardoor bestond er vooruitzicht de lastige medebewoonster van zijn huis met goed fatsoen kwijt te raken. In den loop van den dag

won hij verscheiden malen bij Mariette inlichtingen in, omtrent den toestand harer meesteres en gaf den raad een dokter te ontbieden; doch daarvan wilde Cora niet weten.

Tegen den avond echter kwam de française zijn kamer binnen. »Vergeef mij als ik u stoer, mijnheer," stotterde zij, »maar ik ben zoo ongerust over mevrouw, haar hoofd gloeit en zij is zeer opgewonden. Kan men niet het een of ander voor haar doen?"

»Zeker moet men dat," antwoorde John Arthur, zichtbaar verontrust, »maar zij wil geen dokter hebben."

Mariette trok verlegen aan de banden van haar boezelaar. »Mag ik mijnheer zeggen, wat mevrouw onlangs gezegd heeft?"

»Nu, dat was?"

»Zij meende, in een vreemde, dien zij in het geheel niet kende, had zij geen vertrouwen. Ja, als het haar oude huisdokter was, die haar sinds jaren had behandeld, dan ware het iets anders, maar die was in Boston en zij was bang, dat mijnheer het kinderachtig zou vinden als zij hem vroeg, dien te laten komen."

De handige kamenier had de haar door Cora geleerde les goed opgezegd en het gevolg bleef niet uit. John Arthur ging zelf naar de kamer zijner lijdende vrouw die als een geduldige lijdere in de hagelwitte kussens lag — schooner dan ooit. Hare oogen brandden als van koorts, haar wangen gloeiden en de polsslag was, naar Mariette mededeelde, beangstigend snel.

»Wil ik een van de doktoren hier, bij je laten komen?" vroeg John Arthur teeder. »Zij zijn werkelijk zeer bekwaam."

»Dat kan wel zijn," gaf zij met nauwelijks hoorbare stem ten antwoord. »Ik stel echter geen vertrouwen in een vreemden dokter. Mijn oude Le Guise kent mij het beste, — die zal mij in elk geval het spoedigst cureeren."

»Zooals gij wilt!" gaf John Arthur toe. »Zeg mij zijn adres, dan zal ik hem telegrafeeren."

»Zend ook bericht aan mijn broeder," verzocht zij zacht, »die kan hem meteen meebrengen. En ga nu heen! Ik wil beproeven wat te slapen."

De echtgenoot verwijderde zich gehoorzaam. Nauwelijks echter was de deur achter hem gesloten, of Cora richtte zich half overeind op, haalde een roman van onder het hoofdkussen te voorschijn en begon ijverig te lezen, Mariette aansporend te zorgen dat niemand haar stoorde.

»Die arme zieke vrouw!" dacht de française. »Als John Arthur haar zoo eens kon zien."

»Deze had natuurlijk onmiddellijk aan Lucian Davis getelegrafeerd, wiens antwoord hij met ongeduld verbeidde. Eindelijk kwam het en luidde:

»Dokter Le Guise kan heden onmogelijk komen. — Komen morgen per eersten trein."

Hoe fataal — doch er bleef niets anders over dan geduldig te wachten.

Den volgenden morgen was Cora's toestand zeer verergerd. Zij lag oogenschijnlijk in een harde koorts, zij ijldde en herkende noch haar echtgenoot, noch Ellen die zich uit angst voor een misschien aanstekelijke ziekte, zoo spoedig mogelijk terug trok. Eindelijk verscheen Davis met den dokter, een heer met een grauwe

baard, die zich zeer gewichtig voordeed. Hij verlangde met de paciente te worden alleen gelaten ten einde den aard der ziekte te kunnen vaststellen. Eerst na geruimen tijd keerde hij in het salon terug waar John Arthur, Ellen en Lucian op het vernemen van het resultaat van zijn onderzoek wachten.

Met ernstig gelaat en hem in de oogen ziende trad de medicus op den heer des huizes toe. »Wil u zoo goed zijn mij te zeggen, wanneer gij het laatst in de kamer uwer echtgenootte zijt geweest?»

»Ik was er een uur geleden met mijne zuster.»

Dokter Le Guise bracht zijn gelaat in een nog ernstiger plooi. »Hm, dat is kwaad, heel kwaad! Gij hebt u aan een groot gevaar bloot gesteld, want — ik mag het u niet verzwijgen — mevrouw Arthur ligt ziek aan een kwaadaardige, hoogst besmettelijke koorts.

John Arthur werd bij deze woorden krijt wit, terwijl zijn zuster, die niet van kleur veranderen kon om de eenvoudige reden dat haar tint grauw was, met een kreet van ontzetting in den naastbijstaanden leunstoel neerviel. Alleen Davis behield zijn tegenwoordigheid van geest.

Eenigszins verschrikt over de uitwerking zijner woorden, beijverde de man der wetenschap zich, de al te beangste gemoederen te kalmeeren.

»Voor alles moet ik u dringend verzoeken u niet op te winden,” zeide hij met nadruk. »Het best zou zijn als gij beiden u naar uwe kamer begaafd en daar voorloopig bleeft. In dien tusschentijd zal ik poeders voor u klaar maken die gij om het uur moet innemen, Op die manier zal, hoop ik, het gevaar worden afge-

wend. »En gij, mijn vriend,” aldus wendde hij zich op vaderlijken toon tot Davis, »deedt beter naar Boston terug te keeren. Het is voor u niet geraten hier te blijven. Doch daarvoor had Davis geen ooren. Het zoude hem onmogelijk zijn, verzekerde hij, zijne geliefde zuster in zulk een ernstigen toestand te verlaten.

Nog dienzelfden namiddag bracht dokter Le Guise aan mejuffrouw Ellen een bezoek in hare kamer. Na verschillende vragen aan haar te hebben gedaan, verklaarde hij dat zij van besmetting was vrij gebleven; hij moest haar echter aanraden voorzichtigheidshalve een ander kwartier op te zoeken, ten minste als zij een geschikt onderkomen in de nabijheid kon vinden.

De vreesachtige dame liet zich dit geen tweemaal zeggen, pakte inderhaast haar boeltje bijeen en nam haar intrek in het kleine dorpslogement, dat zij, in andere omstandigheden niet zou hebben aangezien, doch dat haar thans als een veilige haven toescheen, waarin zij te liever vluchtte, omdat zij er in de onmiddellijke nabijheid harer geliefde Edward zou zijn. Deze eerwaardige heer maakte dan ook zich de gelegenheid ten nutte om zijne harts aangelegenheden te bevorderen. Reeds na drie dagen had hij het doel zijner wenschen bereikt en zich met mejuffrouw Arthur verloofd.

De bezitter van Oakley beleefde intusschen geen prettige dagen. De dokter deelde hem mede dat hij een lichten, ofschoon slechts zeer lichten aanval van de koorts had; hij moest daarom eenige dagen zijn kamer houden en zich voegen naar de voorschriften van den arts. John Arthur had een vreeselijke angst voor den dood. Bijgevolg volgde hij alle voorschriften

van den arts nauwkeurig op, doch in plaats van beter te worden, voelde hij zich met iederen dag zieker.

Tegen het einde der week ontving Olivia Girard van Mariette of liever van Alice Perth den volgende brief :

Lieve Mevrouw Girard !

»De veldtocht is geopend. Lucian Davis en de zoogenaamde huisdokter van Cora een zekere doctor Le Guise, zijn hier. Het is hun gelukt zoowel de huishoudster als het grootste gedeelte van de bedienden op de vlucht te jagen met de verklaring dat mevrouw Arthur aan een zeer besmettelijke koorts lijdt. Alleen de keukenmeid is gebleven en daardoor is het mij niet moeilijk gevallen mijne oude Hagar als noodhulp binnen te smokkelen.

Beneden in het dorp verteld men elkaar, dat de meesteres van Oakley gelukkig buiten gevaar en op den weg van beterschap is. Haar echtgenoot daarentegen ligt bedenkelijk aan dezelfde ziekte. De arts hoopt hem in het leven te behouden, doch hij zal nooit weder zijne vorige gezondheid herkrijgen, aangezien zijn denkvermogen is aangetast en hij waarschijnlijk levenslang gestoorde geestvermogens zal behouden.

De zorgzame dokter had reeds twee vertrekken in het meest afgelegen gedeelte van het huis voor zijne patienten laten inrichten; daar zouden zij onder bewaking worden gehouden. Met dit doel had Davis zijn bediende Henry laten overkomen, echter niet vermoedende dat deze in mijn betaalde dienst staat. De

neger bezorgt mij een proefje van elk geneesmiddel dat den zieke wordt ingegeven. Daarenboven heb ik een copie der recepten — louter onschuldige huismiddeltjes — die Le Guise mevrouw Cora voorschrijft om den schijn te bewaren.

Juffrouw Arthur blijft voorloopig in het dorp, doch laat zich dagelijks bericht geven hoe het met haar broeder gaat.

Ik heb nog eene taak te vervullen, gelukt mij die, dan ben ik na aan mijn doel en zal vermoedelijk binnen weinige dagen naar Boston komen. In het andere geval moet ik hier blijven en een gunstiger gelegenheid afwachten voor een nieuwe proef. Tot iederen prijs wil ik mijn voornemen volbrengen — er hangt zooveel van af."

Wat Alice Perth zich voornam te doen, daarover brak zij zich te vergeefs het hoofd. Toch twijfelde zij er geen oogenblik aan of het koene meisje zou de zaak, die zij ondernomen had glorieus ten einde brengen.

TIENDE HOOFDSTUK.

Gewaagd spel.

Het was in den namiddag van een helderen Decemberdag. De zonnestralen vielen door de hooge vensters in het boudoir van mevrouw Cora, welks verfijnd-weelderige inrichting eer in het paleis eener wereldstad, dan in een eenvoudig landhuis zou worden gezocht. De bezitster van al die pracht rustte in een gewaad van cachemier gehuld, op een ottomane voor het brandende haardvuur. Zij zag er goed, ja zelf bloeiend uit, — een merkwaardig feit, in aanmerking genomen de zware ziekte die zij pas was te boven gekomen.

Tegenover haar, de beenen lang uitgestrekt en zijn welverzorgde handen beschouwend, zat Lucian Davis. »Wat heb je Percy geschreven?» vroeg hij op lusteloozen toon.

»Wat ik je al gezegd heb: dat ik hem een gewichtige mededeeling heb te doen en hem hier wacht.»

Hij liet zijn blik onderzoekend op haar gelaat rusten.

»Zie je er niet veel te goed uit voor iemand die zoo gevaarlijk ziek is geweest?» merkte hij na een poosje op.

Zonder een woord te antwoorden stond Cora op, ging in hare kleedkamer, »bewerkte" zich daar met poeder de riz en blanketsel en keerde na weinige minuten triumfeerend lachend naar Lucian terug.

»Zoo, zeide zij op luchtigen toon; »de interessante bleekheid is er. De matte oogen dito, — nu trek ik nog de gordijnen dicht om het licht te temperen en dan merkt men stellig niets.

Zij nam hare vorige houding op de ottomane weder in, ten overvloede nog een reisdeken over zich heen leggend. Tegelijk daarop berichtte Mariette dat mijnheer Percy in het salon was. »Geleidt hem naar hier!" beval Cora en zich tot Davis wendende, voegde zij dezen zachtjes toe: »ga nu heen en blijf in de bibliotheek tot ik je laat roepen. Hij knikte toestemmend en verdween door een zijdeur, terwijl Percy door een anderen deur de kamer binnentrad.

»Ik hoop, mijne genadigste," aldus begroette hij de vrouw des huizes met gehuichelde bezorgdheid, dat gij uwe krachten niet hebt overschat door mij dit gesprek toe te staan."

Cora voelde den spot, doch bleef zichzelf volkomen meester. »Gij zijt werkelijk zeer oplettend," voerde zij Percy minzaam te gemoet. »Maar stel u gerust, ik gevoel mij heden veel beter en denk spoedig geheel hersteld te zullen zijn. Dat ik u verzocht hierheen te komen, geschiedt om een bijzondere reden."

»Natuurlijk!" viel hij haar lachend in de rede.

Zij lette er niet op, maar ging zonder zich in de war te laten brengen voort: »wijl gij er naar streeft een lid der familie Arthur te worden, zoo wilde ik u

er op voorbereiden dat gij hier een persoon zult aantreffen, dien gij, ook al doet gij het misschien met eenigen tegenzin, toch met behoorlijke beleefdheid moet behandelen.

Er ontstond een kleine pauze, doordien de spreekster eenigszins verlegen was hoe zij hare mededeeling zou inkleeden.

»Nu?» vroeg hij haar voortdurend aanziende.

»Gij hebt ongetwijfeld gehoord dat mijn broeder hier is," zeide zij aarzelend. »Hij weet van ons huwelijk af en dat ik niet wettig van je ben gescheiden is hem bekend, doch uit eerbied voor mij, wil hij erover zwijgen. Er is mij veel aan gelegen een goede verstandhouding tusschen u en hem te verkrijgen en daarom heb ik hem verzocht hier te komen, wil je zoo vriendelijk zijn te bellen?" Hij gehoorzaamde zwijgend en toen Mariette verscheen beval Cora haar, haren broeder te zeggen dat zij hem wenschte te spreken. Na enkele minuten ging de deur open en kwam Lucian Davis binnen. Percy was langzaam opgestaan. Op deze ontmoeting was hij niet voorbereid geweest.

Lucian merkt zijne ontsteltenis op, richtte zich echter met groote koelbloedigheid tot zijne »zuster" met de woorden: »wilt gij mij aan dezen heer voorstellen lieve Cora?"

»Ja Lucian," knikte zij. »daarom liet ik je roepen. Hij is mijn broeder, mijnheer Percy," verklaarde zij dezen. Gij kunt u gerust met hem onderhouden."

»Wezenlijk een zeer aangename verrassing," mompelde Percy tusschen de tanden, »en zoo effectvol door haar gearrangeerd."

Op Lucians uitnoodiging zette zij zich weder, bedaard afwachgend wat deze zou zeggen. »Ik denk,» begon Davis, aan de punten van zijn knevel draaiend, »het fijt dat mevrouw Arthur mijne zuster is, zal u veel verklaren, waarover gij vroeger anders geoordeeld hebt. Doch laten wij het verleden rusten. Deze aanbeveling scheen Percy niet te willen hooren, want, terwijl hij een onderzoekenden blik op de zuster wierp, antwoordde hij: »Merkwaardig, ik kan geen gelijkenis tusschen u beiden vinden.»

»Dat zult u ook niet,» klonk het gevatte antwoord. »Even zoo weinig vindt ik een aanleiding voor ons onderhoud van dit oogenblik,» zeide Percy verder.

»Die licht toch duidelijk voor de hand.» viel Davis hem ongeduldig in de rede. »Er is hier alleen quaestie van een vraag en een antwoord.»

»Welnu dan — vraag!»

»Wilt gij oorlog of vrede?»

»Dat hangt er van af.»

»Van wat?»

»Van de voorwaarden.»

»Wat verlangt gij?»

Percy bekeek met opmerkzaamheid de nagels zijner vingers als wilde hij die raadplegen. »Met rust gelaten worden,» zeide hij eindelijk.

»En anderen met rust laten?»

»Dat spreekt van zelf.»

»Dan zijn wij het eens,» zeide Davis bevredigend. »Wij zullen elkaar geen van beiden hinderen — dat is de hoofdzaak.»

»Juist,» knikte Percy, opstaande. »Ik geloof, wij

mogen mevrouw Arthur niet langer tot last zijn, — het zou haar kunnen vermoeien.”

Met de meeste hoffelijkheid nam hij afscheid van Cora, die inderdaad zeer getroffen scheen en keerde met een ernstig gelaat naar het spoorweg station terug. »Ik geloof het nooit en nimmer dat die twee broeder en zuster zijn,” mompelde hij.

»Ik zou graag willen weten wat zij in hun schild voeren. Als de oude man sterft — hm, wie weet of ik, niet door Ellen zijn vermogen in mijne handen kan krijgen; zij is op het oogenblik eigenlijk zijn naaste erfgenaam. Maar dan is het zaak het paartje scherp op de vingers te zien, en dat kan alleen als ik ze van nabij bewaak. Ellen moet naar Oakley terug en mij moeten ze daar als gast uitnoodigen. Ik wil toch eens zien of ik mijn slim ex — vrouwtje niet kan overtroeven.”

In elk geval was het plan niet zoo gemakkelijk te verwezenlijken daar zijn aanminnige bruid nog altijd doodelijk bang voor de besmetting was. Het kwam er dus op aan haar die vrees uit het hoofd te praten en haar de noodzakelijkheid van hare tegenwoordigheid in Oakley te betoogen. Dat gelukte hem boven verwachting, want de oude vrijster was te zeer op hem verliefd om zich niet blindelings naar zijne wenschen te voegen.

»Weetje, Edward, had zij hem gezegd, toen hij haar 's avonds zijne opwachting maakte, dat de menschen onderstellen, dat mijn broeder zijn verstand verloren heeft. Dat kan ik geheel niet gelooven en derhalve wil ik hem zien, om mij te overtuigen.

»Daar heb je gelijk in," stemde Percy toe, »en als ik mij een opmerking mag veroorloven, zoo zoude ik u raden naar Oakley terug te keeren. Mij dunkt, wij moesten den zieke niet zoo geheel aan de handen van uwe schoonzuster overlaten. Wie kan weten, wat daar gebeurt. Meent gij ook niet dat uwe plaats thans daar-ginds bij uwen broeder is?"

»Maar gij dan, bracht zij bevend in het midden — »ik kan je niet missen."

»Dat behoeft gij ook niet," lachte hij haar met goed gespeelde innigheid naar zich toetrekken. Ik ga met u mee naar Oakley."

»O," riep zij verrast uit, hebben zij je uitgenoodigd?"

»Ja. Ik sprak heden den broeder van mevrouw Arthur."

»Waarlijk? Dus zijt gij weder verzoend?"

»Verzoend?" Percy zag haar ondervragend aan.

»Nu ja," verklaarde zij, »Cora verzocht mij geen melding van haren broeder tegen u te maken, omdat gij geen goede vrienden van elkaar waart."

»Zoo, zoo, zeide zij dat? Heel fijn gevoelend van madame; alleen maar verkeert zij een beetje in dwaling. Tusschen Davis en mij heeft voor jaren een klein mis-verstand bestaan, doch wij hebben daarom de vriendschap niet verbroken."

»Des te beter!" zeide Ellen tevreden gesteld.

»Gij zult daar dus blijven?" drong Percy nogmaals aan.

»Als je het graag wilt — ja. Mijne schoonzuster zal er echter niet erg verrukt over zijn. Zij kan mij niet uitstaan en heeft de française ook alleen gehouden om mij te ergeren."

»Waarschijnlijk is zij bang voor uwen invloed op

haren man," zeide Percy sluw. »Gij moet u echter daaraan heelemaal niet storen, maar rustig uwstelling handhaven."

Dat beloofde zij hem en den volgenden morgen begaven zij zich samen naar Oakly om John Arthur te zien. Deze bevond zich in een treurigen toestand.

Geheel van de buitenwereld afgezonderd, als een waanzinnige behandeld en derhalve onder voortdurende bewaking, bracht de zieke, ten gevolge van de door dokter Le Guise hem toegediende medicijnen, het grootste gedeelte van den dag in een doffe wezenloosheid door. Ontwaakte hij echter daar uit en werd hij zich zijn toestand bewust, dan werd hij aangegrepen door een opwindning die soms tot hevige vlagen steeg.

Zoodra de arts vernam dat mejuffrouw Arthur haren broeder wilde bezoeken haastte hij zich deze een opwekkend middel te geven, waardoor de patient zich spoedig in den gewenschten toestand bevond.

Hij begaf zich hierop naar het salon, waar hij juffrouw Ellen en haar verloofde met innemende hoffelijkheid begroette. Toen de dame echter haar voornemen te kennen gaf op Oakley te blijven trok hij een bedenkelijk gezicht. »Ik kan u dat niet aanraden," zeide hij hoofdschuddend, »hoe gerechtvaardigd uw wensch ook moge zijn, een kort bezoek zal u niet in gevaar brengen, doch om gedurende langen tijd dezelfde lucht in te ademen, dat zou wat te veel gewaagd zijn, geëerde dame. Wacht nog een acht dagen. Dan is het wel te wagen."

Mejuffrouw Arthur was dit uitstel eigenlijk heel welkom; zij had zelfs liever willen wachten, om haren

broeder te gaan zien, daar echter Percy er op aandrong, zoo volgde zij hem, hoewel ongaarne naar de westelijke vleugel van het huis. Angstig kwam zij over den drempel der ziekenkamer, doch bleef verschrikt staan, bij hetgeen zij hier aanschouwde. De vermagerde, vervallen gestalte van John Arthur zat rechtop in zijn bed; de oogen gloeiden, het gelaat was vertrokken en kreten van woede uitstootend wierp hij zijn hoofdkussen naar Henry — die vergeefsche moeite deed om hem tot kalmte te brengen.

»Ziet U,» riep dokter Le Guise triomfantelijk uit, zoo is het nu altijd met hem. Gij kunt u nu van zijnen waanzin overtuigen.»

»Vreeselijk, vreeselijk!» stamelde juffrouw Arthur; die zich sidderend aan haar verloofde vastklampte en hem met zich voort trok, terwijl de dokter bij zijn patient bleef. De aanval van woede verdween bij den laatste even snel als hij was opgekomen. — na nog geen half uur daarna verzonk de ongelukkige weder in zijne vorige verdooving.

In den volgenden nacht deed zich iets bijzonders voor.

Het middernachtelijk uur was voorbij en mevrouw Cora lag in een zoeten sluimer, toen een donkere gestalte in haar slaapkamer rondwaarde. Het was Mariette. Behoedzaam naderde zij de legerstede harer meesteres, haalde een witte doek te voorschijn en legde dien over het gelaat der slapende. Een flauwe reuk van chloroform vervulde het vertrek, terwijl Mariette zich voorzichtig over de onbewegelijke gestalte heenboog en een gouden kettinkje waaraan een lederen taschje bevestigd was van den hals der bewustelooze losmaakte.

Nadat zij den doek weder bij zich had gestoken, ver-

wijderde zij zich even zacht als zij gekomen was, spoedde zich naar haar kamertje, grendelde de deur en opende haastig het taschje. Het bevatte slechts een geel geworden papier, een trouwacte. Doch voor Alice Perth scheen het een kostbare vondst te zijn want een straal van vreugde blonk in hare oogen. »Eindelijk aan het doel!» fluisterde zij.

»Eindelijk de macht in handen om wraak te nemen en een onschuldige te bevrijden.»

Zorgvuldig sloot zij het taschje in een kleine reistasch, zette haren hoed op, sloeg een donkeren mantel om en ontvlood ten tweede male haar tehuis. Maar nu niet, gelijk voor weinige maanden aan de zijde van den geliefde, als een onervaren, blind vertrouwend kind. Zij was thans tot vrouw gerijpt; zij had de wereld leeren kennen, had een blik geworpen in den afgrond van menschelijke hartstochten en den strijd met het kwade aanvaard, onbekommerd om de hinderpalen, die zij op haren weg ontmoette. Een schakel ontbrak echter nog aan den keten van bewijzen tegen het schuldige paar. Maar nu was ook deze in haar bezit; hare rol als detectief was in Oakley uitgespeeld en het slot bedrijf van het drama kon beginnen. Vooraf echter wilde zij nog hare vrienden raadplegen en daarom vertrok zij met den eersten trein naar Boston.

Mevrouw Arthur was buiten zichzelf toen zij het verlies van 't kettinkje en het voor haar zoo gewichtige taschje ontdekte. Zij geloofde stellig dat Percy de bedrijver van dezen diefstal was, doch durfde het niet wagen ruchtbaarheid aan de zaak te geven. Natuurlijk sprak zij er over met Davis en na langdurige

beraadslaging kwamen zij overeen om Percy uit te noodigen naar Oakley te komen om hem beter in 't oog te kunnen houden. Niets kon meer naar diens wenschen zijn.

Hij begreep wel niet, waarom men hem eensklap zoo vriendelijk tot overkomen uitnoodigde, maar het lag niet in zijne natuur zich daarover het hoofd te breken.

Het verdwijnen van de française, werd door Cora zoo uitgelegd, dat hare kamenier juweelen van haar had gestolen. Om den schijn te redden, stelde Davis voor dat hij zich onverwijld naar de stad zou begeven om bij de politie aangifte van den diefstal te doen. Juffrouw Arthur schonk, evenals het geheele bedienden personeel geloof aan de woorden der bestolene en een ieder was blij niets meer met de diefachtige en listige persoon te doen te hebben. Niemand vermoedde hoe spoedig deze weder ten tooneele zou verschijnen.

ELFDE HOOFDSTUK.

Herrezen.

Het vroolijkste vertrek van het oude heerenhuis was ontegenzeggelijk de huiskamer, vooral omstreeks den namiddag. Het zachte smirnasche kleed op den vloer, de gemakkelijke stoelen, het knappende haardvuur en de verwarmende zonneschijn, die bij helderen dag door de hooge vensters binnen viel, gaf een gevoel van behagelijkheid, die iedereen ondervond die deze kamer binnenkwam.

Voor de eerste keer sedert hare ziekte was mevrouw Arthur daar weder tegenwoordig. Zij droeg een kleed van zacht roode kleur met zwart afgezet, dat haar verrukkelijk stond. Met een zekere onverschillige gratie leunde zij tegen den schoorsteen, terwijl de eenige die zich mede in het vertrek bevond, haar lieve »broeder», Lucian, zich behagelijk in een leunstoel had laten neervallen en de rookwolkjes uit zijn fijne havanna naoogde.

»Weet je, hoelang wij dit spel nu al speelen, Lucian?» vroeg Cora zonder eenigen overgang het onderwerp van gesprek loslatend.

Hij knipte met de oogen. »Laat me eens even nadenken liefje. In Juli kwam je in deze streek, in October vierde je bruiloft, het eigenlijke begin van de comédie en nu hebben we December, — bij gevolg zijn we al twee maanden aan 't werk. Dat is nog niet lang.»

»Dat moge zoo zijn, maar ik heb er al meer dan genoeg van. Ik zou liever vandaag dan morgen naar Boston terug keeren.»

Zij zeide dit op zulk een verdrietigen toon, dat Davis half verwonderd en half verontrust het hoofd ophief en zijne deelgenooten een scherp blik toewierp.

»Geloof je dat ik het plezierig vind hier te zitten?» merkte hij na eenig nadenken op. »Niettemin blijf ik hier, wijl de voorzichtigheid mij gebiedt op mijn qui vive te zijn. Daarom raad ik ook jou aan, onze zekerheid niet door eenige overijlded daad in gevaar te brengen. Ik hoop dat je mij verstaan hebt,» voegde hij er scherp aan toe.

Cora's trotsch kwetste zich aan deze stellige terechtwijzing; maar zij was te zeer in de macht van dezen man om een openlijk verzet te durven wagen. Zonder eenige tegenspraak, keerde zij zich zwijgend van hem af en ging aan het venster staan.

Davis scheen haar mokken niet op te merken, tenminste hij bleef stilletjes door rooken.

»Waar hangt Percy toch uit?» vroeg hij na een poosje.

»Natuurlijk bij zijne dulcinea,» gaf Cora ten antwoord. »Het verliefde paartje wandelt arm in arm langs de straat. O, ik geloof dat ze hierheen komen.»

Zij trok zich van het raam terug, zette zich in een der lage stoeltjes en nam een lijdende houding aan. Tegelijk hierop zeilde juffrouw Arthur binnen, opgesmukt, beschilderd en geparfumeerd als altijd. Percy kwam langzaam achter haar aan.

Sinds Ellen weder in Oakley was overtroffen de beide schoonzusters elkaar in wederkeerige beminnelijkheid. Ook jegens haar voormaligen echtgenoot betoonde Cora zich bijzonder vriendelijk, zonder echter eenige intimiteit te toonen.

Mejuffrouw Arthur had de herstellende met groote warmte begroet. »Hoe heerlijk, lieve Cora,» riep zij uit, »dat we u eindelijk weder in ons midden zien. Die booze ziekte heeft u zoolang aan ons onttrokken. Gij zijt werkelijk weer flink op uw verhaal gekomen!»

»Het zal echter nog een heele poos duren eer zij er zoo goed uit ziet als gij, vereerde mejuffrouw,» bracht Davis in het midden.

»Nu, hoor dien ongalanten broeder eens aan!» zeide Cora.

»Troost u,» antwoordde Ellen, die zich door de woorden van Davis niet weinig geveleid gevoelde. »Alle broeders zijn zoo.» Zij ging in een stoel tegenover Cora zitten en het hoofd achterover leunend, keek zij haren verloofde, die achter haar stond en zich tamelijk scheen te vervelen, met een verliefde blik aan. Cora merkte dit op en om hare schoonzuster te ergeren wendde zij zich tot Percy met de vraag, of hij het in dien achterhoek, ver van alle beschaving, nog langer kon uithouden.

»O,» antwoordde Percy met een lichte buiging, »in zulk beminnelijk gezelschap.»

»Dat is een versleten phrase,” viel zij hem snel in de rede. »Ik ben overtuigd dat ieder onzer een beetje naar afwisseling verlangt.”

»Die kan men zich voor het oogenblik echter niet geven,” kwam juffrouw Arthur tusschen beiden. »Hoogstens kan men een arpartij organiseeren, natuurlijk moeten de heeren dan koetsier zijn.”

»Niet slecht bedacht,” stemde Davis in. »Maar ik weet nog iets veel amusanter.”

»Nu.”

»Hm — een prettige bruiloft.”

»O, — jou!” Juffrouw Arthur liet het hoofd beschaamd op de borst zakken en gaf zich de grootste moeite om te blozen.

»Toch een heel goed voorstel, niet waar?” wendde zich Davis tot zijne »zuster.” »Je bent het er stellig mee eens.”

»Mij is alles om het even,” knikte deze, als het slechts de eentonigheid van ons tegenwoordig leven verbreekt.

Spoediger dan zij had gedacht — doch op een andere wijze zoude haar wensch naar afwisseling worden vervuld.

De oude Hagar, die na de vlucht der huishoudster bij het ziek worden van haren heer door Mariettes bemiddeling als noodhulp in dienst was genomen, verscheen in de deur. De beide vleugels wijd open werpend, diende zij met vroolijke stem aan: »Mejuffrouw Alice Perth!” Hierna trad zij terug en overschreed een gestalte den drempel, bij wier verschijning alle aanwezenden stom van verrassing werden.

Niemand durfde zijne oogen vertrouwen, doch Davis en juffrouw Arthur herkenden haar dadelijk.

Met trotsch opgeheven hoofd, naderde de kostbaar gekleede jonge dame de verblufte groep, die een dankbaar motief voor een schilder zou zijn geweest. Cora zat als verstomd.

Juffrouw Arthur was op het punt in onmacht te vallen terwijl haar verloofde, zijne Don Juan natuur getrouw de schoone meisjesgestalte met bewonderende oogen aanzag. En Lucian Davis? In het eerste oogenblik was hij geheel in de war, volkomen van zijn stuk gebracht; daarna overmeesterde hem een gevoel van vreugde, dat Alice Perth nog leefde en de hartstocht die hij voor haar koesterde vlamde opnieuw in hem op.

Alice had zich intusschen tot Juffrouw Arthur gewend.

»Goedendag tante Ellen,» zeide zij met duidelijke stem, »hoe maakt u het? Gij ziet mij aan als ware ik een geest, wat toch werkelijk het geval niet is. Wilt gij mij voorstellen aan uwe vrienden? Die dame daar is waarschijnlijk mijn nieuwe stiefmoeder?»

Eer juffrouw Arthur kon antwoorden had Cora hare ontsteltenis overwonnen en op hooghartigen toon verklaard: »Ik ben mevrouw Arthur, de meesteres des huizes.»

»Ah, dus mijne stiefmoeder,» vervolgde Alice rustig.

»Zooals ik hoorde, zijt gij zeer ziek geweest, men kan het u aanzien, want gij ziet er nog »aangegrepen» uit. En u tante Ellen,» wendde zij zich tot deze, »schijnt sprakeloos te zijn. U hebt mij tenminste nog geen woord toegesproken.»

»Ik — ik dacht — —» stamelde Juffrouw Arthur in hopelooze verwarring.

»Ach, dat kan ik mij begrijpen,» lachte Alice. Gij

geloofdet dat ik dood was en hebt natuurlijk over mij getreurd. Ik zal u echter vertellen hoe het gegaan is. Gij weet ik ontliiep mijnen vader, omdat hij mij een echtgenoot wilde opdringen die mij niet beviel. Om mogelijke navorschingen te ontgaan, maakte ik gebruik van de gelegenheid die zich voordeed en gaf mijn naam aan een arm meisje, dat in het ziekenhuis stierf. Zoo bleef ik onontdekt. Om verschillende redenen heb ik echter thans besloten naar mijn tehuis in Oakley terug te keeren en er mijne plaats als erfgename in te nemen."

Als van een slang gestoken rees Cora bij Alices laatste woorden uit haren zetel op. »Hoe durft gij het wagen, ons zulke sprookjes op den mouw te spelden?" riep zij toornig uit. »Alice Perth is dood en begraven — gij zijt niets meer dan een schaamteloze bedriegster."

Alice bewaarde tegenover deze beschuldiging hare kalmte.

»Tante Ellen, ben ik een zwendelaarster?" vroeg zij zich voor deze plaatsend.

»Neen," luidde het zichtbaar onwillig gegeven antwoord. »Gij zijt Alice Perth. Iedereen in het dorp zal u dadelijk herkennen."

»Dat geloof ik ook," zeide het jonge meisje.

»Nu, ik vergeef u de beleediging, lieve stiefmoeder, te meer, daar het u zeer hard moet vallen de schoone bezitting Oakly aan uwe handen te zien ontglippen. Ja, ja, er zijn vele ontgoochelingen in het leven. Zult gij mij willen zeggen, wie van deze heeren uw broeder is?" voegde zij er onbevangen bij. Lucian stond haastig

op. »Ik ben de broeder van mevrouw Arthur,” verklaarde hij met een hoffelijke buiging. »Wil het minder vriendelijke optreden van den kant mijner zuster verontschuldigen. Zij is zeer ziek geweest en is dien tengevolge nog zeer zenuwachtig.”

»Gij behoeft uwe zuster niet te verontschuldigen, mijnheer — —”

»Davis,” vulde Lucian aan.

»Davis, herhaalde zij zoo bedaard als hoorde zij dezen naam voor de eerste maal. »Mijne stiefmoeder en ik zullen stellig nog vriendinnen worden. Voorloopig ben ik haar al zeer dankbaar dat zij dit vertrek zooveel schooner ingericht heeft.”

Zij liet zich nu den heer Percy voorstellen en vroeg vervolgens naar haren stiefvader van wiens ziekte zij reeds was onderricht.

»Omtrent mijn zwager, kan ik u niet veel troostrijks zeggen,” merkte Davis met schijnbare droefheid op. Hij zal waarschijnlijk levenslang gestoorde geestvermogens behouden.

»Hoe schrikkelijk!” riep Alice uit. »Wees zoo goed en laat hem niet vernemen dat ik hier ben, — tenminste van daag nog niet. Ik ben vreeselijk bang voor waanzinnigen.”

Cora ademde verlicht op. Niet alzo Lucian, die Alice te goed kende om geloof te schenken aan hare laatste verzekering. Met geheime onrust beschouwde hij haar, bij zichzelf overleggend, wat haar tot deze plotselinge terugkeer in het huis van haren vader had doen besluiten.

Intusschen had Alice aan de bel getrokken en Hagar

bevolen voor haar en hare dienstbode kamers in gereedheid te brengen. »Ik wenschte een weinig te rusten,» zeide zij hierna tot Cora.

»Gij eet zeker op den gewonen tijd, dus over een uur. Tot weerziens!» Zij maakte een lichte buiging en ruischte, trotsch als een koningin het vertrek uit.

Een volle minuut lang heerschte een doodenlijk zwijgen bij de achterblijvenden. Percy verbrak dit het eerst en zich met een sardonisch lachje tot Cora wendende zeide hij :

»Nu heb je de gewenschte afleiding, mijn genadigste, niet waar?»

Dat was te veel voor haar. Sidderend van toorn sprong zij op en hare rol als herstellende zieke vergetend, verliet zij haastig de kamer. Met ontstelden blik zag Percy haar na. Daarna floot hij zacht voor zich heen. »Madame schijnt eensklaps kern gezond te zijn geworden,» spotte hij.

»Dat komt door deze heftige opwinding.» Hiermede trachtte Davis de tegenstrijdige houding zijner medeschuldige te bemantelen. In stilte was hij woedend dat zij zich zoo geheel verraden had, vooral nu, nu alles op het spel stond. In hooge mate ontstemd en onge-neigd Percy's steken onder water aan te hooren, begaf hij zich op het terras, stak een sigaar aan en dacht over den toestand na, waarin hij zich bevond.

Nog voor weinige maanden, toen alles groeide en bloeide, had het meisje dat hem thans zoo koel en vreemd behandelde hem in liefde en vertrouwen aangehangen. En nu? Was die liefde geheel in haar gestorven? Misschien — — Wie weet, — vrouwenharten

zijn niet te pijlen. »Ik moet haar tot elken prijs alleen spreken," dacht hij. »Het is altijd nog mogelijk, dat het mij gelukt haar weer in mijne macht te krijgen en dan — —

Wat dan geschieden zoude, daarvan gaf hij zich voorshands geen rekenschap.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Twee tegenstanders.

De schoone Cora was in een slecht humeur. Geen wonder, na al hetgeen zij zoo even had beleefd. Het plotselinge opduiken der dood gewaande stiefdochter van haren echtgenoot, wierp met een slag, de fijn gesponnen plannen overhoop, waardoor zij in het bezit van een aanzienlijk vermogen was gekomen. Doch meer nog: er dreigde haar gevaar. Als dit onergdenkende meisje met haar scherpen blik het spel dat zij met John Arthur gespeeld had doorzag, dan was zij ontmaskerd en verloren. Het was nu zaak, voorzichtig te zijn en onverschrokken het hoofd te bieden aan den toestand. Zij was tot dit besluit gekomen toen Davis binnentrad. Haar kalme houding en de omstandigheid dat zij voor haar toilettafel zat, toonde hem aan, dat zij wist wat haar in den nieuwen toestand te doen stond. Verlucht ademde hij op, want in stilte had hij zich bevreesd gemaakt voor de eerste ontmoeting met haar.

»Nu komt het er opaan, het hoofd boven water te houden, Cora!» zeide hij. »Ga je mee naar beneden?»

»Zeker,» gaf zij opstuivend ten antwoord, »meen je dat ik dezen Percy de voldoening zal geven mij moedeloos te zien? Heb maar geen zorg, ik zal mij niet weder vergeten. Doch laten wij daarover niet spreken er is nu geen tijd voor. Na den eten kunt ge mij hier opzoeken. Jij hebt mij in deze ongelegenheid gebracht, zie nu hoe je me er weer uithelpt. Anders doe ik het met eigen hand.»

»Je moet geen dwaasheden begaan, Cora!» antwoordde hij op scherp toon. »Wij hebben het spel nog lang niet verloren. Als wij het slim aanleggen winnen wij het ten slotte nog.»

Zij zag hem ongeloovig aan. »Hoe dan?»

»Laat dat aan mij over,» luidde zijn voorzichtig antwoord. Zij verlieten te samen het vertrek. Cora ging echter niet met hem naar beneden, doch zond hem vooruit, terwijl zij Alice Perth opzocht, die nog met haar toilet bezig was.

»Ah, is u het, stiefmoeder!» zeide het jonge meisje toen Cora binnentrad. »Hoe vriendelijk van u mij te komen afhalen. En u is al geheel gereed? Hebt u zulk een handige kamenier?»

»Op het oogenblik heb ik er heelemaal geene,» antwoorde Cora. »De mijne liep voor eenige weken weg, nadat zij mij bestolen en met chloroform bijna om het leven gebracht had.»

»Dat is wezenlijk ontzettend! Heeft men haar gevangen genomen?»

»Tot nog toe niet. De politie doet echter scherpe nasporingen.

»Nu, dan zal zij wel gauw gevonden worden. Zie-

zoo, ik ben klaar. Zullen wij gaan?"

De beide dames begaven zich naar de eetzaal waar zij door Davis, Percy en juffrouw Arthur opgewacht werden.

Zelden, zeker hadden zich vijandelijker elementen tegenover elkaar aan de tafel geplaatst, doch daar elk zijn best deed zijn ware stemming te verbergen en om zich zoo onbevangen mogelijk voor te doen, verliep de maaltijd oogenschijnlijk op de aangenaamste manier.

Onder het gesprek vroeg Alice naar dokter Le Guise. »Die eet met zijn patient,» verklaarde Davis.

»Stelt gij ten volle vertrouwen in hem?» vroeg de jonge erfgenaam verder.

»Zeker;» haastte Cora zich te antwoorden. »Hij is sedert jaren mijn huisdokter en zeer bekwaam, uit voorzorg hebben wij nog een der geneesheeren van hier in consult genomen en die is het in alles met dokter Le Guise eens.»

»Zooveel te beter, nu, morgen zal ik hem zelf leeren kennen.»

Kort nadat de tafel was afgenomen trok Cora zich onder het voorwendsel van vermoeidheid terug. Tot hare verrassing en verdriet begeleidde Alice haar naar hare kamer. Daar gekomen sloot het jonge meisje de deur af en het masker van vriendelijkheid en voorkomendheid afnemend, zeide zij op bevelenden toon. »Nu, mevrouw Arthur, kunnen wij tot een verklaring komen!»

Deze snelle verandering van toon en houding bracht Cora een oogenblik van streek.

Zij was door en door een avonturierster, ieder oogenblik geneigd tot intrigeeren, maar daarbij altijd op haar

eigen veiligheid bedacht Sedert Mariette Lerogne haar het gewichtige document had ontstolen, leefde zij in voortdurenden angst voor ontdekking en toch had zij het tot dusverre niet gewaagd tegenover Percy, in wiens bezit zij het papier geloofde, een toespeling te maken.

Ook nu bekroop haar een heimelijke angst, daar zij Alice Perth instinktmatig als hare vijandin beschouwde.

»U hoeft in mijn bijzijn niet de zieke te spelen,» zeide het jonge meisje op verachtelijken toon. Ik weet nu te goed dat alles vermomming en comédie was.»

Cora werd bleek tot over de lippen, herstelde zich echter met inspanning van al hare krachten en vroeg uit de hoogte :

»Wat meent gij daarmee?»

»Dat weet u heel goed,» luidde het barsche antwoord. »Gij zijt thans in mijne macht en moet u naar mij voegen.»

Deze verklaring bracht Cora's bloed aan het koken. Alle voorzichtigheid vergetend riep zij honend uit : »Oho, dat staat nog te bezien.»

»Dat doet het,» antwoordde Alice koel terug. »Slechts raad ik u aan, uw waardigen vriend dokter Le Guise voor te schrijven zijn patiënt morgen een poeder in te geven, opdat deze als ik hem kom bezoeken genoegzaam »krankzinnig" schijnt.

Cora kampte tegen een aandoening van machteloosheid. »Ik begrijp u niet,» stamelde zij »verklaar u nader.»

»Heel graag,» knikte Alice »en daar ons gesprek van eenigszins langen duur zal zijn zullen wij plaats nemen.»

Met groote koelbloedigheid schoof zij een stoel naar

voren en hare ontstelde tegenstandster met scherp blik aanziende begon zij: »Ten eerste ben ik bekend met een plan om John Arthur uit den weg te ruimen en het vermogen te erven dat naar gij tot nog toe geloofdet hem behoort.»

»Dat is niet waar!» riep Cora heftig uit.

»Verder weet ik,» ging Alice voort, »dat de arts die hier woont, slechts een werktuig in uwe handen is. Elk recept, dat hij John Arthur heeft voorgeschreven heb ik in de stad laten onderzoeken.»

Sprakeloos staarde Cora haar aan. »Dat geloof ik niet,» stiet zij naar adem hijgend uit. »Op welke wijze hadt gij u die kunnen verschaffen.»

»Op dezelfde wijze als uw trouwacte met Edward Percy.»

Als vernietigd schrikte Cora terug. »Wat,» stamelde zij, »gij zijt...»

»Identisch met Mariette Leroque,» vulde Alice spottend aan. »Doch blijf bedaard madame. Lag het in mijne bedoeling u te verraden dan had ik dit reeds voor lang kunnen doen. Daar ik echter mijn stiefvader haat....»

»Wat heeft dat hiermede te maken,» bracht Cora in het midden.

»Zeer veel. John Arthur kwelde mijne moeder tot zij met een gebroken hart gestorven is. Mijn kinderjaren heeft hij verbitterd en mijn jeugd liet hij mij tusschen kloostermuren doorbrengen. Voor 10,000 dollar verschaarde hij mij aan een man, nog ouder en leelijker dan hij zelf. Om aan zulk een huwelijk te ontkomen liep ik weg, doch zwoer mij op hem te zullen wreken

voor al het leed dat hij mij en mijne moeder heeft aangedaan. Begrijpt gij mij waarom ik u niet in uwe plannen tegen hem dwarsboomde?"

»Ik begrijp het," mompelde Cora, nog altijd van angst vervuld.

»Gij zult ook inzien," ging Alice onbarmhartig voort, »dat ik u elk oogenblik gevangen kan laten nemen. Eens wegens bigamie en dan nog eens wegens een poging tot vergiftiging."

Zij zweeg een oogenblik, doch daar de zich van schuld bewuste vrouw zweeg hervatte zij: »Het licht echter niet in mijne bedoeling u aan te geven, indien gij u zonder tegenspraak aan mijne voorwaarden onderwerpt."

»En wat verlangt gij van mij," vroeg Cora met nauwelijks verhulden onwil.

»Dat gij u tegenover anderen gedraagt, als waren wij de beste vrienden. Zoodra ik mijn doel bereikt heb, d. w. z. als ik in het bezit mijner erfenis gekomen ben, krijgt gij een som gelds en kunt gij gaan waarheen gij wilt."

»Welken waarborg heb ik, dat gij mij ongemoeid zult laten," viel Cora wantrouwend in.

»Mijn woord."

De schoone avonturierster overlegde bij zich zelf. Ten slotte was het nog het verstandigst voorloopig alles toe te geven, dreigde er gevaar dan kon zij altijd nog in stilte ontvluchten en zich verborgen houden tot er gras over het gebeurde was gegroeid.

»Goed," verklaarde zij, na een kort beraad. Doch veroorloof mij nu een vraag: »Waarom hebt gij mij

het document afgenomen?"

»Omdat wij beide een gemeenschappelijken vijand hebben."

»Wien? Edward Percy?"

»Ja."

Cora keek verrast op. »Kendet gij hem dan vroeger?' vroeg zij nieuwsgierig."

»Ik heb hem hier voor het eerst gezien."

»Van waar dan deze vijandschap?"

»Omdat hij iemand, die mij zeer dierbaar is, groot onrecht heeft aangedaan — doch dat heeft hier niet mede te maken," brak Alice hare woorden af.

»Voor mij is op het oogenblik dit de hoofzaak, dat gij voorloopig mijne bondgenootte zijt. Voorzichtigheids-halve, moet gij ook laten welgevalen, dat mijne kame-nier u bedient, daar gij er zelve geen hebt."

Cora werd rood van ergernis. »Daartegen protesteer ik," zeide zij driftig; »ik heb geen opzichteres noodig."

»Zeker niet," gaf Alice kalm ten antwoord. »Mijne kame-nier zal u ook alleen bij het toilet behulpzaam zijn." Zij stond op, ging naar de deur en na die half te hebben geopend riep zij: »Betsie!"

Een groote stevig uitziende vrouw, die in de gang scheen te hebben gewacht, kwam binnen.

»Betsie," sprak hare meesteres haar aan, »gij zult tot nader order mevrouw Arthur bedienen, want zij is lijdende. Wees dus zeer oplettend te zorgen dat zij niet in den tocht komt en slaap bij haar in de kamer hier naast."

Tegen dit laatste wilde Cora in verzet komen; zij bezon zich echter en zweeg, in stilte nam zij zich echter

voor bij de eerste gelegenheid de beste aan deze hinderlijke voogdij te ontsnappen.

Met neergeslagen blikken zeide Alice : »Goeden nacht stiefmoeder !» en verliet de kamer, zich niet bekommerend om den blik vol haat, welke hare tegenstandster haar nazond.

DE TIENDE HOOFDSTUK.

De Erfgename van Oakley.

Den volgenden morgen maakte Alice aan het ontbijt kennis met dokter Le Guise, die met sterk overdreven woorden over de moeilijke behandeling van zijnen patient sprak. Het jonge meisje luisterde opmerkzaam naar hem en hield zich als geloofde zij alles wat hij zeide.

»Ik zoude mijn stiefvader gaarne zien,» zeide zij in den loop van het gesprek. »Om bijzondere redenen houdt hij mij voor dood, ik verzoek u daarom hem voorzichtig mede te deelen dat ik nog leef en hem op mijne komst voor te bereiden. Ik hoop dat hem dit niet in gevaarlijke opwinding zal brengen.»

De dokter lachte eigenaardig. »Wees geheel onbezorgd mejuffrouw ik ga met u mede.»

»Als de zieke zich kalm houdt, zoude ik hem liever alleen zien,» zeide Alice.

»Zoo als gij wilt. Bovendien is zijn bewaker altijd in de nabijheid.»

Een half uur later begaf Alice zich, door dokter Le

Guisse begeleid naar den westelijken vleugel. In het voorvertrek trof zij den neger Henry aan, wiens donker gelaat van voldoening straalde, toen hij de jonge dame zag die hij sedert maanden als zijn eigenlijke meesteres beschouwde. Wjl de arts teruggebleven was, sprak zij den zwarte eenige vriendelijke woorden toe, hem aanmoedigend, het nog een kleine poos in zijne rol als oppasser uit te houden; zij zoude hem rijkelijk daarvoor beloonen. Tegelijkertijd beval zij hem aan zijn verpleegde geen medicijnen meer te laten innemen, doch hiervan den dokter niets te laten merken.

Henry beloofde het, deed daarna de deur der aangrenzende kamer open en Alice stond tegenover haar stiefvader. Wel had zij gedacht hem veranderd te zullen vinden, maar dat hij zoo verouderd en afgefallen zou zijn, dat had zij zich niet voorgesteld. Zijn houding was gebogen, zijn gelaat aschgrauw, de oogen lagen zonder eenige uitdrukking diep in hunne kassen en van tijd tot tijd doorliepen stuiptrekkingen zijn lichaam. Het was om medelijden op te wekken, maar Alice ondervond dat niet. »Wat hij gezaaid heeft, moet hij nu oogsten» was hare gedachte. »Mijne wraak is reeds half door anderen voltrokken geworden.»

John Arthur keek haar eerst met een verwezen en daarna met een boozen blik aan. »Waar heb je tot dusverre rondgezworven, gij nietswaardig ding?» luidden zijn eerste woorden. »En hoe durf je het wagen mijn huis weder te betreden?»

Alice lachte vroolijk op. »Uw huis? die klinkt goed. Maar men kan het u niet kwalijk nemen — gij weet niet wat gij zegt.»

De spotachtige toon, dien zij aansloeg, bracht hem tot woede. »Hou jij me dan ook al voor gek?» siste hij. »Misschien maak je wel gemeene zaak met de rest?»

»Wie meent gij daarmee?»

»Nu iedereen hier in huis.»

»Ook uwe vrouw?»

John Arthur zette een barsch gezicht. »Zij behoort er stellig ook toe,» bromde hij. »Waarom komt ze niet naar me toe?»

»De arme vrouw is er niet toe in staat,» antwoordde Alice. »Zij is zelf zoo ziek geweest.»

»Je schijnt goed op de hoogte te zijn, niet tegenstaande je zoo lang weg bent geweest.»

Wederom lachte het jonge meisje spottend.

»O, ik ben al geruimen tijd in Oakley zonder dat u het vermoed hebt.»

Een oogenblik zag hij haar versuft aan, daarna raakte hij weder in toorn: in 's duivelsnaam waarom ben je hier? Heb ik 't jou te danken dat men mij hier opsluit als een hond?»

»Niet zoo heftig!» gaf Alice met volkomen bedaardheid ten antwoord. »Door mijn toedoen is het niet gebeurd, maar wel heb ik het ongehinderd toegelaten.»

»En waarom?» knarste hij tusschen de tanden. »Dat vraagt gij mij? Hebt gij mijne moeder haar eigen huis niet tot een gevangenis gemaakt? Hebt gij mijn jeugd niet vergiftigd en mij door uw grofheid en hebzucht uit het huis verdreven, dat mij van rechtswegen toekomt? Hoe kunt gij na dit alles nog vragen, waarom gij u hier bevindt?»

Met toornige gebaren en bliksemende oogen, had Alice gesproken; zij zag er weder uit als op dien avond in Juni, toen zij haren stiefvader van moord aanklaagde, en evenals toen overviel hem thans een gevoel van bijgeloovigen angst. Krachteloos neerzinkend vroeg hij op klagenden toon: »je wilt mij hier toch niet gevangen houden?»

Zij mat hem met een blik, waarin geen mededoogen te lezen was. »Gij zult deze vier muren nooit meer verlaten," zeide zij koud, »wanneer gij u niet aan mijne voorwaarden onderwerpt."

»Welke?" stamelde hij.

»Ten eerste dat gij afstand doet van uw voogdij-schap; ten tweede dat gij Oakley voor altijd verlaat en mijn weg nooit weder kruist."

Deze voorwaarden ergerden hem.

»Oho", riep hij opstuivend, »houdt je mij voor zulk een gek? Ik denk er niet aan afstand van mijn recht te doen.

»Gij schijnt niet te weten, dat iemand die ontoerekenbaar is, volgens de wet geen ambt bekleeden en geen vermogen beheeren kan."

»Ik ben echter niet ontoerekenbaar," viel John Arthur met heftigheid in.

Alice haalde medelijdend de schouders op. »Dat zeggen alle krankzinnigen. Ik heb het getuigenis van twee doktoren over uwe toestand en dat is voor de wet voldoende. Wees dus redelijk, want gij kunt nooit bewijzen bij uw volle verstand te zijn.

De gedachte krankzinnig verklaard te worden, bracht John Arthur in een bijna dierlijke woede en daar hij

Alice als de aanhitster van alles beschouwde, zoo vloog hij, alle zelfbeheersching verliezende, met ⁴van toorn fonkelende oogen, op haar los. Henry, die in de kamer daarnaast alles gade geslagen had, kwam ijlings tusschenbeiden, drukte den razende in zijn stoel terug en voegde hem toe: »als dokter Le Guise dit merkt, zijt gij er slecht aan toe.»

Deze bedreiging miste haar uitwerking niet. De aanval van woede bedaarde, doch zijne gelaatstrekken behielden een boosaardige uitdrukking, toen Alice, zich omdraaiend om heen te gaan hem nogmaals aanmaande de zaak ernstig te overleggen. Hij wist nu onder welke voorwaarden hij zijne vrijheid kon herkrijgen en hij kende zijn stiefdochter te goed om in te zien, dat zij geen vingerbreed van hare eischen zou afgaan. Dat begreep hij, doch zijn hebzucht behield de overhand. — Hij wilde van niets afstand doen.

Alice sprak niemand een woord over het gesprek dat tusschen haar en haren stiefvader gevoerd was. Daar zij hem nu door den haar getrouwen Henry kon laten bewaken, liet zij den dokter oogenschijnlijk de vrije hand, te meer, omdat het haar nog niet mogelijk was, den laatsten slag te brengen. William Vaughan had haar geschreven, dat de detectieven een getuige op het spoor waren, die de schuld van Davis ontwifelbaar kon bewijzen. Zij moest nog een korten tijd geduld oefenen dan zoude hij zelf met de noodige bewijsmiddelen naar Bellair komen. Dat wachten was een harde proef voor Alices geduld, want het zamenzijn onder één dak, met menschen die zij haatte, werd haar met elken dag onverdragelijker. Bijzonder moeilijk was hare

houding tegenover Lucian Davis. Deze had er lang over nagedacht, waarom het jonge meisje zoo eensklaps was teruggekeerd. Wilde zij bezit nemen van haar eigendom, of was het omdat hij, — Lucian in Oakley verwijlde. Zijne ijdelheid deed hem het laatste gelooven. Een vrouw vergeet haar eerste liefde nooit, zeide hij tot zichzelf. Alice kon hem dus niet geheel uit haar hart verstooten hebben. Als hij haar slechts eens alleen kon spreken als het hem maar mocht gelukken haar weder onder de oude betoovering te brengen — dan had hij gewonnen spel. Natuurlijk moest hij zich vooraf met Cora verstaan en zorgen dat deze hem geen steen in den weg lag. Maar dat hoopte hij met een som gelds en eenige kleine tegemoetkomingen heel gemakkelijk gedaan te krijgen.

Het bezwaarlijkst scheen hem toe een tête à tête met Alice te hebben. Hoe onbevangen zij zich in tegenwoordigheid van anderen ook met hem onderhield, steeds wist zij te ontwijken met hem alleen te zijn. In zijn teleurstelling hierover nam hij de toevlucht tot een oud, maar beproefd middel. 's Avonds, toen Alice het salon verliet om naar hare kamer terug te keeren opende hij galant de deur en drukte haar steelsgewijs een briefje in de hand. Haar eerste wil was het te laten vallen doch daar Cora haar op den voet volgde, liet zij dit na. Zoodra zij alleen was, las zij den inhoud, die haar een blos van toorn op het gelaat joeg. »Om Gods wil, pijnig mij niet langer!» had Lucian geschreven. »Gij hebt mij veroordeeld zonder mij aan te hooren. Wees barmhartig, voor me en sta mij een zamenkomst toe, opdat ik mij kan rechtvaardigen.»

Een half uur later had Davis het volgende antwoord in handen : » Wanneer u iets aan mijne vriendschap gelegen is, zoo moet gij onze bekendschap met elkander beschouwen als eerst van deze week af te bestaan. Het verleden is begraven."

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Verijld.

Het was in den laten namiddag. Alice stond in gedachten verzonken voor het venster harer kamer. Sinds een paar uren sneeuwde het onophoudelijk en streek een koude wind over den grond. Het jonge meisje zuchte. »Welk een verschrikkelijk weer is het buiten,” mompelde zij »en hoe verdrietig binnen! Ik had niet gedacht, dat het mij zoo zwaar zoude vallen mijn doel te bereiken om de schuldigen te ontmaskeren. Hoe lang zal ik deze huichelachtige rol nog moeten spelen, mijn werkelijke gevoelens verbergen en den eenen dag na den anderen doelloos zien voorbijgaan? Kwam dokter Vaughan in 's hemelsnaam maar — ik houd het waarlijk niet langer uit.”

Zij drukte het gelaat tegen de bevroren glasruiten en keek naar de dwarrelende sneeuwvlokken. »Ach,” riep zij plotseling uit, »wie strijdt daar zoo tegen weer en wind? Is dat niet Edward Percy? Ja waarlijk! Wat kan die bij zulk een weder naar buiten drijven? Daar moet ik achter komen.”

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en kwam Cora binnen. »Ik heb een ontdekking gedaan,» zeide zij met een verholten boosaardig lachtje, »die ook u interesseeren zal. Ik vertel het u alleen maar, opdat gij het spel der betrokken personen kunt verstoren, wat ik helaas niet kan doen.»

»Wat is er aan de hand?» vroeg Alice onverschillig.

»Percy en de oude vrijster willen zich morgen in de vroegte laten trouwen.»

»Van wat weet gij dat?»

»Ik zat in de kamer hiernaast in de vensterbank en had de gordijnen toegeschoven. Die twee kwamen binnen, zonder mij op te merken, bespraken hun plan en gingen weer heen, zij naar hare kamer en hij het dorp in, om den geestelijke te spreken, in wiens huis zij elkaar morgen zullen ontmoeten en om na de trouwplechtigheid weer hier te komen, als ware er niets gebeurd.»

Alice lachte. »Ik zal zorgen, dat de oude dame er met zulk weer niet uithoeft. Juist nu komt een bruiloft niet te pas.»

»Hoe rustig en koel, kunt gij alles opvatten,» merkte Cora op. »Waart gij niet mijne tegenstandster ik zou u kunnen bewonderen.»

»Ik solliciteer anders niet om uwe bewondering,» gaf Alice minachtend ten antwoord.

»Misschien des te meer naar die van mijnen broeder,» klonk Cora's verstoord antwoord. Overigens kan ik u de heugelijke mededeeling doen, dat Lucian Davis mijn broeder niet is.»

Zij zweeg, om te zien welke uitwerking, deze woor-

den op Alice zouden hebben; doch het antwoord harer tegenstandster overblufte haar geheel. »Gij zijt zeer vriendelijk," was Alice's antwoord, »maar wat zij mij daar zegt wist ik al lang."

Het duurde eenige oogenblikken eer Cora zich weder had hersteld. »Is hij misschien uw aanbidders," vroeg zij eindelijk, »evenals hij de — — —"

»De uwe is," vulde Alice aan. »En als dat het geval ware, wat dan noch?"

»Dan —" siste de jaloursche schoone, »zoude ik u beide haten."

»Nu," zeide Alice met een bitter lachje, »tot uwe geruststelling kan ik u zeggen: »Lucian Davis is wel mijn aanbidders, alleen ben ik zijn ergste vijandin."

»Wat heeft hij u gedaan?" vroeg Cora nieuwsgierig voor een oogenblik haar ijverzucht vergetend.

»Dat vertel ik u een anderen keer," weerde Alice af. »Verraadt echter niets van wat ik u gezegd heb aan Davis. Het zou tot uw eigen nadeel zijn, want als zij er een woord van laat verluiden, lever ik u aan het gerecht over."

»Wees zonder zorg," gaf Cora ten antwoord op een toon waaruit de haat sprak. »Om zijnentwil zal ik heusch mijn vrijheid niet op het spel zetten." Hierna verliet zij de kamer.

Kort daarop liet Alice de oude Hagar tot zich roepen.

»Als tante Ellen van avond zich in haar kamer heeft teruggetrokken," zeide zij tot deze, »zeg dan aan den heer Percy, dat ik hem wensch te spreken en verzoek hem in de bibliotheek te komen, waar ik hem zal wachten."

Hagar bracht hare boodschap punctueel over, tot niet geringe verbazing van Percy. Wat wilde die hoogmoedige erfgename van Oakley. Had hij misschien indruk op haar gemaakt? of was zij voornemens hem een gunstbewijs te schenken?"

Deze jonge schoonheid voor zich te winnen, was vrij wat aanlokkelijker dan zich af te geven met die oude vrijster.

Hij bekeek zich met welgevallen in den spiegel. Ziet er lang niet kwaad uit! dacht hij.

Alle vrouwen hebben gezegd, dat hij een mooie man was en als hij het er op aanlegde, kon hij elk meisje op zich verliefd maken.

Waarom ook niet Alice Perth? Bij haar was het tenminste de moeite waard, want zij was rijk en bekoorlijk.

»Gij wenscht mij te spreken mejuffrouw," zeide hij met zijn onweerstaanbaar lachje, toen hij binnen kwam. »Ik ben geheel tot uw dienst.

»Waarop ik dadelijk beslag zal leggen," viel Alice hem in de rede, hem een stoel gevend. »Zou U mij wel een genoeg doen, mijnheer Percy zelfs al zoude het u misschien niet geheel aangenaam zijn?"

O zeker," antwoorde hij haastig. »U hebt slechts te bevelen."

»Goed dan houd ik u aan uw woord. Ik zoude gaarne zien, dat gij uw huwelijk met juffrouw Arthur nog een week uitsteltet."

Als geëlectriseerd sprong Percy op. »Wat meent u daarmee?" vroeg hij zichtbaar ontsteld.

»Juist dat, wat ik zeg. Het bevalt mij namelijk niet,

dat mijn bloedverwante op zulk een heimelijke manier in het huwelijk wil treden.

Vraag mij niet, hoe ik uw geheim ontdekte stel er u eenvoudig mee tevreden dat ik het weet, wilt gij nu om mij te plezieren dit romantische huwelijk weinige dagen uitstellen?"

Percy brak zich het hoofd om te bedenken wat haar aanleiding tot dit verzoek kon hebben gegeven, maar hij vond er geen verklaring voor. Misschien echter kon hij haar de reden ontlokken.

»Als ik al niet vragen mag hoe u mijn geheim hebt doorgrond, zoo zult u mij toch wel willen zeggen, waarom gij dezen wensch te kennen geeft, zeide hij op den meest hoffelijken toon.

»Heb ik het u niet reeds gezegd?" luidde het korte antwoord. »Deze heimelijke trouwpartij stuit mij tegen de borst."

»Vergeef mij, mejuffrouw, dat is geen afdoende grond."

»Voor mij, wel."

»Gij verlangd te veel."

»En toch moet ik er bij blijven."

De besliste, haast bevelenden toon, welke het jonge meisje aansloeg, ergerde Percy. Hij stond haastig op. »Het is mij onmogelijk aan uwen wensch te voldoen, mejuffrouw," zeide hij nadenkend.

Alice bleef volkomen kalm. »Dan zal ik mij tot mijne tante wenden," verklaarde zij gelaten. Zij zal zich zeker meegaander toonen als zij verneemt, dat gij, en nog wel onder hetzelfde dak met haar, reeds een vrouw hebt."

Marmewit zonk Percy in zijn zetel terug. »Cora heeft mij verraden," dacht hij, »nu is alles verloren."

»Ik wist van den beginne af,” ging Alice onverbiddelijk voort. »in welke betrekking gij tot mevrouw Arthur stond. Waart gij er niet verwonderd over dat madame Cora en haar waardigen broeder, u onlangs zoo dringend uitnoodigde naar hier te komen? Ik kan u de reden daarvan precies zeggen. De dame had een gewichtig document — een trouwacte verloren en zij geloofde, dat gij u daarvan meester had gemaakt. In werkelijkheid echter berust dit document in mijne handen, Zal ik het juffrouw Arthur laten zien?”

Percy gaf geen antwoord; hij was te hevig ontdaan.

»Laten wij tot overeenstemming komen,” vervolgde Alice na een poos. »Ik heb niet de bedoeling mijne tante in te lichten; ook heb ik er niets tegen dat gij hierblijft. Integendeel, dat zou mij aangenaam zijn, daar gij mij nog van veel dienst kunt wezen. En zoolang gij hier blijft, beloof ik u — ten minste wanneer gij den wensch, dien ik zoo even heb geuit wilt vervullen geen gebruik van het document te maken.”

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Het doel bereikt.

De volgende morgen bracht zonneschijn en helderen hemel. Over veld en wegen lag een sneeuwtapijt uitgespreid zoo verblindend wit, glinsterend, als ware het met myriaden edelgesteenten bezaaid.

Alice was vroegtijdig opgestaan; zij hield van die koude, heldere winterdagen en ondernam daarom onmiddellijk na het ontbijt een lange wandeling. Op haar terugweg kwam zij door het dorp in de nabijheid van het postkantoor toen een aankomende jongen haar tegemoet liep.

»Ik wilde juist naar Oakley gaan om u dit telegram te brengen,» zeide hij haar een papier overhandigend. Zij gaf den jongen een fooi en opende het telegram. Het luidde: »Alles gereed. Kom met den avondtrein, zal bij Hagar op u wachten,

Vaughan.»

Dat gaf haar een groote verademing. Eindelijk was het uur geslagen, eindelijk zou het recht over het onrecht zegevieren.

Nu de beslissing zoo nabij was, sloeg haar het hart van voldoening en van innerlijke tevredenheid, want door hare bemoeiingen zoude een onschuldige, die in den kerker smachtte, de vrijheid krijgen.

In gedachten verdiept stapte zij langzaam voorwaarts, zonder acht te geven op den weg. Plotseling keek zij op. Een man, in wien zij dadelijk Lucian Davis herkende liep haar tegemoet. Zij zou hem gaarne hebben ontloopen, maar daarvoor was het reeds te laat. Onder denzelfden boom, waar hij haar op den Junidag zijne liefde gezworen en haar overreed had hem te volgen, troffen zij elkander aan.

»Goeden morgen juffrouw Perth!» sprak hij haar aan, terwijl hij beleefd groette. »Het verheugd mij te zien, dat wij een zelfden smaak hebben — liefde tot de natuur. Is dit winterlandschap niet prachtig?»

»Ja dat is het,» stemde Alice toe, zonder echter te blijven staan. »Alles glinsterd en schittert als in een tooverpaleis. Het is bijna nog mooier dan in den zomer.»

»Het is zeer bekoorlijk,» herhaalde hij, »niet het landschap doch haar gelaat beschouwend, »maar — zoo koud.»

Zij moest wel raden wat hij bedoelde, want zij antwoordde snel. »Koud,» »nu ja maar het is ook geen zomer.»

»Helaas!» zuchte hij hoorbaar, en hartstochtelijk voegde hij er aan toe, »Alice zal het voor ons nooit weder zomer worden?»

Zij wierp een droomerige blik over hem heen.

»Ja, — spoedig!» Daarna vermande zij zich en liep haastig op het heerenhuis toe. Davis volgde haar zwij-

gend. Toen zij nabij de stoep gekomen was, hield hij haar een oogenblik terug.

»Alice, mag ik u een vraag doen? Toen gij onder dien boom stond, herinnerde hij u ook aan vroegere dagen?»

Zij knikte zwijgend.

»Wilt gij mij ook zeggen, wat gij dacht?»

Een oogenblik zag zij hem vlak in het gelaat en zeide daarna langzaam. »Heden avond zal ik 't u zeggen.»

Wat duurde het lang eer het avond was. Lucian zoowel als Alice wachtten hem met ongeduld, hij in de dwaze hoop een reeds lang gestorven liefde weder te zien opleven, zij in de verwachting hare lang gekoesterde wraak te zullen bevredigen en een schurk te kunnen ontmaskeren.

Toen het geheel donker geworden was begaf het jonge meisje zich naar het huisje van Hagar waaruit een licht haar tegen blonk. Met een kloppend hart trad zij binnen. Daar stond William Vaughan, de man die haar bij de eerste wankelende schreden, die zij op het zelf gekozen levenspad had gezet, de reddende hand toereikte. Die haar in hare ziekte aan den dood had ontrukkt en die haar later in al haar ondernemen helpend ter zijde had gestaan.

Een onbestemd gevoel overmeesterde haar, toen hij haar beide handen toestak en op zijn trouwhartige wijze begroette.

»Alice,» zeide hij zacht, eindelijk hebt gij uw doel bereikt; zal ik ook het mijne nader komen?»

Zij zag hem vragend aan, daarna sloeg zij blozend

den blik neder; — zij had in zijne oogen gelezen welk doel hij meende.

»Ik heb helpers meegebracht,» zeide Vaughan, aan het gesprek een andere richting gevend, terwijl hij op twee heeren wees, die zich op den achtergrond hadden gehouden. Het zijn detectiefs, van de noodige bevelschriften tot gevangenneming voorzien.»

»En Olivia?»

»Is op weg naar haar echtgenoot, om hem de blijde tijding zijner op handen zijnde bevrijding te brengen.»

»Wat verheugd mij dat!» fluisterde Alice. Zich tot Vaughan wendend, voegde zij er bij: »Maar ga nu mee wij hebben geen tijd te verliezen. Onderweg kunt gij mij wel vertellen wat uwe getuigen tegen Davis hebben opgespoord.»

»Zeer gaarne!» knikte Vaughan. Hij wenkte de beide detectiefs hem te volgen en terwijl hij met Alice vooruit liep, vertelde hij hetgeen volgt: »Een jonge man, die tengevolge van ongenoegen met zijn vader heimelelijk de ouderlijke woning had verlaten, had zich eenige dagen schuil gehouden in het logement waar Edward Percy na den op hem gepleegden moordaanslag werd verpleegd. De kamer van den jongen man grensde aan die van den verwonden en daar de muren zeer dun waren kon hij bijna alles hooren, wat er gesproken werd.

Op zekeren avond was het hem, alsof de zieke zeer levendig met iemand in gesprek was.

Ingespannen luisterend, hoorde hij dat een mannenstem tot Percy zeide: »Gij kunt natuurlijk vertellen dat ik uw aanrander ben geweest, maar welk nut trekt

gij daaruit. Als gij mij verraadt zal ik ook niet zwijgen en den rechters mededeelen door wien de arme John, — gij weet wien ik meen, en wiens moordenaar de politie altijd nog niet heeft gevonden, om het leven kwam."

»Wat moet ik dan zeggen?" vroeg de gewonde.

»Werp de heele schuld op den ander, hij verdient niet beter, want hij bekladt ons overal en benadeelt ons waar hij kan. De zaak is gemakkelijk genoeg, zoo te plooiën, want er zijn getuigen genoeg voorhanden die kunnen verklaren dat gij eenige uren voor de daad een heftige woordenwisseling met hem hebt gehad. Ziet gij dat in?"

»Ja," luide Percy's antwoord, »alleen begrijp ik niet waarom gij mij hebt willen vermoorden Davis?"

»Ik heb er heelemaal niet aan gedacht," verzekerde degeen, die als »Davis" werd aangesproken.

»Het was een betreurenswaardige dwaling, ik hield u in de duisternis voor een ander, iemand die mij doodelijk had beleedigd. Zeg nu wat gij doen zult, dan weet ik tenminste waaraan ik mij te houden heb."

»Nu, wat mij betreft, als gij mij het geld wilt teruggeven dat gij mij laatst afhandig hebt gemaakt, zal ik mijne aanklacht naar uwen wensch inrichten.

De jonge man had nu gehoord hoe daarna geld geteld werd en hoe de bezoeker spoedig daarna heenging. Het scheen hem toe, dat hier een schurkenstreek uitgehaald zou worden, doch daar hij zich in een toestand bevond, die hem dwong zich zoo veel mogelijk schuil te houden, liet hij de zaak op haar beloop. Door omstandigheden gedrongen, zeil-

de hij reeds den volgenden dag naar Australië uit, waar hij verscheiden jaren verbleef. Eerst kortgeleden keerde hij naar Boston terug.

De nasporingen der detectiefs hadden aan het licht gebracht, dat Edward Percy tijdens zijne verpleging in het logement een kamerbuur had gehad en daar de logementhouder zich gelukkig diens naam herinnerde, gelukte het dezen getuige uit te vinden. Hij had zijne mededeeling voor het gerecht bezworen en zoodra Davis in hechtenis zal zijn genomen, wordt Philip Girard in vrijheid gesteld.

Aldus luide hetgeen dokter Vaughan berichtte, waarnaar Alice met gespannen opmerkzaamheid had geluisterd.

Intusschen hadden zij het huis bereikt. Als schaduwden gleden zij door de flauw verlichtte vestibule en bereikten langs de dienstbodentrap, den westelijken vleugel. Zij klopten zachtjes aan de deur van de voorkamer die door Henry werd geopend en de vier personen traden bijna onhoorbaar binnen.

»Roep mij dokter Le Guise!» gelastte Alice den neger.

Een paar minuten later verscheen de waardige professor met het hem eigen zelfbewuste voorkomen; maar toen hij de drie heeren in Alices gezelschap zag verliet hem zijne zekerheid, hij keek verlegen en onrustig om zich heen.

Alice merkte het op.

»Gij behoeft niet bevreesd te zijn,» zeide zij tot hem. »Ik ben slechts gekomen om u te verzoeken uw patiënt naar de bibliotheek te geleiden en hem, zoodra ik u

een teeken geef in de aangrenzende huiskamer binnen te laten komen. Te voren wenschte ik echter nog een paar woorden met hem te wisselen.

Zij schreed hem voorbij naar de kamer, waar John Arthur stompzinig voor zich uitstarende bij den schoorsteen zat. Bij den aanblik zijner stiefdochter, rees hij gejaagd overeind.

»Jij hier?» stotterde hij. »Wat wil je?»

»Ik heb tot dusverre vergeefs gewacht of gij verklaard bereid te zijn mijne voorwaarden aan te nemen,» antwoordde Alice.

Thans verlang ik uwe tegenwoordigheid bij het strafgericht dat ik houden zal over hen die nog slechter jegens u hebben gehandeld, dan jegens mij. En dan kunt gij beslissen of gij als een vrij man Oakley verlaten of verder in gevangenschap blijven wilt.»

Zonder zijn antwoord af te wachten verwijderde zij zich en begaf zij zich ongemerkt met hare begeleiders in het naaste vertrek.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Vergelding.

Een viertal personen zaten in de huiskamer, wien de verveling op het gelaat geschreven stond. Cora bladerde verstrooid in een mode journal, Davis rookte zijne cigar en Percy zat zwijgend naast zijne verloofde, die boos op hem was, omdat hij, zonder gegronde reden, naar zij meende, den trouwdag had uitgesteld. Zoo was ieder met zijn eigen gedachte bezig, die na de uitdrukking van hun gelaat te oordeelen niet even aangenaam waren.

Davis in het bijzonder voelde zich slecht gestemd. Alices laatste woorden: »dat zal ik u heden avond zeggen," klonken hem nog in het oor en telkens weder vroeg hij zich af, of hij die als gunstig of niet voor hem kon uitleggen. Thans in den vollen bloei harer schoonheid en van hare zelfbewuste, trotsche houding was hij haar duizendmaal begeerlijker dan in den tijd, toen hij haar zijn »kleine boschnimf" noemde. onwillekeurig begon hij zich in behagelijke toekomst-droomen te verdiepen, van tijd tot tijd een blik op de

pendule slaande, en zich in stilte verwonderend dat Alice juist nu zoo lang wegbleef.

Eindelijk, — hij vreesde reeds dat zij geheel niet zou verschijnen, ging de deur open en trad de erfge-name van Oakley binnen. Op haar gelaat lag een ongewonen ernst en de eerste woorden die zij sprak, verrieden Davis, dat zijne hoop haar te kunnen terugwinnen een bedriegelijke was geweest.

Zonder hem met een enkelen blik te verwaardigen, wendde zij zich tot de overigen. »Hoe aangenaam, dat ik u hier bijeen vind. Ik heb al lang gewenscht u een geschiedenis te verhalen die u zeker zal interesseeren, daar gij allen er den held van kent. Natuurlijk ben ik goed op de hoogte.

Zooals gij weet, verliet ik Oakley in een bittere stemming. Ik zwoer destijds mij op mijnen stiefvader te wreken die mij mijn erfdeel onthield en mij uit lage hebzucht aan een mij onuitstaanbaren mensch wou verkwanselen. Ik wist echter niet, hoe dit uit te voeren, maar de voorzienigheid wees mij den weg. In een ziekenhuis vond ik een jong meisje, dat lag te sterven. Zij heette Ketty en haar levensgeschiedenis was een zeer droevige, Jong en onervaren, had zij gehoor gegeven aan de falsche liefdes eeden van een slechten man, een speler en een losbandige."

Hier hield Alice een oogenblik stil en richtte bliksemsnel haar oog op Davis, die met saamgeperste lippen en met neergeslagen oogen zat.

»Het was de alte Geschichte," ging Alice voort, »bedrogen, verleid, verlaten. De arme kleine werd op een zekeren dag door een wagen overreden en zwaar ge-

kwetst in het ziekenhuis gebracht. Zij zond een boodschap naar haren geliefde en smeekte hem, nog eenmaal tot haar te komen. Maar deze onmenschen weigerde de bede van een stervende te vervullen. Achtelooos stapte hij over zijn slachtoffer heen om nieuwe te zoeken.

De arme stierf en werd onder den naam van Alice Perth begraven. Aan hare doodbaar deed ik de gelofte niet te zullen rusten voor ik haar op haar harteloozen verleider gewroken zou hebben."

Weder hield Alice eenige oogenblikken stil, doch niemand verroerde zich.

»En dan ontdekte ik," sprak Alice verder dat diezelfde man, het levensgeluk van twee edele menschen op ongehoord gruwzame wijze had verstoord. Het toeval deed mij de ongelukkige vrouw ontmoeten, wiens echtgenoot, op aanklacht van dezen schurk onschuldig was veroordeeld. Zij werd mijne weldoenster. Hare hand bewaarde mij voor een lot dat erger dan de dood zou zijn. En weder zwoer ik niet te rusten eer ik de schandelijke daden van dezen ellendeling aan het licht zou hebben gebracht.

Stap naar stap vervolgde ik hem, drong in zijne geheimenissen in en sloeg zijn doen gade, vermomd was ik in zijne nabijheid, ademde ik dezelfde lucht met den gehate in, geduldig wachtend en hem onvermoeid nasporend om de noodige bewijzen tegen hem in handen te krijgen.

Nu eindelijk heb ik dat doel bereikt! Nu eindelijk kan ik het masker afleggen, kan ik den verleider der arme Ketty, kan ik den man, die anderen aanklaagde om zich zelf te dekken, toeroepen: »Lucian Davis ik

heb u ontmaskerd! Ik lokte u in den val, waaruit gij niet meer ontkomen zult."

»Mijne heeren" — zij wendde zich tot de eensklaps op den drempel van de aangrenzende kamer verschijnende détectiefs — »grijpt hem!"

De politie beambten wierpen zich op Davis, die door woede vermeersterd, een wanhopigen tegenstand bood. Eerst toen hij revolvers blinken zag in de handen zijner vervolgers gaf hij den tegenstand op. Maar hij wierp een blik vol doodelijken haat op het jonge meisje dat zijne misdaden aan het licht gebracht en hem voor de geheele wereld gebrandmerkt had. Hij had het spel verloren, — dat zag hij in, — reddeloos verloren. Maar hij kon toch nog wraak op zijne vijandin nemen indien hij hare eer tegenover de aanwezigen in het stof trad.

»Gij hebt heel wat slechts van mij verteld," viel hij haar met grimmigen hoon in de rede, »maar vergeet niet van u zelf te vertellen dat gij, een jonge dame, met een man op den loop zijt gegaan en u door hem in zijn woning hebt laten herbergen."

»En den laffen woesteling neerschoot," vulde Alice met verachting aan. »Meent gij, dat mijne vrienden dit niet wisten?" Hier, zij wees naar doctor Vaughan die inmiddels op haar toegetreden was, — »deze man heeft mij uit uwe misdadige handen gered en mij geholpen u te ontmaskeren. Er zijn ontwijfelbare bewijzen voorhanden, dat gij het waart die Edward Percy voor vijf jaar hebt overvallen en niet Filip Girard, wiens schuld gij bezworen hebt. Met een onderdrukten vloek viel Davis in zijn zetel terug, terwijl Alice zich met ijzige koelheid tot Percy wendde die nu eens deze dan eens

gene aanzag. »U mijnheer,” zeide zij, »beloofde ik een zeker papier te vernietigen. Dat zal geschieden, alleen staat het niet in mijn macht de onthulligen uwer mededaders te verhinderen.”

Percy gaf geen antwoord; hij haalde lusteloos de schouders op, als was het hem onverschillig wat men aan hem zou vertellen.

Onderwijl wisselde Alice zacht eenige woorden met doctor Vaughan en tegelijk daarop trad John Arthur binnen.

Cora verbleekte toen zij haar echtgenoot zag binnen komen, wiens voorkomen een levende aanklacht tegen haar was.

»Nu komt de beurt aan u, Mevrouw Arthur,” zeide Alice op dien onverbiddelijken toon die allen als de stem van een wreken den Nemesis in de ooren klonk. Cora pleegde snel overleg met zich zelf. Te redden viel er niets meer; zij wilde echter nog haar leedvermaak hebben aan den ontrouwen minnaar. Zij had hem op hare wijze liefgehad; maar nu zij wist, dat hij haar bedrogen had, gelijk hij het zoovele van zijne slachtoffers gedaan had, haatte zij hem. Mocht hij al zijn verdient lot niet kunnen ontgaan, zij was ten minste gedekt want Alice had haar veiligheid beloofd.

Tot John Arthur waagde zij het niet op te zien. Hij had haar, toen hij haar vroeger zag, half vleierend, half verwijtend bij den naam geroepen, maar zij deed als had zij het niet gehoord.

»Vertel ons zoo kort als mogelijk is, van welken aard uwe bekendheid met mijnheer Percy is,” gebood Alice, zich tot Cora wendend. Gewillig voldeed deze hieraan.

»Ik ken Edward Percy sinds ongeveer tien jaren,”

begon zij, terwijl zij juffrouw Arthur een blik vol leed-vermaak toewierp. »Hij was mijn eerste liefde, en ik trouwde hem. Spoedig genoeg echter moest ik ontdekken dat hij mij ontrouw was en anderen naliep. Verbitterd over zijne valschheid verliet ik hem, nam alle op ons huwelijk betrekking hebbende papieren mede en ging naar Europa.»

»Eerst na vijf jaren keerde ik in Boston terug. Deze man hier,» — zij wees op Davis — »die zich destijds mijn vriend noemde deelde mij op zekeren dag mede dat mijn echtgenoot een groote erfenis had gekregen. Mocht hem echter een ongeluk overkomen, zoo zoude ik, als zijne weduwe gerechtigd zijn, aanspraak op het vermogen te laten gelden. Ik begreep wat hij meende en liet hem zijn gang gaan. Edward Percy werd gewond doch bleef in het leven. Op zijn aanklacht en ingevolge de aanwijzing van Davis nam men een zekere Girard gevangen en werd deze veroordeeld wegens poging tot moord. Hij was echter onschuldig.»

»En de werkelijke dader?» vroeg Alice.

»Is Lucian Davis.»

Er onstond een pauze gedurende welke aller oogen zich op den aangeklaagde richtten, die met een duister voorkomen, en schijnbaar gevoelloos voor zich heen staaarde.

»En vertel gij ons nu nog, mevrouw Arthur, zette Alice haar verhoor voort, hoe en op wiens aanraden gij hier naar Oakley zijt gekomen?»

»Lucian Davis, sloeg het mij voor. Hij overreedde mij dat ik gemakkelijk kon worden wat ik nu ben.»

»En dat is?»

»Meesteresse van Oakley.»

John Arthur steunde licht, doch niemand lette op hem, want Alice zette haar ondervraging onbarmhartig voort: »Gij hebt dus geïntregeerd om de vrouw van John Arthur te worden?»

»Ja.»

»En — zijne weduwe.»

Ditmaal volgde geen antwoord.

»In verband met dit plan hield gij uwen echtgenoot wederrechtelijk gevangen en Lucian Davis, uw voorgewende broeder was uw medehelper, bij dit afschuwelijke werk.

»Hebt gij gehoord?» wendde Alice zich tot haren stiefvader. Het staat thans aan u te beslissen, of gij Oakley verlaten en mij het mijne teruggeven wilt of dat gij hier wilt blijven veracht en onteerd, door allen bespot en uitgelachen, omdat gij u in de netten van een avonturierster hebt laten vangen! Kies nu!»

John Arthur beefde van woede. »Duivelin!» schreeuwde hij Cora toe. »Dat alles is jouw werk — —»

»O, neen!» onderbrak Alice kalm, »het is uw eigen werk. Wat gij gezaaid hebt zult gij thans maaien en nu vraag ik u voor de laatste maal, wilt gij mijne voorwaarden aannemen of niet?»

John Arthur streed een oogenblik met zichzelf daarna stiet hij grimmig uit: »Goed ik ga, maar mijn vloek laat ik u achter!» Dit oogenblik, terwijl een ieder zijn opmerkzaamheid schonk aan den ontroonden bezitter van Oakley, maakte Davis zich ten nutte voor het plegen van een afschuwelijke daad, waarmede hij zich op Alice wilde wreken.

Een der politiebeampten, bliksemsnel de geladen revolver uit de hand rukkend, legde hij op het jonge meisje aan, dat hij onfeilbaar zou hebben getroffen, wanneer dokter Vaughan zich niet in zijne armen had laten vallen. Niettegenstaande dat knalde het schot, doch de kogel, die voor Alice Perth bestemd was trof Edward Percy, die op den grond nederviel.

In de verwarring die thans ontstond, zocht Davis te ontkomen, doch de détectiefs verijddelden zijn voornemen en legden hem de handboeien aan. Inmiddels onderzocht dokter Vaughan de wonde van den getroffene. Zij was doodelijk en nog eer men Percy naar een andere kamer gedragen had, had de dood hem achterhaald.

Een uur later werd Lucian Davis naar de gevangenis te Boston overgebracht, welker deur zich levenslang achter hem sloot.

Nog aan denzelfden dag herkreeg Philip Girard, de onschuldig veroordeelde, zijne vrijheid terug, en om hem eenigermate schadeloos te stellen voor het zware onrecht dat hem was geschied, werd hij tot een eervol ambt geroepen.

Gelijk Alice het gewenscht had bleef het drama van Oakley voor de wereld geheim. John Arthur reisde in gezelschap van zijn vrouw en dokter Le Guise tot herstel zijner gezondheid. Doch reeds in Boston scheidde het waardige echtpaar van elkaar. John Arthur, inwendig [verwoest door het hem toegediende vergift, stierf spoedig daarna, terwijl Cora haar avontuurlijke loopbaan vervolgde, die ten laatste gelijk zoo menig bestaan van soortgelijken aard eindigde in het armenhuis.

En Alice Perth zij was nu de onbeperkte meesteres van Oakley, maar zij legde haar scepter spoedig neder, om slechts de liefhebbende vrouw te zijn, van den man die haar voor ondergang behoed en haar zoo getrouw had bijgestaan, tot zij haar eed vervuld en vergelding uitgeoefend had.

Het geheim van het kasteel Swalecliffe.

I.

Tijgerking.

VAN A. CONAN DOYLE.

Eindelijk weer thuis! O, welk eene vreugde, na vijf jaren de zeeën te hebben doorkruist! Het loont de moeite de wereld doortetrekken zooals ik, al was het ook maar alleen voor het genoegen weer thuis te komen in de oude woonplaats. Eerst na haren dood heb ik mijne oude tante Marianne recht op prijs gesteld, en ik wist eerst, hoeveel ik van Eversfold hield, toen de afwezigheid mij er van vervreemd had. Ik had er naar gehaakt het te verlaten, maar nu op mijne terugreis van Parijs naar huis werd ik verteerd van verlangen naar de groene lanen, boschjes en heidevelden van Surrey. Vier eindelooze uren moest ik te Londen op de Cross Hills trein wachten. Terwijl ik ongeduldig langs het strand liep, ontmoette ik toevallig iemand,

met wien ik onlangs in het buitenland had kennis gemaakt. Ik aarzelde vóór ik hem aansprak, want ofschoon hij en zijne familie te Rome zeer hartelijk voor mij waren geweest, wist ik welk verschil eene andere luchtstreek somtijds maakt. Echter niet voor den vroolijken, gastvrijen ouden heer Matthew Parker. Zijne eerste vraag was ook de laatste, die hij mij gedaan had vóór zijn vertrek naar de Piazza de Spagna:

»Wanneer komt gij te Swalecliffe? De werklieden zijn er eindelijk uit, en wij hebben het er aardig en prettig. Dinsdag wordt ons huis feestelijk ingewijd. Gij hebt mij beloofd daarbij tegenwoordig te zijn en mijne dames zullen het mij nooit vergeven, als ik u nu laat gaan.»

»Ik ben op weg naar huis, naar mijne moeder,» antwoordde ik, »maar ik zal overkomen voor het feest.» Wat beteekenen twee honderd mijlen voor iemand, die juist twintig duizend achter zich heeft?

»Hier is mijn kaartje — het kasteel Swalecliffe. Neem een biljet tot Wood End, de Great Western lijn. Vergeet het niet.»

Ik stak het kaartje in den zak en spoedig vergat ik hem geheel, op weg naar Eversfold. In de schemering stapte ik uit aan het station van Cross Hills op twee mijlen afstands. In vijf jaren hebben heel wat veranderingen plaats. Ik zie een nieuwen conducteur, die Francis Milford niet kent, de nieuwe stationchef neemt zijn hoed niet af. De bediende, dien mijne moeder gezonden heeft om mij aftehalen, is nieuw, en wij nemen elkander eerst eens goed op, voor wij tot het besluit komen, dat wij meester en knecht zijn.

Hij neemt mijne bagage. Ik wil liever door de velden wandelen. Ik zal bijna even spoedig thuis zijn als het rijtuig; en ik wil gaarne stap voor stap den weg weer vinden en de veranderingen zien.

Ik zag er verscheidene, niet alle juist verbeteringen. Daar is eene nieuwe herberg aan den weg; die rieten hutten hebben leien daken gekregen; die weide is omheind. Dat hek van den ouden Glover is niet hersteld. Ha, ha, de zuinigheid van een gierigaard! Hier van deze haag ken ik ieder takje. Daar groeit de nachtschade — daar de braambessen, daar hebben Jemmy King en ik het nest van een basterdnachtegaal gevonden.

Het voetpad leidde nu naar een landweg, eene halve mijl van ons dorp. Toen ik over het hek klom, sprong eene mannelijke gedaante, die ik bij het verlaten van het station reeds meende te hebben gezien, van de andere zijde van de haag op den weg. Mij ziende ging hij terug; ik liep door, maar hoorde hem op eenigen afstand volgen. Iets eigenaardigs, angstig aarzelends in zijn gang, wekte achterdocht. Hij was armoedig gekleed, had zijn hoed diep in de oogen gedrukt en droeg een dikken stok. Ik had slechts eene lichte parapluie en een kostbaar horloge en ketting, die zeer in 't oog vielen. De plaats was eenzaam, daarom ging ik, daar ik mijn landlooper liever voor mij had, op zijde naar den steilen oever als om naar het vergelegen dorp te zien, en wachtte tot hij zou voorbijgaan. Hij stond stil. Zoo wilde ik mij niet laten plagen, daarom keerde ik terug om hem voorbij te gaan en zodoende zag ik hem ernstig in 't gelaat. Mijn wantrouwen loste zich op in eene lachbui.

»Wel, Jemmy, man,” riep ik vroolijk, »gij zelf, zoo waar als ik leef! Het eerste van al de oude, bekende gezichten, die ik gezien heb. En van alles, wat veranderd is, zijt gij nog het meest in uw nadeel veranderd,” voegde ik er in den geest bij. Was dit bleeke, smalle, armoedig uitziende schepsel mijn stevige, gelukkige boer van vóór vijf jaar? Zijne zaken konden zeer achteruitgegaan zijn, maar hij had over zich eene zonderlinge, zenuwachtige, angstige terughouding zóó ongelijk aan zijn vroeger wezen, dat het mij meer verbaasde dan het zien van steenen, groeiende aan een oranjeboom zouden hebben gedaan.

»Je bent ziek geweest, oude jongen,” zeide ik. »Wat kan een vriend doen om je er weer bovenop te helpen? Je hebt er nu één meer in Engeland dan je gisteren hadt, zie je.”

Mijn groet scheen hem geheel in de war te brengen. »Meneer Frank,” stotterde hij onrustig.

Jemmy King en ik waren gezworen vrienden geweest van ons zevende tot ons zeventiende jaar, en nog trouwe vrienden toen ik, twee en twintig jaar oud, naar Amerika onder zeil ging.

»Geef mij de hand, oude jongen,” ging ik voort, de hand grijpende, die hij mij niet wilde toesteken, »kom mee en vertel van alles. Hoe gaat het met den dominee, en met dien ouden vrek, Sampson Glover, en zijn deugniet van een neef, en met de aardige Rose Evans, wie gij bij mijn vertrek allen het hof maaktet en tot wier aanbidders ik ook wel zou hebben behoord, als ik maar een kansje gezien had —”

Hier bleef ik steken in mijn stroom van vragen. Zijn

gelaat werd doodsbleek, zijne trekken werden door drift verwrongen, en ik herinnerde mij Jem's driftigen aard, welke hem op school den bijnaam »Tijger" King bezorgd had; eens ook, toen wij jongens waren en ik hem uitdaagde tot een gevecht, was zijn aanval zoo verschrikkelijk, dat ik het nog steeds in mijn schouder voelde.

»Verdoemd!" schreeuwde hij. »Zijt gij gek, zoo tot mij te spreken."

»Ik denk, dat gij het bent," gaf ik ten antwoord. »Verwelkom jij iemand op die manier?"

Mij wantrouwend van ter zijde opnemend zeide hij norsch: »Weet ge het niet?"

»Wat weten? mijne moeder vertelt mij nooit iets. Kom mee en vertel het mij."

Woest schudde hij mijn arm. Hij was weer »Tijger" King. Zonder op mij te letten, klom hij op den oever om door de boomen ingespannen te turen naar den rooden kerktoeren, de school en de met riet bedekte schuren van Eversfold.

»Vervloekte dwaas, die ik was," barstte hij uit, »in 't gezicht van het oude dorp te komen — behalve wanneer ik een mes had om mij hier de keel aftesnijden en er een eind aan te maken!"

»Jemmy," riep ik verschrikt uit, »wat is er in 's hemels naam toch gebeurd? Zeg het mij en ik zweer, dat ik het terecht zal brengen."

»Daar ginds zal men het u wel zeggen," zeide hij, »en geen mensch ter wereld kan het in orde brengen."

»Oude vriend," zeide ik ten einde raad, »gij hebt moeilijkheden gehad — 't is genoeg, dat ik dat weet.

Indien eene beurs of eene hand je kan helpen, wel, er is niets, waarvoor ik de mijne liever zou gebruiken. Het gaat mij nu goed in de wereld, maar de fortuin is veranderlijk, en ik weet, dat gij hetzelfde zoudt doen als onze rollen omgekeerd waren."

Voor een enkel oogenblik verzachtte zich de uitdrukking van zijn gelaat, maar zijn gevoel beheerschende, zeide hij kortaf:

»Ik heb geld om mij naar de plaats mijner bestemming te brengen."

»Waar is die?"

»De mijnen van Colorado. Van nacht zeilt de »Cambria" uit en ik ga mede. Dood of levend, moge hij ondergaan of zich staande houden, gij zult niet meer van Jemmy King hooren."

Hiermede keerde hij zich om en liep weg en eene kromming van den weg verborg hem voor mijn oog.

Ontstemd en verward zette ik mijn weg voort; maar toen ik dicht bij huis kwam, verdrong de vreugde, die ik zelf gevoelde over mijn terugkeer, alle andere aandoeningen en weldra vergat ik alles in de armen mijner moeder, die wel het minst was veranderd van alles wat ik mij herinnerde. Gij kunt u die ontmoeting voorstellen, het levendige gesprek, de snelle afwisseling van vragen, die de eerste uren vulden. Eerst na het middagmaal in de plotselinge stilte, die ontstaat aan het dessert, als de bedienden zijn heengegaan en het kletteren van borden en schotels heeft opgehouden, keerden mijne gedachten terug naar die vreemde ontmoeting, en ik begon terstond;

»Zeg eens, moeder, terwijl ik hier heen liep, ont-

moette ik Jemmy King. Nooit in mijn leven zag ik iemand zoo veranderd. Ik zou hem bijna niet herkend hebben."

Mijne moeder was de kalmte in persoon, van natuur, door gewoonte en uit principe, maar mijne mededeeling electriseerde haar. Zelfs de linten en de kant van hare muts schenen in beweging te komen.

»Jemmy King hier?" riep zij verschrikt uit.

»Ja: op Shooter's Hill. Wat ter wereld is er met hem gebeurd?"

»Shooter's Hill? Dan heeft men hem vrij gelaten, Genadige hemel! Hoe onveilig."

»Vrij gelaten?" vroeg ik verbaasd. »Is hij in een krankzinnigengesticht geweest?"

»In de gevangenis te Dartmoor," antwoordde zij ernstig.

»Jemmy King?" donderde ik, verontwaardigd opspringend. »Gij scherst. Waarom?"

»Hij heeft bijna een mensch vermoord, dat was alles," antwoordde zij.

Mijn schouder stak mij. Ik had een antwoord, maar was bereid te zweren, dat Jem's slachtoffer zijn lot verdiende.

»Dat kan hij niet gedaan hebben dan na verschrikkelijk getergd te zijn," zeide ik. »Wie was die man?"

»De arme Mick Glover, de neef van den ouden Sampson."

»Mick was altijd een verschrikkelijk brutale kerel," zeide ik, geneigd verontschuldigen te maken voor mijn ouden makker, tot welke verschrikkelijke daad hij zich ook had laten vervoeren.

Natuurlijk duldde mijne moeder zulk eene toegevendheid niet.

»Beste Frank, 't is gemakkelijk te zien, dat gij kersversch komt uit het land van dolken, revolvers en lynchwetten," zeide zij. »Dat uw naaste u tergt, rechtvaardigt u nog niet hem te overvallen in een eenzaam veld, en hem voor zoover gij weet dood te slaan."

»Mick moet hem toch vreeselijk getergd hebben," zeide ik. Mijne moeder verloor het geduld, en ik maakte verontschuldiging. »Ik kan het nog niet geheel begrijpen of er over heen komen. Gij weet Jemmy en ik waren als broeders. Waarover liep de twist?"

»Over niets anders dan dat mooie, onnoozele meisje, Rose Evans," zuchtte mijne moeder; en hoewel tegen mijn zin scheen mij nu alles duidelijk te worden. Voor mijn vertrek liep het gerucht, dat er iets was tusschen boer King en de mooie dochter van smid Evans. Maar de knappe, roekeloze Mick was een gevaarlijk mededinger voor ieder minnaar — zeker leefde hij woest, maar meisjes van elken stand zagen zijne grillen over het hoofd of gaven de schuld er van aan de handelaars, die hem plukten, aan den oom, op wiens kosten hij leefde, aan de meisjes, die hij in 't verderf stortte, aan iedereen behalve aan Mick zelf.

»Toen King ontdekte dat Mick, Rose het hof maakte," ging zij voort, »sprak hij kwaad van hem tegen Evans, die het meisje verbood hem weer te ontmoeten. Mick, tot razernij gedreven, sprak minachtend over haar in King's tegenwoordigheid in de »Cricketers." Er vielen hooge woorden en de waard moest tusschenbeide komen. King ging woedend weg, zwerend Mick te vermoorden de eerste maal, dat hunne wegen elkaar kruisten. Men gaf Mick den raad niet alleen naar huis te gaan, maar hij

vertrok onbevreesd. Dien nacht was het heldere maneschijn; de andere kwam hem tegen bij den ouden kastanjeboom in Elmer's veld, sloeg hem neer en liet hem voor dood liggen. Het was een lafhartige wraak, want Mick dacht niet aan vechten."

»Jem kan niet nuchter zijn geweest," opperde ik, mij houdende aan den geliefkoosden algemeenen grond van verzachting bij de Engelschen.

»Dat is de mijnwerker ook niet, die zijne vrouw schopt. King dacht, dat hij veilig, en de mond van zijn slachtoffer gesloten was, maar Mick leefde om getuigenis af te leggen tegen hem, die bijna zijn moordenaar was geweest."

Niet in staat den schuldige te verdedigen, begon ik het slachtoffer aantevallen.

»En hoe gaat het met den Don Juan van ons dorp? Is de maat van zijne ongerechtigheden nu vol?"

»»Zijn oom stierf spoedig daarna en liet zijn geld na aan een verren bloedverwant. Mick ging er hem veel te lichtzinnig mee om. De arme kerel; hij had zelf een beetje geld, maar was in moeilijkheden, toen hij wegging. Sedert dien tijd heeft men niet van hem gehoord."

»En Rose Evans?" vroeg ik.

»Is nog Rose Evans. Zij is niet zoo mooi als zij was, maar zij heeft een les gehad. De jongens loopen haar niet meer zoo na als vroeger, maar zij is beter geschikt de vrouw van een eerlijk man te worden, en sedert vrouw Evans' dood heeft zij zich met hart en ziel aan haar ouden vader gewijd. Maar waarlijk, Frank, als King losgelaten is en hier rondsluip, moest, vind ik, de politie in kennis gesteld worden."

»Wees niet bang, moeder. Ik zag hem teruggaan om den sneltrein naar Southampton te halen. Van avond zeilt hij uit naar Amerika. Moge het hem daar even goed gaan als mij!»

Eene vergeefsche hoop. Aan hem, die bezit — kapitaal en betrekkingen — zal gegeven worden. Maar Jemmy had niets dan een bevleekten naam.

II.

Rose Evans.

't Is genotvol voor iemand wakker te worden in zijne oude kamer — voor het eerst na vijf jaar. Ik had in dien tijd in zonderlinge plaatsen geslapen — in loodsen, hutten van wilden, op de tafel van eene kroeg — en de terugkeer tot eene slaapkamer vol gemakken en herinneringen aan de stille jongelingsjaren van den eenigen zoon eener weduwe deed mij ontroeren. Had ik al, wat daar tusschen lag, niet gedroomd? Was ik werkelijk vijf jaar ouder?

Na het ontbijt praatte ik lang met mijne moeder, toen volgde de langste wandeling, die zij ooit maakte, — naar den moestuin — toen een lunch, toen een ritje, toen de thee; daarna schreef ik een briefje aan Parker om mij te verontschuldigen, want mijn voorgenomen uitstapje kwam mij nu lastig voor; vervolgens, daar ik een gevoel had, alsof ik sterven zou, indien ik nog langer zat, bepleitte ik de onmogelijkheid aan tafel het gemeste kalf eer aan te doen, als ik niet

eerst eene wandeling deed. Mijne moeder glimlachte en stemde er in toe, en ik slenterde naar het dorp, zooals wij het twaalftal hutten van het verstrooide gehucht Eversfold noemden, die dicht bij de kerk stonden, elk met een tuintje, als een grooten ruiker.

Een coöperatieve winkel, in plaats gekomen voor den ouden winkel in gemberbier en likeuren, is eene nieuwigheid, maar ziet er reeds kwijnend uit. Het schoolgebouw staat er nog evenals vroeger, maar het heeft een deftiger aanzien gekregen, dat doet denken aan de werkzaamheid van schoolbesturen. De oude boeren zijn natuurlijk niet het minst veranderd. Er is meer dan vijf jaren noodig, zelfs meer dan vijftien of twintig om eene zichtbare verandering te weeg te brengen bij een dorpskoster of geestelijke.

»Daar is het huisje van smid Evans — ik moet er aan denken, dat ik niet naar zijne vrouw mag vragen. En daar — ja, bij Jupiter — daar staat zijne mooie Rosa aan de deur!»

In haar donker wollen kleedje, wit batisten boezelaar, en eenvoudig mutsje stond zij daar, zich bukkende om de kan van den jongen van den melkboer aan te nemen. »O, moeder, gij hebt u vergist," dacht ik. »Zij is mooier dan ooit!»

Hoe zal ik dat meisje beschrijven? Zij zag er niet uit als eene engel, noch als eene elf, noch als eene koningin. Zij was lang en welgemaakt, met een mooi klein hoofdje omringd door een overvloed van dik, glanzig bruin haar, hare gelaatstreken waren fijn. Noch de vorm, noch de kleur, noch de uitdrukking, afzonderlijk beschouwd, was treffend, maar het geheel boeide u

langzaam maar zeker. Haar hals was werkelijk prachtig en de kuiltjes in hare wangen waren onweerstaanbaar. Het was eene stille, rustige soort schoonheid, die hare aantrekkingskracht gedeeltelijk te danken had aan uwe verwondering, als gij al spoedig ontdektet, dat dit stemmige persoonkje, hetwelk gij in uwe domheid voor eene pop aanzaagt, werkelijk een eigen wil en eigen wijze van doen had. Het maakte alle mooie, coquette meisjes woedend, dat de mannen zonder uitzondering, haar verlieten, om zich rond de rustige Rose Evans te scharen. Toen ik haar daar nu zag staan, zoo helder, zoo net, en zelfvoldaan — want Rose was niet de persoon om zich zelve te gering te schatten — nam ik haar het ongeluk, dat zij veroorzaakt had, zeer kwalijk. Nooit kon ik haar dat onheil vergeven. Zij had gecoquetteerd met dien knappen, innemenden verworpeling, Mick, en daardoor een beter man gedreven tot wat slechts toevallig geen moord bleek. »Jij krijgt je verdiende loon, juffrouw Rose, als je nooit trouwt,” was mijne stille manlijke smaadrede, de ergste, die mij inviel. Maar zij zag er zoo frisch, zoo lief en onschuldig uit, dat mijne stem, toen ik haar aansprak, minder afgemeten was, dan mijn plan was geweest.

»Goeden middag,” zeide ik. »Hebt gij mij geheel vergeten?”

»Niet geheel,” zeide zij met een bijna onmerkbaar glimlachje en blosje — Rose betrachtte de matigheid in alles — »maar het was zulk eene verrassing. Wilt gij niet binnenkomen, meneer? Vader zal terstond uit de smederij thuis komen en het zal hem erg veel genoegen doen u te zien.”

Ik volgde haar in de keuken en keek naar haar, terwijl zij de provisiekamer binnentrad om de melk neer te zetten, hare opgestroopte mouwen lieten hare ronde, gevulde armen zien. Dat meisje bezat zeker eene demonische aantrekkingskracht. Dan weer, als ik lette op hare nauwsluitende kleeding en gladde vlechten, haar gelaat — geen dag ouder op haar drie en twintigste dan op haar achttiende jaar, juist als of niets ooit hare kalmte verstoord had — de keuken met den zindelijken steenen vloer en de blinkende potten en pannen (de Evansen waren welgesteld), dacht ik aan den armen, in 't verderf gestorten Jem en zijn lot — uitgestooten, zonder vrienden, strijdend tegen eene vijandige wereld om een ellendig bestaan, en mijne bitsheid keerde terug.

»Hoe lang is het geleden? Vijf jaren?» vroeg zij.

»Lang genoeg om een volslagen ommekeer te brengen in het lot van eenigen mijner bekenden,» antwoordde ik. Hare gelaatstreken bleven onbewegelijk. Aan het raam zittend te naaien, was zij precies het model voor een Hollandsch binnenhuisje. »Zij is gevoelloos,» dacht ik. Ik behoef mij niet te ontzien toespelingen te maken op het verleden. »Sommigen zijn vooruitgegaan en anderen zijn achteruitgegaan,» voegde ik er scherp bij.

»Gij zijt vooruitgegaan,» hervatte juffrouw Rose.

»Ik zal u niet tegenspreken. Tot mijne spijt vond ik, dat het niet zoo gesteld is met een ander van uwe oude bewonderaars, dien ik gisteren toevallig ontmoette.» Rose, hier niet op verdacht, keek haastig op.

»Mick, bedoelt gij?» vroeg zij snel. »Waar? Hij heeft nooit iets van zich laten hooren, sedert hij hier weg-

ging, toen zijn oom stierf — dat is met Kerstmis drie jaren geleden."

»Hoeveel gebroken harten liet hij achter?" vroeg ik hoonend.

Rose boog zich over haar werk, haalde diep adem, en antwoordde dan trots en zacht:

»Het mijne in elk geval niet."

»Neen, ik durf wedden, dat het uwe heel is, als gij er een hebt," dacht ik, buiten mijzelf gebracht door hare onverstoorbare zelfvoldaanheid. »'t Was Mick niet, dien ik zag," zeide ik; 't was een beter man, ofschoon hij de kleeding van een boef gedragen heeft en men hem, als hij zich hier liet zien, zou schuwen als een melaatsche."

Ditmaal had ik doel getroffen. Rose liet haar naaiwerk vallen en veranderde van kleur. Hare lippen vermochten zijn naam niet uittespreken — zij vroeg met onderdrukte drift:

»Is hij vrij?"

»Vrij en op weg naar Amerika," antwoordde ik. »Waar de hemel hem in zijn nood genadig moge zijn!" Hare bruine oogen, als die van eene ree, staarden mij oplettend aan.

»Hoe zag hij er uit?" vroeg zij.

»Zeer treurig," vertelde ik haar. »En eens een balling beteekent maar al te dikwijls voor altijd een balling voor menschen van zijne soort; maar waar hij heen gegaan is, zal hij tenminste niet de hand van ieder man tegen hem opgeheven zien, noch de tong van elke vrouw hebben te vreezen."

»Ik wilde, dat ik hem gezien had," zeide zij, als of zij overluide dacht.

»Gij? Dat zou te wreed zijn. Waarom hem aan de oorzaak van zijn val te herinneren?»

Rose stoof nu geraakt op.

»Waarom spreekt gij zoo tegen mij," riep zij uit, alsof het mijne schuld was?»

»Ik denk, dat het uwe schuld was," zeide ik kortaf.

»Gij liet u het hof maken door Jem, alsof gij het prettig vondt, en indien hij jaloersch werd op Mick, meent gij, dat hij maar droomde er reden voor te hebben?»

»Ik vergat zijn driftigen aard," zeide Rose peinzend; »ik geloofde er nauwelijks aan — hij was altijd zacht, als ik er bij was. En ik was niet door eene belofte gebonden — ik was vrij naar Mick te luisteren, als ik wilde."

»En dat wildet gij."

»Misschien," bekende Rose eerlijk. »Hij was een van degenen, die u alles kunnen wijsmaken; hij gaf spoedig zijn woord — maar om het weer te breken. Het had meer dan eene hier tot verderf en dood gebracht, en ofschoon Mick het eerlijk met mij meende, zond ik hem bericht, dat ik niets meer van hem weten wilde. Toen sprak hij de woorden, die —"

»Die hem bijna het leven gekost hebben," vulde ik aan, »Jem was natuurlijk niet nuchter. Hij dronk anders nooit te veel, maar als een matig man daarmee begint, kent hij geen grenzen."

»Ik heb nooit weer tot Mick gesproken," zeide Rose, als om zich vrijtepleiten.

»Dat is alles goed en wel, meisje," dacht ik; dat zal nu niets meer helpen." En ik kon niet nalaten er luid bijtevoegen. »Een schrale troost, vrees ik, voor Jemmy

in de gevangenis, of zich weg banende onder vreemdelingen aan de overzijde der zee." Tot mijne verwondering barstte Rose in tranen uit. Dat maakte natuurlijk een einde aan mijn preek. »Schrei toch niet," zeide ik als een hulpeloze man, die ik was.

»Ik zie niet in, dat het mijne schuld was, zeide zij, »ofschoon zonder mij, Jem nooit in deze moeilijkheid zou zijn geraakt. De gedachte aan hem nu kan ik niet verdragen. Er is niets, dat ik niet zou willen doen om hem te helpen of het goed te maken — maar ik kan — niets."

»Wat! zoudt gij met hem willen trouwen, Rose?" vroeg ik met onbescheiden nieuwsgierigheid.

»Ja," zeide zij, hare handen van het gelaat nemend en bepaald overtuigend sprekend. »Maar gij weet, dat het onmogelijk is. Vader zou mij liever dood zien dan Jem's vrouw."

»Ja, dat weet ik." En alsof eene bevestiging noodig was, zagen wij ze juist in de gedaante van den stevigen smid — het ware type van den stijven, goedhartigen, bekrompen, onbuigzamen Filistijn — als het ware een landelijke bisschop in zijne slopkousen en schootsvel. Hij was in zijne jeugd een populair prediker geweest, maar de afscheiding vond niet veel aanhangers te Eversfold, en Evans ging met de overigen naar de kerk.

Wij zaten een poos te praten in het voorhuis — kijkende naar eene dorpsbijeenkomst van een half dozijn leden, die uit den avonddienst kwamen — ik vraag onzen nieuwen hulpprediker vergiffenis — uit den avondzang.

»Dat is toch Joe Murphy niet?" vroeg ik nu, toen

eene gedaante met borstelige haren en een zonderling gelaat, gekleed in wat waarschijnlijk een afgelegd pak van den hulpprediker was, uit het portaal kwam strompelen! »Joe een getrouw kerkganger! Dat overtreft alles!»

»Hij is vroom geworden; en orgeltrapper,» bevestigde Evans ernstig. In mijn tijd lag hij onder verdenking waarschijnlijk een strooper, en zeker een dronkaard te zijn. Dank zij zijne eigenaardige geestigheid, die hij waarschijnlijk aan de laatste gewoonte verschuldigd was, werd hij behandeld als iemand, die maar half toerekenbaar is — eene beminnelijke dorpsnar, wiens dwaasheden van zelf spreken.

»Hij is onthouder geworden,» zeide Rose, »en is dat nu al bijna twee jaren. Eerst werd hij venter en men gaf hem den bijnaam »heilige Joe,» maar zijne gezondheid werd minder en orgeltrapper is nu alles, waarvoor hij geschikt is.»

Ik hield den belangwekkenden bekeerling staande, toen hij voorbij ging. »Wel, Murphy, goeden avond. Waar komt gij vandaan?»

Hij herkende mij, nam verheugd zijne pet af en antwoordde:

»Ik kom altijd van het geloof en zijne kerk. Een vreeselijk lange psalm den 15^{den} avond van de maand. Moogt gij nooit uw kost mogen verdienen met een blaasbalg van u zelve te maken, meneer.»

»Ik ben blij te hooren, dat gij u gebeterd hebt,» antwoordde ik twijfelend. Ik dacht, dat ik de mogelijkheid van eene wederinstorting ontdekte bij de »Heilige Joe.»

»Ik raak nu nooit een druppel sterken drank aan,» verzekerde hij. »Ik ben vergeten, hoe de smaak ervan is.» Met een diepen zucht wenschte hij mij goeden avond en ging verder, iets zingende, dat even goed een psalm kon zijn als niet.

»Heeft hij geen tijding van Mick?» vroeg ik plotse-
ling. »Die twee plachten altijd bij elkaar te zijn.»

»Neen,» antwoordde Rose. »Misschien is Eversfold nu te min voor Mick.»

Men placht Mick's ongebondenheid toe te schrijven aan Joe's verderfelijken invloed, maar soort zoekt soort en van den stijfkoppigen Mick kon Joe Murphy nooit meer dan eene schaduw zijn geweest.

Toen ik dien avond een vloeiboek opende, vond ik mijn briefje van verontschuldiging aan Parker, dat bij vergissing tusschen deze bladzijden was blijven liggen. Nu kon het hem niet meer bijtijds bereiken. Ik raadpleegde mijne moeder, die de nauwgezetheid zelve was, en besloot, dat ik, zooals afgesproken was, des Maandags moest gaan. Ik zou Woensdag dan weer thuis zijn. Van zulke toevalligheden hangt somtijds het lot der menschen af.

III.

Het geheim van het kasteel Swalecliffe.

»Hoe ver is het tot Swalecliffe?»

Ik had Wood End bereikt in de schemering op een onstuimigen, natten avond. Het station zag er nog verlatener uit dan met die geheel aan wind en regen blootgestelde halteplaatsen gewoonlijk het geval is. Ik sprak tot twee menschelijke gedaanten, die ik onduidelijk tegen het hek zag leunen — naar ik hoopte, een achtelooze portier en een huurkoetsier.

»Een mijl, anderhalf of twee mijlen,” was het norsche, vage antwoord, den spreker aanduidende als den een of anderen onafhankelijken Sykes of Hodge, van wien ik niets te hopen had.

»Ik moet naar Swalecliffe. Kan ik een voertuig vinden om mij daarheen te brengen?»

Eene onderdrukte uitbarsting van lachen van Hodge. Hij stiet Sykes aan.

»Bill, hier is een gast voor Swalecliffe. Hij wil er heen gebracht worden.”

»Het kasteel Swalecliffe,” voegde ik er bij; »kent gij het?” maar mijne vraag verwekte opnieuw een onbetamelijk, onderdrukt gelach.

De naderbij komende portier kwam mij hier te hulp en na tien minuten, die door de beide leegloopers gebruikt werden om in hunne eigenaardige taal onbegrijpelijke maar blijkbaar verbazend geestige grappen ten mijnen koste te maken, werd er een open rijtuigje van de herberg gehaald.

De doorweekte wegen maakten den korten rit bijna lang. De regen had opgehouden, en de wind, die langzaam bedaarde, blies nog met afwisselende vlagen. Zware massa's donkere wolken als bazaltzuilen dreven naar den horizon. Boven mijn hoofd was de hemel onbewolkt geworden, en de maan scheen helder na den regen. De plantengroei van de landstreek, waardoor ik reed, scheen opvallend rijk. Reusachtige olmen, wilde vijgeboomen en beuken beschaduwden den weg, hunne stammen waren rijkelijk versierd met klimop. Aardrijkskunde was nooit mijn beste vak, maar ik verbeeldde mij, dat er hier eene rivier was. Plotseling verlieten wij den weg door de poorten van eene splinternieuwe portierswoning, en reden de heuvels op door de gronden tot Swalecliffe behorende, een sombere rit van eene halve mijl of langer. Aan elke zijde lag een schilderachtig bosch, waarin reusachtig groote boomen en aan de linkerhand strekte zich een breede holle weg uit, welks weelderige plantengroei deed denken aan een moeras van Carolina. Reusachtige slingerplanten, die de stammen en takken der boomen schenen te verstikken, deden ze gelijken op wanstaltige reuzen. Daaronder bedekten eene dichte

massa groote varens, donkere laurieren en knoestige wilgen een moeras, waarvan het maanlicht hier en daar een poel zwart water liet zien. Zooals ik het dien nacht zag, geleek het een phantastische droom — eene verwarde phantasie van Doré — waar de verwrongen takken half menschelijke gedaanten aannemen, en over alles eene zonderlinge betoovering schijnt te liggen. Het was drukkend, en ik had een gevoel van verlichting, toen wij plotseling uit het bosch reden.

Hoog en droog op een met gras bedekten heuvel verhief het kasteel zich voor mij, trotsch en indrukwekkend door zijne grootte, zijn massieven bouw en schilderachtigen stijl. De grijze muren leken wit bij de donkerblauwe lucht. Het stond daar met zijn park en bijgebouwen door een steenen muur omringd als eene oude vesting, de muren van schietgaten voorzien en tot ingang eene Gotische steenen poort — het reusachtige speelgoed van een rijken koopman.

Matthew Parker kwam mij in de vestibule te gemoet.

»Juist op tijd voor het diner,» kondigde hij aan. »Gij hebt nog twintig minuten om u te kleeden. David, wijs meneer Milford zijne kamer.»

Een bejaarde, eerwaardig uitziende lakei bracht mij in een ruim, hoog voorhuis, dat licht ontving van boven. Op elk portaal van de steenen trap, die wij beklommen, kwamen gangen uit. Geen wonder, dat Parker gastvrij was, met plaats in zijn kasteel voor den ganschen omtrek.

Ik volgde David door eene lange gang, aan welker eind mijne kamer was. Toen hij de deur opendeed, blies eene windvlaag door het opengelaten venster zijne kaars uit. In plaats van eerst het venster te sluiten, haastte

hij zich terug naar het portaal om licht te krijgen. Met de bedoeling dit verzuim te herstellen liep ik de kamer door — de tocht deed onmiddellijk de deur achter mij toe vallen.

Het was een langwerpig vertrekje met een venster tegenover de deur. De wind had de gordijnen opgewaaid en het maanlicht scheen er door. Toen ik over den drempel stapte, bleef ik stilstaan onder een indruk — ongelijk aan alles in mijn vroeger of later leven — een indruk, dien ik nooit kan vergeten en dien ik niet gaarne in mijne verbeelding terugroep — phantastisch, plotseling, verrassend levendig. Het was alsof er eene vreemde, zonderling gekleede gedaante half verscholen in de opening tusschen de gordijnen hing. Ik bleef als aan den grond genageld staan. Ik weet, dat de begoocheling geene minuut duurde, maar het leek mij eene eeuwigheid, dat ik daar alleen stond in het halfduister, onder een vreemd dak, opgesloten met dit geheimzinnige wezen — eene menschelijke gedaante met een gelaat, dat ik niet kon zien.

David kwam weer binnen met eene lamp. Toen hij die op de tafel plaatste, verbleekte het maanlicht, de verschijning loste zich op in eene speling van licht en schaduw; en nu stond de lakei voor het venster juist op de plaats, die een oogenblik te voren door een ander werd ingenomen.

Toen hij het venster sloot en de gordijnen dicht trok, kwam ik tot mijzelf en dacht. »Wij zien gezichten in het vuur, spookverschijningen in de takken der boomen, waarom dan ook geen geesten in de gordijnen?»

Met behulp van David kwam ik tijdig beneden. Par-

kers onthaal was vorstelijk, evenals zijn slot. De jonge lieden hadden de meerderheid, de avond ging vroolijk voorbij met gezelschapsspelen en geïmproviseerde charades en tegen middernacht trok ik mij terug, nadat ik zelfs de herinnering aan die buitengewone zinsbegoocheling, die mij in de eerste oogenblikken te Swalecliffe was overvallen, had weggelachen. Ik vond mijn vriend David, die het vuur oppoekte. De kamer was meer dan warm genoeg, maar hij legde groote zorg voor mijn welzijn aan den dag.

»Ik hoop, dat gij goed moogt slapen, meneer. Kan ik niets meer voor u doen?»

»Gij kunt de gordijnen opentrekken,» zeide ik, daar hij mij nog gaarne een dienst scheen te willen bewijzen. »Het is een warme nacht en ik houd van frissche lucht.»

»Ik denk, dat gij beter zult slapen, als zij gesloten zijn,» antwoordde hij veelbeteekenend.

»Ik stoor mij niet aan de maan. Gij kunt de jalouzie dicht laten.»

»Ik zou u raden, meneer, alles te laten blijven, zooals het is.»

»Is er iets niet in orde met de kamer?» vroeg ik, getroffen door zijne vreemde manier van doen; »voor een ongehuwd man, David, is ze uitmuntend ingericht.»

»Men zegt meneer, dat er iets niet in den haak is met dit vertrek.»

»Vochtig?» veronderstelde ik, hem aanziende.

»Droog als eene evangelische preek,» antwoordde hij met drogen humor.

»Last van ratten, he?»

»O, neen, mijnheer.» Hij wachtte even en voegde er dan bij: »En gij gelooft natuurlijk niet aan geesten, meneer. Ik ook niet. Maar er zijn toch verhalen en dingen, die niemand kan verklaren, en als gij mijn raad volgt, laat gij de gordijnen toe. Goeden nacht, meneer.»

Met moeite gelukte het mij de onplezierige gewaarwording niet te verraden, die Davids afscheidswaarden bij mij opwekten. Ik had dikwijls gewenscht in eene spookkamer te slapen, maar mijn innige wensch op dit oogenblik was, dat Parker mij toch ergens anders geplaatst mocht hebben. Eenig nadenken bracht mij tot het besluit, dat het een toevallige samenloop van omstandigheden was. Honderden dergelijke gevallen van gezichtsbedrog zijn bekend. Ik dacht, dat ik mijn visioen wel kon verklaren op eene wijze, zoodat het volstrekt niet samenhang met Davids toespeling. En een kasteel zooals Swalecliffe zou onvolledig zijn zonder zijn geest. Ik lachte, tartte David en de geestenwereld, trok de gordijnen open, ging naar bed en sliep den geheelen nacht rustig door.

Den volgenden morgen na het ontbijt werden de gasten eene poos aan zichzelf overgelaten. Ik wandelde op het grasperk met een paar landedellieden onder 't genot van eene morgensigaar. Wij slenterden een tijdlang langs een heuvel naar een wal, van waar men een uitmuntend gezicht op het kasteel had. Hier bleven wij staan om er naar te kijken.

»Knap gedaan, op mijne eer,» viel Sir John goedkeurend uit.

»Het ziet er buitengewoon goed uit.»

»Gij hebt nooit gedacht nog eens binnen Swalecliffe te komen,» hervatte de ander lachende.

Iets in de wijze waarop zij grappen maakten, herinnerde mij aan de ruwe leegloopers aan het station.

»Het kasteel Swalecliffe,» voegde de spreker er bij. »Het klinkt mooi. Nu, wij zullen er spoedig aan gewoon raken.»

»Waaraan gewoon raken vroeg ik.

»Wel weet gij het niet?» zeide Sir John, zijne sigaar uit den mond nemend.

»Is er dan iets om te weten? Ik ben vreemd in deze streken.»

»O, juist.» Hij nam zijne sigaar weer op. »Wel, tot verleden jaar was Swalecliffe eene gevangenis.»

Ditmaal schrikte ik werkelijk.

»Wel, wat is er?» zeide hij lachend; »gij schijnt dat niet aardig te vinden.»

»Dat doe ik ook niet,» zeide ik, beproevende, maar te vergeefs, ook te lachen. Hier was een tweede samenloop van omstandigheden, op zichzelf onnatuurlijk vreemd.

»Wel, het was te koop en niet duur. Mooie ligging, gebouwen en bouw materiaal voor elk doel. De rivier overstroomde het land dikwijls en daarom en om andere redenen is de gevangenis overgebracht naar Southbury, tien mijlen verder. Parker heeft het land er om heen gekocht, en zal het moeras droogleggen, dus is het een goed ding voor iedereen in den omtrek. Maar gij kunt er niet overheen komen, zie ik.»

»Eene gevangenis!» herhaalde ik. »Er ligt iets akeligs in die gedachte.»

»Kom,» zeide sir John, filosofisch, »men kan niet

zoo kieskeurig zijn omtrent het verleden van een huis, even alsof het een mensch was. Misschien kan Swalecliffe beter een onderzoek doorstaan dan enkele andere oude bezittingen. Het was in elk opzicht eene model-inrichting."

Ik was mijzelf weer meester geworden. »Laat ons dan hopen, dat het niet bezocht wordt door sombere verschijningen."

»Er is ergens eene spookkamer, geloof ik," zeide mijn metgezel lachend, »maar wie de ondernemende inbreker is, die hier zijn oud beroep komt uitoefenen, is meer dan ik weet."

Wij lieten dit onderwerp nu rusten. Maar hoewel overtuigd, dat niet éene spookgeschiedenis van de duizend het waard is, onderzocht te worden, zeide ik tot mijzelf, dat deze het was. Ik moest Parker ondervragen. Niet vandaag, eerst na het bal. Ik beken, dat het mij niet speelt, dat het bal werd voortgezet tot klaarlichten dag. Toen eerst keerde ik terug naar mijne kamer, waarvoor ik den grootsten tegenzin had opgevat. Ik stond bijtijds op, daar ik na het ontbijt zou vertrekken. Parker verscheen niet. Een lichte aanval van jicht dwong hem in zijne kamer te blijven, ik ging daar heen om hem vaarwel te zeggen en vond hem hartelijk en vroolijk als gewoonlijk.

»Ik zal altijd blij zijn u te Swalecliffe te zien, denk er aan. Wij hebben er eene fatsoenlijke plaats van gemaakt, nietwaar?"

»Indien het mogelijk was," antwoordde ik met nadruk, »sombere herinneringen te bezweren, moest het u gelukt zijn."

»Indien? Kom, zeg maar, dat het gebeurd is," drong hij opgewekt aan.

»Hebt gij nooit zenuwachtige menschen hier pijnlijk door iets aangedaan gezien? Ik heb eene reden voor die vraag."

»Wat bedoelt gij?" zeide hij scherp.

»Geen terneerdrukkende invloed of onplezierige verhalen, die u of uwe gasten kwellen?"

Geërgerd, mompelde hij: »Het zijn die verwenschte bedienden. Heeft die oude dwaas David —"

»Hij maakte toespelingen op iets," zeide ik, »waarover ik niet verder gedacht zou hebben, was het niet, dat ik *vier uur eerder*, toen ik voor 't eerst die kamer binnentrad, eene vreemde, zonderlinge gewaarwording had — hallucinatie zoo gij wilt —, die, bij zijne opmerking gevoegd, mijne vraag rechtvaardigt."

Hij veranderde van houding met blijkbaar ongeduld, zeggende:

»Nu, meneer Milford, gij zijt een verstandig man; zeg mij, wat gij zaagt of meendet te zien."

»Ik ben een verstandig mensch, hoop ik, maar ik geloof, dat ik uwe goede meening zou verliezen, als ik het u vertelde."

Hij verried geen nieuwsgierigheid, slechts meerdere ergernis bij mijn verhaal. »Als dat zoo voortgaat, moet ik dien vleugel omver halen — was het maar alleen om de menschen den mond te stoppen."

»Als wat voortgaat?"

»Ik heb er zelf eene week lang iederen nacht geslapen en heb niets bemerkt."

»Heeft iemand behalve ik ooit iets gezien?"

De bedienden zien iederen nacht iets anders. Wat? Zwarte honden, witte vrouwen, geharnaste mannen, een geraamte met rammelende ketenen — klaarblijkelijk onzin."

»Is er eene geschiedenis verbonden aan die — cel, veronderstel ik, dat het was?"

»Waarde heer, denk niet, dat ik daar ooit naar gevraagd heb. Indien er verhalen rond gaan, vermijd ik zorgvuldig ze te hooren. Maar ik zal u de eenige omstandigheid mededeelen, waarvoor ik kan instaan met betrekking tot deze zaak.

Niet lang geleden hadden wij hier eene dame. Zij kwam om mijne dochters teekenlessen te geven — eene bekwame kunstenares, maar van een zenuwachtig, grillig, hysterisch gestel. Daar ik dat wist, wenschte ik de oorspronkelijke bestemming van ons kasteel voor haar verborgen te houden, maar op de een of andere wijze moet het geheim zijn uitgelekt. De timmerlieden waren nog aan 't werk, en wij waren verplicht haar dat kamertje te geven. Op zekeren nacht kwam zij bij mijne dochters binnenvliegen in waanzinnigen angst en opgewondenheid over iets, dat zij zeide gezien te hebben. Zij slaagden er in haar tot bedaren te brengen, maar niets kon haar bewegen dat vertrek binnen te gaan. Evenmin wilde zij ons eerst zeggen, wat zij daar gezien had. Zij was gevoelig en zag, dat wij geneigd waren haar schrik belachelijk te maken. Later zeide zij, dat zij het voor ons wilde schilderen, en zij heeft woord gehouden."

»Hebt gij de teekening bewaard?" vroeg ik gretig.

»Toevallig heb ik dat. Ik wilde ze vernietigen, maar legde ze terzijde en vergat het."

Ik smeekte dringend ze te mogen zien. Eindelijk gaf hij toe met blijkbaaren tegenzin. Hij opende eene wandkast en haalde er een groot doek uit.

»Het is een knap stuk sensatie-schilderwerk — theatraal — maar geen goede teekening van een geest,» merkte hij op, terwijl hij het in 't licht plaatste.

De uitwerking van deze teekening op mij was zoo geweldig, dat het mij slechts door de grootste zelfbeheersching gelukte niet een ontroering te verraden, die mij in de oogen van mijn gastheer voor altijd tot een krankzinnige of geestenziener zou hebben gestempeld. Tot in de kleinste bijzonderheden werd mijn indruk in dien nacht teruggegeven! De voorwerpen in de kamer onduidelijk, sommige geheel in de schaduw, andere duidelijk te onderscheiden in het maanlicht, het open raam met de gescheiden gordijnen recht voor u, en daartusschen die onheilspellende gedaante in de zonderlinge kleeding met het verborgen gelaat.

»Gij ziet,» zeide Parker nu, »hoe gemakkelijk iemand, wiens hersenen over het verleden van Swalecliffe hebben gepeinsd, zulk een visioen kan oproepen.»

Zij had echter niets geweten van het verleden van het kasteel.

»Wel,» besloot hij, »ik zal het nu vernietigen. Ik stel geen belang in zulke zinsbegoochelingen.»

»Wilt gij het mij geven?» vroeg ik. »Ik stel wel belang in deze zinsbegoochelingen. Ik beloof u geene dwaze verhalen in omloop te brengen of de teekening thuis te laten zien.»

»Zooals gij wilt,» zeide hij onverschillig. »Maar hoe ter wereld wilt gij eeneschilderij van die groottemeenemen?»

»Gemakkelijk,» zeide ik. Ik nam mijn mes, sneed het doek uit de lijst en maakte er eene rol van, die ik gemakkelijk in de hand kon dragen.

Deze omstandigheid was zoo onverwacht, zoo onbegrijpelijk vreemd, dat ik tijd noodig had mij te herstellen van de eerste verbazing, die zoo groot was, dat ik aan mijn eigen waarnemingsvermogen twijfelde.

IV.

„Heilige Joe.”

Ik miste den trein te Londen, dineerde aan het station, en bereikte Croos Hills eerst na negenen in plaats van om zes uur. Mijn valies liet ik achter om den volgenden morgen door den voerman te worden bezorgd en ik begaf mij op weg door het land. Het voetpad, dat ik had ingeslagen, bracht mij op een landweg grenzende aan de afsluitingshaag rondom onze bezittingen tegenover eene poort, waarvan ik den sleutel in mijn zak had. Deze poort leidde naar een boschje waar op geringen afstand een rustiek koepeltje stond, dat ik in bezit genomen had als eene prettige plaats om te rooken en te luieren — stevig gebouwd, bedekt met heide, bekleed met matten en voorzien van eene eenvoudige tafel, rustbank en stoelen. Na mijne terugkomst had ik reeds eenige boeken, couranten en schrijfbenoodigdheden daarheen gebracht, die het een gezelliger aanzien gaven. Ik ging er binnen met het doel om er de geestentekening in veiligheid te brengen, want de koepel was

gesloten en werd slechts door mij bezocht. Had ik het doek naar huis gebracht, dan zouden de bedienden of mijne moeder het zeker ontdekt hebben, en ik had den ouden Parker geheimhouding beloofd. Ik stak eene lantaarn aan en ontrolde de teekening, die wat gekreukt was. Om de vouwen er uit te krijgen, stak ik kleine spijkertjes door de vier hoeken en maakte haar zoo op het bekleedsel van den wand vast. Groote goedheid! Wat was het een afschuwelijk, spookachtig ding! Ik voelde mij gedwongen er naar te staren, hoewel ik het verschrikkelijk vond. Hoe juist beantwoordde het aan mijne hallucinatie! Of was het slechts mijne opgewekte verbeelding, die mij parten speelde? Nu begon ik het verlangen van den ouden Parker te begrijpen om er van ontslagen te worden. Ik zou het nu hier vernietigd hebben, indien dit eene gemakkelijke zaak was geweest. Toch besloot ik het te bewaren, tenminste tot het geheim was opgehelderd. Nog dienzelfden avond wilde ik aan den directeur van Southbury schrijven en een onderzoek instellen.

Maar ik kon het daar niet tegenover mij zien hangen. Ik zocht een oud blad van de Times en hing dat er over; toen nam ik de lantaarn en keerde mij om om door het bosch naar huis te gaan.

Op dat oogenblik hoorde ik een bons, als of het lichaam van een mensch over de afsluiting in het gras viel. Ik verborg de lantaarn en beproefde door eene reet in den koepel den omtrek te verkennen. Waarom zou iemand hier op dit uur rondsluipen? Gemakkelijk te raden. De poelierswinkel in de naburige stad werd, zooals algemeen bekend was, door anderen voorzien,

dan die het recht hadden te jagen. De maan was omsluisd, maar er was licht genoeg, dat ik de gedaante van een man kon onderscheiden, die door het boschje nader sloop. Ik was geen streng handhaver van de jachtwetten, maar was niettemin begeerig te weten, wie mijn strooper was. Het kon zijn, dat hij voor eene vrouw en zes hongerige kinderen een oneerlijken stuiver verdiende; maar ik zou het gaarne weten. Toen hij door het kreupelhout drong, viel er een lichtstraal op hem, voldoende om hem te herkennen.

Bij al wat schijnheilig is, de bekeerde dronkaard, de ex-colporteur, de voorbeeldige orgeltrapper, Heilige Joe!

De schelm verdween weer midden in het boschje, waar hij ongetwijfeld zijn strik gespannen had. Hier waren geen medeplichtigen of vuurwapens, en ik was niet bang Joe Murphy te grijpen. Terwijl hij bezig was met den strik sloop ik te voorschijn, verschanste mij zoo, dat hij niet naar de omheining kon ontsnappen, en juist toen hij zich omkeerde om met zijn buit weg te gaan, sprong ik op hem toe en greep hem bij den kraag.

»Laat los, gij verwenschte opzichter," brulde hij, »of ik zal zweren, dat ik u er op betrapt heb voor uwe eigen rekening te jagen. 't Is waarschijnlijk genoeg, dat gij dien vogel gevangen hebt. Laat los," en met eene woeste krachtsinspanning schudde hij mij werkelijk van zich af. »Neem dat — en dat," (naar rechts en links slaande) en toen ik dichter op hem aandrong, vocht hij woest als een struikroover en ontwikkelde eene kracht, die mij verbaasde. Gedurende een oogenblik moest ik mij verdedigen, toen volgde eene hevige

worsteling, eindelijk sloeg ik hem met een welgemikten slag tegen den grond, waar hij bleef liggen kermen. Zijn moed was uitgedoofd en hij hilde, dat ik hem bijna gedood had en dat nu alles uit was met »Heilige Joe."

»Sta op," zeide ik, vermoedende, dat hij mij bedroog. Hij schudde het hoofd. Nu kende hij mij en zag mij verwijtend aan, zeggende, dat ik alle beenderen in zijn lichaam gebroken had en dat alles om een arm, klein vogeltje, dat hij had gedood om het uit zijne ellende te helpen. Hij kon het lijden van arme, stomme dieren nooit aanzien! Ik haalde de lantaarn en liet het schijnsel op zijn gelaat vallen. Het was wit en vertrokken. Ziende dat hij zich niet zonder hulp kon of wilde bewegen, trok ik hem in den koepel. Spoedig zou ik weten, of hij werkelijk gekwetst was — ik kon hem wel harder geslagen hebben dan ik van plan was — of dat, zooals ik geloofde, hij niets meer gekregen had dan de flinke afranseling, welke hij rijkelijk verdiend had voor zijn misdrijf. Ik zette hem in een stoel en stak eenige kaarsen aan. Hij was bleek en beefde, of het van vrees, pijn of zenuwachtigheid kwam, kon ik niet zeggen.

»Meneer Milford," kondigde hij eindelijk plechtig aan, »ik ben stervende."

»Stervende."? Allemaal gekheid, man," antwoordde ik. »Behalve een paar builen hebt gij geen letsel gekregen. Ik weet genoeg van de dokterskunst om u dat te zeggen. Waarom vloogt gij op mij aan als eene wilde kat? Ik had nooit gedacht, dat gij zoudt vechten," bekende ik.

»Ik was altijd een duivel als men mij aanviel," zeide hij met belachelijke waardigheid. »Meer dan een heeft

de zwaarte hiervan gevoeld," (hier toonde hij eene slappe vuist) »tot ik rheumatiek kreeg — door die lange uren in die vochtige kerken."

Maar terwijl hij sprak, viel mijn oog op de oorzaak van dit alles — van zijne plotselinge kracht en snelle instorting — op den hals van eene flesch brandy, die uit zijn zak te voorschijn kwam. Ik trok ze er uit en hield ze hem voor.

»Rheumatiek, gij bedriegelijke schurk! Zoo versterkt gij u voor een rooftocht op mijn grond. Gij waart half dronken, toen ik u Zaterdag ontmoette — gij, die den smaak van sterken drank vergeten waart, die nooit een dropel meer proefdet."

»Als geneesmiddel," zeide hij ernstig, sluw knipoo-gende. »Op bevel van den dokter. Gij hebt gezegd, dat gij zelf zoo wat een dokter waart. Nu gij mij half gedood hebt, meneer, is het minste, dat gij kunt doen, mij het geneesmiddel terug te geven."

»Neen," zeide ik, overtuigd, dat hij meer dan genoeg had gehad. »Indien gij u flauw gevoelt, hier is water." Terwijl ik naar de plank ging om de kruik te krijgen, sprong Joe, die plotseling het gebruik zijner ledematen scheen te herkrijgen, op, greep de flesch, die ik onvoorzichtig op de tafel had laten staan, en ledigde ze alsof het inderdaad water was geweest. Toen viel hij weer achterover in zijn stoel met een onverstaanbaren uitroep van geluk.

»Schelm! Schaamt gij u niet?" zeide ik woedend en hulpeloos, »onderstand te krijgen van de gemeente en voor onthouder door te gaan terwijl ge in 't geheim brandy verzwelgt, genoeg om een nijlpaard te dooden. Dronkaard en dief nog bovendien!"

Hij keek mij aan met eene hopelooze, onverstoorbare kalmte. Hij gaf om goden noch menschen gedurende dat éene oogenblik van onuitsprekelijke tevredenheid. De drank had zijn gekrenkten geest gegalvaniseerd tot snelle, werkzaamheid. Zijne tong raakte los. Daar was nooit veel voor noodig.

»Kom, er zijn dieven en dieven," begon hij. »Sommingen rijden te paard en anderen durven niet over eene heg kijken. Zie eens dien jongen schelm, Mick —"

»Ja, die vagebond," viel ik in — want zijn naam zelfs maakte mij nu woedend. »Gij en hij zijt een passend paar."

»O, hebt gij hem gezien?" vroeg Joe, wiens nieuwsgierigheid door mijne drift werd opgewekt. »Waar, meneer? Zich badend in weelde, durf ik wedden, terwijl eerlijke, hardwerkende lieden zoo als Joe Murphy van broodkorsten leven. Ik zou daar wel verandering in brengen, als hij ooit terugkwam," voegde hij er bij.

»Zulke goede maats als gij met elkaar waart," zeide ik, getroffen door zijn wraakgierigen toon. Joe, die praatziek werd, babbelde door.

»'t Is even prettig goede maats te zijn met hem als met eene schaar. Als die uwe vingers pakt, snijdt zij ze af. Zeg mij, waar hij is, meneer. Als ik het wist, zou ik hem wel krijgen, hij, die zijn ouden makker laat zwoegen en ten laste der gemeente komen, terwijl een enkel woord van mij hem de politie op het dak zou zenden als dief en roover."

»Dat zou net zijn verdiende loon zijn," voegde ik er bij. Mijne gevoelens jegens Mick waren zoo, dat ik het niet onaangenaam vond, de lijst zijner bekende ver-

grijpen te zien vermeederen, en ik beproefde Joe — wiens geest meer en meer beneveld werd — aan te moedigen om zijn gedachtenloop te volgen.

»Ik was een gek, dat ik den bedelaar liet gaan en op zijn woord vertrouwde,» zeide hij; toen mompelde hij onduidelijk in zich zelf: »Sampson wist het, Sampson wist het!»

»Dat Mick een roover was,» viel ik in, maar te snel. Het deed Joe op zijne hoede zijn.

»Neen,» en hij schudde het hoofd met een ziekelijken glimlach. »Dat heb ik niet gezegd.»

»Maar het was zoo,» hervatte ik, nu geheel in de rol komend, die ik wilde spelen. »Waarom heeft de oude man hem anders onterfd?»

Dit argument, aangehaald alsof het onweerlegbaar was, scheen Joe door zijne logica te overtuigen.

»Natuurlijk, waarom hem te onterven? Leer om leer. Het neefje bestal oom, waarom zou oom dus het neefje niet bestelen! Ha, ha! Als Sampson gekund had, zou hij meer gedaan hebben. Geen bewijs; dat kon ik slechts geven. 'k Wou, dat ik het gedaan had. Waarom zou ik barmhartiger voor Mick zijn dan zijn eigen vleesch en bloed? Antwoord daar eens op.»

»Gij en hij waart een paar helsche deugnieten,» riep ik uit, mijzelf vergetend.

Joe's verwarde uitingen wezen naar allen schijn op de een of andere welgelukte poging om zich uit de geldkist van den ouden Sampson te bedienen — een zeer waarschijnlijk voorval. Mijn gevoel van rechtvaardigheid kwam er tegen in opstand, dat deze schelmen ongedeerd zouden ontsnappen, terwijl de arme Jem de

volle straf van zijne noodlottige, maar billijke woede moest dragen.

»Indien ieder kreeg, wat hij verdiende," ging ik voort, »weet ik wel, waar gij nu zoudt zijn en Mick met u."

Hij schudde het hoofd en stamelde met een dronken glimlach: »Beter een levende hond dan een doode leeuw, zegt het spreekwoord."

»Gij hebt dus Mick's oom voor hem bestolen," her-nam ik bedaard, »en gij en hij hebt den buit gedeeld?"

Maar nu was zijn wantrouwen geheel opgewekt. Van zijn stoel opstaande, zeide hij op eene wijze, die mij toonde, dat ik niets meer uit hem zou krijgen:

»Beproef maar niet Joe Murphy beet te nemen. Ik zie, wat gij wilt. Maar ik verzeker u, dat ge zulk een slimmen vogel niet maar zoo in den val lokt. Ik ga naar huis."

»Weg dan," antwoordde ik, de verzoeking weerstand biedende hem er uit te schoppen, »en onthoud het, als ik u een tweeden keer betrap op het jacht maken op mijne patrijzen, dan laat ik u gevangen nemen, zoo zeker als mijn naam Milford is. Wel, goede hemel, man, wat is er nu?"

Joe scheen niet te hooren; zijn gelaat werd doodsbalek, zijne oogen staarden strak en uitpuilend in de verte, zijn lichaam kromp ineen, hij hurkte neer door een vreeselijken schrik bevangen, met bevende hand voor zich uit wijzend en stamelend op een toon zoo vol vrees en schrik als ik nog nooit gehoord heb. »Goede God, wat is dat?"

Ik dacht, dat hij ijelde. Toen ik omkeek, bemerkte ik, dat de courant van de geestenschilderij gevallen was.

De lichtstralen vielen er zoo op, dat die eenzame, zonderlinge, vreemd gekleede gedaante met de wollen muts over het gezicht getrokken schrikwekkend spookachtig uitkwam. Het kon eene verschijning van de andere zijde van het graf zijn. Op Joe was de eerste uitwerking verschrikkelijk. Zijne leden, zijne tong scheen verlamd. Hij wilde spreken, toen hij wankelde, bevend als door eene beroerte getroffen, en ontsteld op de knieën viel.

»Het is King, het is Tijger King — dood in de gevangenis, zooals ik hem heb gezien des nachts als ik wakker lag. Dood, en teruggekomen om mij mede te nemen naar de hel. Kom niet bij mij!" en hij sloeg woest in de lucht. »Ga naar Mick, die booswicht. Ik wil gehangen worden, als ik ooit tegen je getuigd heb. Genade voor onze zielen!" Hij bedekte zijne oogen, en keek dan weer vol vrees, half krankzinnig en wanhopig uitroepende. »Sta daar niet te slingeren, alsof.... Neem je muts af — laat ons je gezicht zien." Toen met een gil, die het bloed in mijne aderen deed verstijven en terwijl hij ineenkromp, niet in staat zijne oogen van de gedaante af te wenden. »Het is een doodshoofd, dat weet ik. Zoek Mick, zeg ik je; den meenedigen slimmen schurk! Men is niet verplicht zichzelf te beschuldigen. Dat is de Britsche wet overal. Ik had niets tegen je, Jem, dat zweer ik. Maar wat idioot zou eene aanklacht tegen zichzelf indienen, als hij vrij kon blijven slechts door zijn mond te houden — eene soort zelfmoord — en dat is eene misdaad." Hij drukte zich tegen den muur aan en terwijl blikken en woorden steeds woester werden, hijgde hij. »Ik heb je nooit

beschuldigd, ik ben onschuldig als een pasgeboren kind. De politie deed het. Zoo Mick zwoer, dat gij het gedaan hadt, dat was zijne zaak. Jou zaak was je onschuld aan te toonen, als jij dat kondt. Ga weg, of ik sla je de hersenen in, wat je ook bent, geest of mensch. Kom hier en ik zal met jou doen, wat ik ook deed met —" hier begaf hem de stem, hij wankelde en viel bewusteloos neer.

Voor een oogenblik stond ik verstijfd, verstomd en vol schrik over deze onthullingen, toespelingen op een verschrikkelijk geheim op den achtergrond. De vrees, dat hij nu zou sterven en met hem alle hoop op verdere opheldering verdween, bracht mij tot mijzelf. Ik liep op hem toe, maakte zijn kraag los en legde hem achterover op de rustbank. Toen bevestigde ik snel weer het stuk papier over de schilderij. 't Was maar eene lichte flauwte en binnen een paar minuten opende hij zijne oogen. Onmiddellijk richtten zij zich op den muur achter mij.

»Weg," mompelde hij, richtte zich vervolgens op, keek rond en zuchtte. »Bange droomen maken de moedigste menschen tot lafaards." Hij wachtte even en toen begon hij met eene veranderde uitdrukking, zijne oogen op mij gevestigd op denzelfden half dronken toon als eerst. »Meneer, ik ben stervende. Gij hebt mij gedood. 't Is uit met Heilige Joe."

Hij was evenmin stervende als ik. Die ziekelijke inbeelding was uit de brandy ontstaan. Hij kon echter wel zooveel gedronken hebben, dat hij op den rand van *delirium tremens* en daaruit voortvloeiende mogelijke stompzinnigheid was.

»Als dat zoo is, Joe," zeide ik bedachtzaam, »zou ik

als eerlijk man willen sterven en alles bekennen van de misdaad, die gij en Mick samen hebt gepleegd."

»Die ellendeling!" riep Joe vol wrok. »Hij heeft mij zoover gebracht. Vroeger was ik een onschuldige knaap. Ik hield van een glaasje des Zondags, maar wat beteekent³ dat? Hoe beter dag, des te beter drank, ha! ha! 't Was Mick, die mij er toe aanzette in zijn belang, en toen zou hij mij nog met het geld bedrogen hebben — mij, die alle moeite en verantwoordelijkheid had."

»Hij liet u Sampson's geldkist voor hem bestelen," zeide ik, door de omstandigheden gedwongen voor détective te spelen. Maar ik was slechts een beginner en Joe's gezicht vol onschuld en verbazing toen hij vroeg, wat ik bedoelde, bewees, dat hij nog verstand genoeg had om strikvragen te verijdelen.

»O, dat is eene oude geschiedenis," zeide ik onverschillig. »Sampson wist het."

»Neen, neen — vermoedde het," verbeterde Joe mij. »De politie zei, dat het inbrekers waren. En de kist werd nooit gevonden."

»Die hebt gij zoo goed verborgen," deze opmerking waagde ik om de uitdrukking van zijn gelaat, »dat ze wel altijd kunnen blijven zoeken."

»Zoeken tot den Dag des Oordeels," zeide hij. »Mick zelf weet het niet. Maar hij hield het geld, op tien pond na. Wij zouden gelijk op gedeeld hebben."

»Wat eene afzetterij," viel ik in, »u het werk te laten doen en u te bedriegen met de belooning!"

»Wel, ik wist niet, waar Sampson zijn geld bewaarde. Mick vertelde mij van de brandkast in den muur en hoe ik de sleutel kon machtig worden. Zoo eenvoudig

als het A B C. En Sampson mistte hem eerst na drie dagen."

»Knap gedaan," zeide ik, »zoo ver ging het goed." Joe vervolgde:

»Toen op dien avond — denzelfden avond, toen Mick dat standje had met Jemmy King in de »Cricketers", kwamen wij, zooals afgesproken was, samen bij den ouden kastanjeboom in Elmer's veld. En er was slechts half zooveel geld als wij dachten te vinden. Toen wilde Mick, die gauwdief! alles in handen hebben. Ik wist, dat ik dan nooit een penning er van zou zien. Hij zwoer mij in de gevangenis te brengen, als ik klapte. Wie zou het woord van een armen duivel als ik tegenover hem gelooven? Maar ik heb het hem dien avond betaald gezet."

Ik was geen acteur. De opgewondenheid deed mij alle zelfbeheersching verliezen en te vergeefs beproefde ik de aandoening te bedwingen, die Joe's slapend instinct van voorzichtigheid zou doen ontwaken.

»En gij, Joe Murphy, hebt gij den moorddadigen aanval gepleegd, waarvan Jem werd schuldig verklaard?"

»Wat, wat is dat voor een verhaal?" zeide hij op veranderden toon.

Maar mijn billijke toorn veroorloofde mij niet te veinzen. Ik vertrouwde er op hem door de ontdekking te overbluffen en in verwarring te brengen.

»Klaar als de dag. Gij vocht met Mick, die u niet durfde aanklagen wegens den aanval uit vrees dat gij alles zoudt bekennen en hem in den diefstal zoudt betrekken."

Maar Joe's slimheid had hem niet geheel in den steek gelaten.

»Gij zijt een slim heer," zeide hij, »maar Joe is nog slimmer als hij u met zijne verhalen voor den gek gehouden heeft."

Ik zag mij overbluft, mijne hoop vernietigd. Ieder weet, welke waarde men kan hechten aan de zelfbeschuldigingen van een dronkaard. Ik had slechts woorden, geen enkel bewijs om mij op te verlaten. Misschien was zijn verhaal slechts de vrucht van eene verwarde verbeelding.

»Nu, alles is voorbij," hervatte ik weer. »En Sampson is dood, dus is er van dien kant niets te vreezen. Nu is er nog slechts één ding: wat is er gebeurd met de geldkist?"

Maar Joe, die zich er nu van bewust was, dat ik beproefde hem uit te hooren kon niet misleid worden.

»Geldkist?" herhaalde hij verwonderd. »Wel, gij wilt toch niet zeggen, dat gij geluisterd hebt naar de verhalen van een armen, dwazen man? Ik ben ze reeds vergeten."

Tot het uiterste gedreven, nam ik mijne toevlucht tot eene bedreiging en zeide streng:

»Als gij mij nu niet antwoordt, zal ik u morgen voor het gerecht laten brengen en laten opsluiten als strooper en onverbeterlijken landlooper."

Die bedreiging had geene uitwerking.

»Het zijn christelijke heeren," antwoordde hij, die een armen duivel zooals ik ben niet hard zullen vallen. Ik zal het er op wagen, meneer."

Ten einde raad wilde ik hem laten gaan, toen er plotseeling eene gedachte bij mij opkwam. Met eene snelle beweging van de eene hand nam ik de courant van de schilderij.

Joe, die dit niet gezien had, bevond zich weer eensklaps tegenover, wat hij blijkbaar voor eene verschijning hield. De uitwerking was plotseling. Met angstigen blik klemde hij zich aan mij vast, woest gillende:

»O, meneer, zie — daar is hij weer.»

»Waar — wat?» zeide ik, rondziende. »Wat meent gij, wat ziet gij?»

»Daar ginds, Jemmy King, in zijn gevangenis pak — zie maar, — hij wil mij worgen. Trek hem weg. Hij komt op mij af,» en hij vloog op de deur toe. Ik had ze gesloten.

»Murphy, lafaard, uw geweten spreekt,» riep ik, »dat komt van uwe onoprechtheid en uwe leugens. Uwe schuldige verbeelding doet u die schrikbeelden zien. Zeg de waarheid en zij zullen geene macht meer over u hebben. Gij en Mick hebt den ouden Sampson Glover bestolen en om het geld gevochten. En de geldkist — gij zult hier blijven, tot gij het mij zegt.»

»Verborgen,» hijgde hij eindelijk overwonnen, »in Elmer's veld, bij den ouden kastanjeboom, drie meter ten Noorden, heel diep in den grond. Zoo, nu, in 's hemelsnaam — hulp — laat mij gaan.»

Ik wierp de deur open. Het gezicht met de handen bedekkende, vloog hij weg. Maar zijn hoofd was duizelig, hij strompelde een paar meter verder en zonk toen neer op het gras, blijkbaar niet in staat verder te gaan.

Ik ging naar de poort in de haag en floot lang, hetwelk mij na eenigen tijd hulp verschafte van de naburige hutten en eenige van onze eigen arbeiders.

»Breng dezen man naar het dorpsziekenhuis,» zeide

ik, »ik heb hem op stroopen betrapt, maar laat dat gaan; 't is goed, dat de dokter eens naar hem ziet, dat heeft hij noodig.»

»Laat hem morgen alles ontkennen," dacht ik. »Ik zal nu weten, wat er van zijn verhaal waar is.»

Besluit.

Het was een koude Octobermaand, vier weken later. Mijne moeder moest wel denken, dat ik krankzinnig was om de rusteloosheid, die mij steeds naar buiten dreef, daar ik niet bedaard binnen kon blijven. In die weken was er genoeg gebeurd om eene rots te doen wankelen. Eerst de vreemde bekentenis van Joe's lippen en de resultaten van het geheime onderzoek, dat ingesteld was, die King's volkomen onschuld aan het hem ten laste gelegde bewezen. Nog iets vreemders was aan het licht gekomen en ik alleen wist het allerzonderlingste.

Nu werd ik gekweld door de steeds toenemende vrees, dat deze ontdekkingen te laat waren gekomen. Ik had naar de »Cambria" geseind, maar het antwoord, in persoon of per brief, waarop ik nu al acht dagen gehoopt had, kwam niet. Mijn telegram kon hem niet bereikt hebben, daar hij waarschijnlijk onder een anderen naam reisde — het kon te laat gekomen zijn, of Jem kon van voornemen veranderd zijn, kon een ander schip genomen hebben en nu buiten ons bereik zijn; en erger en somberder mogelijkheden kwamen mij somtijds voor den geest.

Wel honderdmaal was ik naar het station gegaan onder ijdele voorwendsels, tot ik zwoer er niet meer heen te gaan. Mijne wandeling voerde mij dezen avond langs Shooter's Hill. Ik dacht er over oproepingen te zenden aan de Amerikaansche bladen. De overal opkomende herfstnevels deden het vee bijzonder groot schijnen, de boomen reuzen, de maan eene zon, menschelijke gedaanten monsters. Ik zie iemand den weg afkomen en, wat ik ook doe, mijn pols klopt sneller. Deze laatste week heb ik wel een honderd Jemmy Kings in de verte gezien, en het bleek altijd een voerman, een marskramer of de melkboer te zijn. Van avond weet ik zeker, dat de persoon in de verte Jem *niet* is — en toch is er omstreeks dit uur een trein, en zijne onnatuurlijke grootte kan eene uitwerking zijn van den mist. Ik wil hem niet haastig tegemoet snellen en weer teleurgesteld worden. Ik wacht en als hij nader komt, herken ik met eene rilling eerst zijn ouden voetstap, dan — terwijl mijn hart van genoegen opspringt — zie ik hemzelf — niet zooals toen wij onlangs op dezen grond afscheid namen, maar gezonder en gebronsd door den arbeid op zee, versterkt door herlevende hoop, een zekerder geneesmiddel dan de bries van den Atlantischen oceaan.

Daar wij Engelschen zijn, geven wij elkaar de hand zonder één woord te spreken. Eindelijk merk ik veel-beteekenend op:

»Ditmaal zal je niet weigeren met mij mee te gaan, Jem.»

Plotseling zijne hand wegtrekkend, vroeg hij met twijfel en achterdocht, die spoedig verdween, bijna ruw:

»Is alles waar, wat uw bericht mij mededeelde? Indien gij het alleen deedt om mij over te halen terug te keeren hoewel met eene vriendelijke bedoeling — is dit het grootste en wreedste onrecht, dat gij ooit in uw leven deedt. Voor ik een stap verder ga, zeg mij rond-uit, hoe het staat.»

»Jemmy," zeide ik, »je onschuld is bewezen. Joe Murphy, de ware schuldige, heeft bekend.»

»*Murphy*," stamelde hij verbaasd — »Mick's eigen vriend.»

»Zeg liever medeplichtige bij den diefstal — Joe, die gedronken had tot hij bijna hopeloos stompzinnig was en overtuigd, dat hij zou sterven, anders zou hij het nooit bekend hebben, hadden Sampson Glover bestolen, en vochten dien nacht om het geld. Mick durfde Murphy niet in moeilijkheden brengen door hem als zijn aanvaller te noemen. Er was eene sterke verdenking op jou gevallen — de bevestiging ontbrak nog slechts. Mick gaf die en koelde zoo zijn wrok.»

»En vloek over zijne schurkerij, die mij naar de gevangenis zond om te verkwijnen!" viel Jem opgewonden in

»Stil," zeide ik, »Mick is nu buiten het bereik van den vloek van een sterveling.»

»Dood?" stamelde Jem, met onverminderde vijandelijkheid. »Dood — ongestraft?"

»Hij verliet Eversfold en woonde in Londen onder een aangenomen naam. Hij voegde zich bij eene bende afzetters en werd twee jaar later met hen overtuigd van vervalsching en kreeg eene zware straf — maar onder zijn aangenomen naam, daar zijn werkelijke onbekend

bleef. Ook zouden wij onkundig van zijn lot gebleven zijn zonder eene vreemde omstandigheid. Een portret, dat mij toevallig gezonden werd met een antwoord op enkele vragen, die ik gelegenheid had te doen aan de directeurs van de gevangenis te Southbury, deed zien, dat hij de gevangene in kwestie was. Hij heeft zich opgehangen in zijne cel, achttien maanden geleden."

Ik had de uitwerking van dit bericht op Jem niet voorzien. Niet alleen bedaarde zijne drift, maar de schok leidde zijne gevoelens af en toen hij weer sprak, was het op eene andere wijze alsof hij eene soort berouw gevoelde.

»Meneer Frank," zeide hij, »ik denk nu aan iets — iets, dat ik in mijn verdriet uit het oog verloor. Misschien zult gij mij niet zoo hartelijk de hand geven als ik het u verteld heb — maar ik ben niet zoo onschuldig, als gij mij zoudt willen maken."

Hij zweeg als uitte hij zijne gedachte met weerzin, toen sprak hij met eene sombere hevigheid, die indruk maakte — ofschoon niet op aangename wijze — en overtuigend was.

»Ik *kon* hem dien avond hebben vermoord om zijne praatjes. Ik hoor hem nu nog lachen en zeggen, „... hij wist, dat zij wel op zijne lokstem zou komen, evenals anderen, die wij kenden — Rose's naam met de zijne te verbinden: Niet de drank, zooals men zeide, maar de duivel voer toen in mij; ik kon hem toen gedood hebben, maar ze hielden mij terug. Ik zwoer een eed. »Mijne ziel moge eeuwig verloren zijn, maar gij zult niet levend thuis komen." Ik meende het. Ze zetten

mij de deur uit, maar ik stond twee uren op hem te wachten bij den kruisweg, waar hij gewoonlijk voorbijging. Ik wilde hem dwingen te vechten, maar er kon geen eerlijk gevecht zijn tusschen dien gluiper en mij. Hij kwam niet. Was ik rechtstreeks van de »Cricketers» naar huis gegaan, dan kon ik mijne onschuld gemakkelijk bewezen hebben. Maar de een had mij daar in de duisternis zien staan, een ander zag mij laat thuiskomen in een vreeselijk humeur. Ik zelf kon geen duidelijk verslag geven van den tijd daartusschen verloop; en mijne eigen woorden en daden getuigden tegen mij. Ik voelde mij verblind, versuft — en ontwaakte eerst uit dien verschrikkelijken droom te midden van eene bende boeven.”

»Arme kerel,” zeide ik, »je hebt meer dan geboet voor je onbezonnen eed, waaraan ik toch betwijfel of je ze door eene misdaad gestand zou hebben gedaan.”

Terwijl wij voortliepen, werd Jem weer kalm, en hij vertelde mij, hoe zijne reis verlengd was door een ongeluk van het schip.

Ik zeide hem, hoe ik alles geregeld had, dat hij met mij naar huis zou gaan en daar rustig blijven, tot het onderzoek was afgelopen, waarna de feiten openbaar zouden worden gemaakt.

»Weet men het in het dorp?” vroeg hij.

»Eene weet het,” zeide ik, »ik heb het haar gezegd, Jem, zij wacht je en ziet naar je uit.”

Jem's pogingen om eene manlijke onverschilligheid te bewaren mislukten geheel.

»Nog niet getrouwd?” vroeg hij gedwongen. »Maar wat gaat mij dat aan? Zij gaf nooit om mij.”

»Zij gaf zooveel om je,” antwoorde ik, »dat ze je gehuwd zou hebben, toen je eene maand geleden uit de gevangenis kwaamt — had het van haar afgehangen.”

„*Rose Evans?*”

»Rose Evans — zij heeft het mij toen gezegd. Wat mij betreft, Jem, ik zou van geen meisje meer vragen.”

Jem hield zich stil; wij naderden het park; onze weg liep door eene weide, die dicht bij de achterdeur lag, beplant met vijgeboomen en olmen. Ik hervatte:

»Zij is vandaag op het huis geweest, om wat naaiwerk voor mijne moeder te verrichten. Veronderstel eens, Jem, dat zij het is, die daar het hek uitgaat?”

Hij had haar reeds ontdekt. Zij had ons gezien en bleef staan, onzeker wat te doen. Zelfs op dezen afstand scheen ik de bekoring te gevoelen van die zachtte volle lijnen, het heldere blosje op hare ronde wang. Jem was ook stil blijven staan — 't was klaarblijkelijk mijne bestemming de handen dezer verlegen dorpskinderen, die elkaar beminden te vereenigen.

»Zou ik haar niet te veel doen schrikken?” stamelde Jem bevend en zacht als een meisje.

»Het zal geene verrassing zijn,” zeide ik. »Drie weken lang heeft zij er iederen dag naar uitgezien. Ik wanhoopte — maar zij nooit.”

* * *

Onder de olmen liet ik ze achter. Noem niemand ongelukkig vóór zijn dood.

Nog eenige dagen en het geheele dorp zal over Jem spreken — nog een poosje en Rose zal de bruid zijn. Jem heeft zeker geleden, maar ik voorzie voor

hem grooter vergoeding, dan de Secretaris van Staat kan verleen.

En het geheim van het kasteel Swalecliffe? Ik heb alles verteld, zooals het gebeurde, laat wie wil nu gevolgtrekkingen maken. Ik heb één meer bij de lijst gevoegd van bovennatuurlijke verschijnselen; verhalen, waarover dwazen lachen en verstandigen nadenken.
